

Tịch Mịch Cao Thủ

Contents

Tịch Mịch Cao Thủ	1
1. Bộ Một: Cao Thủ.	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	23
4. Bộ Hai: Tịch Mịch.	30
5. Bộ Ba: Anh Hùng Tịch Mịch.	38
6. Bộ Bốn: Tráng Sĩ Bi Ca.	48
7. Bộ Năm: Anh Hùng Không Tịch Mịch.	58

Tịch Mịch Cao Thủ

Giới thiệu

Đây là phần thứ 8 trong loạt truyện “Thần Châu Kỳ Hiệp” Của Ôn Thụy An

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tich-mich-cau-thu>

1. Bộ Một: Cao Thủ.

Bộ một: Cao thủ.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập:

Nguồn: tangthuvie

Tà dương cổ liễu Triệu gia trang,

Ôm trống đục vang mở hí trường;

Thác xuống thị phi nào ai quản,

Cả thôn nghe hát Thái Trung Lang.

Có tiếng người hát lên một đoạn bài ca thứ mười tám trong hai mươi tám điệu di âm của giáo phường đời Đường, do vai mặt nê đứng đầu, vai dẫn hí mở màn, vai phó tịnh giả ngốc, vai phó vị pha trò, thêm một người làm trang cô, bắt đầu diễn vở “mộng kê vàng”.

Buổi tạp kịch theo thể loại “cổ tử từ”(*) diễn ra nhộn nhịp trên đài, sân khấu có chút thô tháo, lộ ra là vừa được dựng lên vội vàng, nhưng người diễn trang phục rực rỡ, phía dưới xếp từng hàng từng lớp ghế ngồi chật kín, có già, có trẻ, có nam, có nữ, hoặc chú mục xem diễn, tiện căn hạn đưa, hoặc châu đầu ghé tai, thỉnh thoảng lại reo hò khen ngợi. Bên sân khấu có mấy đứa trẻ đứng chơi đá cầu, mùi dầu gió của các bà các chị bốc lên gay mũi. Ở hàng ghế đầu trước sân diễn có một người, đưa mắt nhìn vào đó tất sẽ bị thần dung của y thu hút đầu tiên, người ấy đang nhíu mày, nhăn mũi, ngẩng mặt lên trời hắt hơi một tiếng.

Người có thể khiến giữa đám ngàn vạn người tất cả vẫn phải chú ý vào đi đầu tiên đó chính là Quân lâm Thiên hạ Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu cũng không phải đang chú tâm vào lời ca xướng, ánh mắt thoáng chút mỗi một của y chiếu ra xung quanh, thỉnh thoảng lại có các ông các bà lớn tuổi tới gần chào hỏi chúc tụng, y cũng vội vàng đứng dậy, mỉm cười đón tiếp:

- Bác Nguyên vẫn còn làm món nhệ khối(**) đấy chứ? Đúng là tay nghề cao, ném qua một lần là khó mà quên nổi...

- Bệnh phong thấp của Canh tứ gia đang giảm được chút nào chưa, lúc về bảo Tú Sơn mang thuốc cho tứ lão gia...

- Đới tể quan làm sao rồi? Chuyện hoảng sợ lần trước giờ đã bớt kinh hoảng chưa?...

Cứ thế lần lượt thăm hỏi, lời lẽ ôn hòa ảm áp như người một nhà. Chẳng ai có thể tưởng tượng được, Bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, trên Kim Đỉnh Nga Mi một người đối mặt với cả trăm, cả ngàn cao thủ võ lâm hạng nhất đang như hổ rình mồi, vẫn có thể cười nói như không, tài áp quần hùng, ở đây lại thân thiết như người nhà, chân thành như quân tử, văn nhã hiếu lễ nghi, khiêm tốn thuần nho.

Lý Trầm Chu thường xuyên tổ chức những buổi diễn tấu như lê viên, đạn từ, đại cổ, tham quân hí, các loại để người nhà của bang chúng trong bang thưởng thức. Bản thân Lý Trầm Chu lúc rảnh rỗi cũng hay xuất hiện, ân cần thăm hỏi mọi người. Y cực kỳ nghiêm khắc với thuộc hạ, nhưng với người nhà của thuộc hạ thì lại coi như chí thân, trên dưới khắp trong bang không ai không nguyện lấy chết báo đáp.

Lúc này, vở kịch trên đài đang diễn đến lúc sôi nổi, một ông lão râu tóc bạc phơ, tay chống gậy, run run bước tới, một ông lão khác mặt đầy nếp nhăn vội vàng tới đỡ, Lý Trầm Chu cũng tới đỡ một bên, cười nói:

- Thang công công càng ngày càng tráng kiện ra đó, thêm thêm mấy năm nữa thì đến cả ta cũng phải tự than không bằng.

Ông lão đó muốn nói chuyện, xòe tay ra, miệng cũng phập phò phập phù, nhất thời không nói lên được tiếng, chòm râu trắng phủ trùm kín hết cả miệng. Lý Trầm Chu cười giúp ông ta chải lại chùm râu, vuốt đường sang hai bên, ông lão đỡ bên cạnh cười nói:

- Bang chủ, ngài dìu dắt mấy đứa con tôi, lại thăng chức ấy đứa cháu tôi, đến cả đám chất nhỏ cũng được một người đắc đạo, gà chó lên trời. Ngài đối xử với năm đời nhà -họ Thang tôi thực là ơn như tái tạo, khó lòng báo đáp nổi...

Lý Trầm Chu mỉm cười, đáp:

- Sao lại nói như thế, họ Thang ngũ đại đồng đường, đều từng lập công lớn cho Quyền Lực bang, là trong bang nợ ân tình của nhà họ Thang. Đúng rồi, ông đến tháng ba năm nay mới làm đại thọ tám mươi, lệnh tôn đại khái cũng đã tuổi quá trăm rồi nhỉ...

Ông lão cười híp cả mắt lại, nói:

- Bàng chủ ngài thực có trí nhớ tốt, cha tôi ba mươi chín tuổi mới sinh ra tôi...

Lý Trầm Chu tặc lưỡi:

- Lão gia tử phúc thọ đề huề, đúng là quá tốt.

Thang lão gia tử tựa hồ già đến nỗi đầu óc cũng không còn linh hoạt nữa, gãi gãi đầu không nói được câu nào, chỉ biết gật đầu tỏ ý, Lý Trầm Chu mỉm cười ra ý đã hiểu, lúc này lại có Cát tiên sinh của trưởng phòng tới. Vị lão tiên sinh này đã uống đến say túy lúy, chân nam đá chân chiêu, tay cầm một quả cân, nghiêng nghiêng ngả ngả rượu một cái. Lý Trầm Chu cười:

- Sao rồi, Cát tiên sinh lại đi đánh “tú quyền” à?

Cát tiên sinh cười híp mắt:

- “Tú bát tiên”? Tôi chỉ biết đánh có “tú bàng giải” (con cua say).

Cát tiên sinh không biết võ công, người trong bang từ trên xuống dưới đều biết cả, “tú bát tiên” là võ nghệ phổ thông, Cát tiên sinh ở trong bang đã lâu, ít nhiều gì cũng biết được một chút. Nghe Cát tiên sinh nói như vậy, bộ dạng lại quái dị hoạt kê, mọi người đều cười rộ lên, Lý Trầm Chu vỗ vai ông ta:

- Cát tiên sinh, ngồi xuống xem kịch đi, đang đến màn Lan Lăng vương phá trận đó.

Cát tiên sinh vội gật đầu, Lý Trầm Chu kéo tới một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn bảo ông ta ngồi xuống, lại đỡ Thang lão thái gia và Thang lão đầu ngồi vào chỗ.

Lúc này vở kịch đang diễn đến khúc “Đại diện”(mặt to). “Đại() diện” còn gọi là “Đại() diện” (thay mặt), nói về Lan Lăng vương đời Bắc Tề, văn tài võ lược, kiêu dũng thiện chiến, nhưng dung mạo lại túm như phụ nữ, sợ là không đủ uy phong nhiếp địch nên lấy gỗ làm mặt nạ, đeo lên khi lâm trận, từng phá quân Chu ở thành Kim Thanh, dùng quán ba quân, người tề kính phục mà làm ra vở kịch này, mô phỏng lại hình thái oai phong khi chỉ huy, thế nhân gọi là “Lan Lăng vương nhân trận khúc”, đã rất thịnh hành từ đời Đường. Người diễn đeo mặt nạ đáng sợ, mình mặc áo tím, vung đao bọc vàng, cầm roi mà múa.

Lúc này người trên đài đang múa đến đoạn cao trào, xoay tròn kịch liệt theo tiếng nhạc đàn xen, y phục hoa văn trên người giống như hình rồng rắn vũ lộng tung cánh muốn bay. Lý Trầm Chu mỉm cười ngồi xem. “Lan Lăng vương” bỗng tung người nhảy lên, lộn vòng bảy lần trên không trung, người xem đồng loạt reo hò khen hay.

Lúc này, Cúc Tú Sơn vội vàng bước tới. Cúc Tú Sơn là Thủy vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang. Trong Bát đại Thiên Vương, Quý vương Âm Công chết dưới dòng Hoán Hoa Khê, già trẻ Xà vương chết trong chùa Phục Hổ, Kiếm vương Khuất Hàn Sơn bỏ mạng trên Kỳ hạc toàn thiên pha, Hỏa vương Tổ Kim Điện chết dưới chân núi Nga Mi, Nhân vương Đặng Ngọc Bình bị giết ở Hồng Môn, Dược vương Mạc Phi Oan đền mạng ở nhà họ Tiêu Hoán Hoa, trong Quyền Lực bang giờ chỉ còn lại Thủy vương và Đạo vương.

Trong Quyền Lực bang, Cúc Tú Sơn là một nho sinh. Quyền Lực bang tuy là bang phái võ lâm nhưng cũng cần đến người văn tài hoa mỹ, kiến thức uyên bác để ứng phó một số chuyện. Những chuyện trong bang giao cho Cúc Tú Sơn làm, không chuyện nào là không được hoàn thành ổn thỏa, lâu dần lập được vô số công nhỏ mà lại không lấy đó làm kiêu. Lý Trầm Chu biết được liền phái hắn đi làm một vài chuyện quan trọng, phàm những việc được giao cho Cúc Tú Sơn đều được tiến hành rõ ràng, vừa nhanh chóng vừa ổn thỏa. Nhưng người này hành tung thần bí, thường vô cớ biến mất, khiến cho người ta phải nghi ngờ. Lý Trầm Chu liền phái hắn đi làm chuyện cực kỳ khó nhằn để khảo nghiệm hắn, Cúc Tú Sơn tuy gặp nguy hiểm nhưng vẫn xử lý bình tĩnh chắc chắn như cũ. Lý Trầm Chu sau khi thử thách đủ kiểu, nhận thấy người này chịu khổ chịu khó, cần cù tiết kiệm, chính trực can gián, trung tâm cảnh cảnh, liền thăng hắn lên làm Thủy vương trong Bát đại Thiên vương.

Lý Trầm Chu biết Cúc Tú Sơn trước nay ổn trọng đạm bạc, gặp chuyện thì tháo vát tinh tế, giờ thấy hắn tay cầm một vật, bước chân có chút vội vã liền biết đã có chuyện xảy ra rồi, lập tức hỏi:

- Có việc gì?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đầu người.

Lý Trầm Chu hơi nhíu mày rồi lại nhanh chóng giãn ra, hỏi:

- Đầu của ai!

Cúc Tú Sơn đưa lưng che tầm mắt những người khác, tháo nút túi vải, mở miệng túi đưa tới gần Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu liếc nhìn, lại nhíu mày hỏi:

- Hồ bà?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đúng.

Sư công Hồ bà cùng Trường thiên Ngũ kiếm đều là yếu tướng của Quyền Lực bang, trong trận tại đình Ngũ Long, Cổ Nghiêm quan, Hải Sơn môn ngày trước, bảy người này đều có tham gia, hơn nữa còn có đóng góp quan trọng. Bây giờ thủ cấp của Hồ bà trong Sư công Hồ bà lại xuất hiện ở đây, Lý Trầm Chu cũng không khỏi phải nhíu chặt lông mày. Đổi lại ngày trước, Quyền Lực bang tự nhiên là có thể chấp nhận được, nhưng mấy năm gần đây, Quyền Lực bang tổn binh thiệt tướng nhiều không kể hết, đến cả công thể với Chu đại thiên vương cũng phải đổi thành tự bảo vệ, lấy phản công làm chủ, thận trọng từng bước, đối với nhóm người Tiêu Thu Thủy cũng là liên hoành chứ không đối lập, có thể thấy tình cảnh Quyền Lực bang đang quần bách đến thế nào.

Lý Trầm Chu lập tức hỏi:

- Bà ta chết thế nào?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Hôm nay là đến lượt gác của Sư công Hồ bà, thi thể bà ta bị người ta đưa đến.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Người đưa thi thể tới thì sao?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Chết rồi.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tại sao lại chết?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Người đưa cái đầu này tới đã bị ép uống thuốc độc từ trước, đầu người vừa đưa tới tay chúng ta thì người đã chết luôn.

Lý Trầm Chu nói:

- Vậy thì đối phương chắc chắn không thể vì chỉ đưa cái đầu này tới mà phí công tốn sức như thế.

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đúng.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lóe sáng:

- Vậy thì cái đầu này tất phải có vấn đề.

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đúng là có vấn đề.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Có vấn đề gì?

Cúc Tú Sơn đưa năm tay đặt nhẹ lên xương đầu Hồ bà, nói:

- Cái đầu này từng bị người ta dùng dao mở ra cẩn thận, sau đó lấy hết thứ bên trong ra, nhét thuốc nổ vào trong, chỗ ghép nối được làm rất khéo léo, nếu không để ý thì rất khó phát hiện được.

Lý Trầm Chu trầm ngâm:

- Thuốc nổ này có thể tự cháy hay không?

Cúc Tú Sơn lập tức lắc đầu:

- Không thể.

Lý Trầm Chu nói:

- Như vậy kẻ địch giết chết Hồ bà là vì muốn sắp đặt thuốc nổ trong đầu ba ta, cái đầu chứa đầy thuốc nổ này đương nhiên là để nổ chết ta...

Ánh mắt bắn về phía Cúc Tú Sơn.

Cúc Tú Sơn cúi đầu:

- Đúng.

Lý Trầm Chu khẽ cười:

- Người nghĩ kẻ an bài độc kế này sẽ xuống tay vào lúc nào?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Bây giờ.

Đúng lúc này, “Lan Lăng vương” đang múa may nhảy nhót trên sân khấu bỗng phóng vọt lên trước, vung đao chém xuống, kim đao chói mắt, trong khoảnh khắc đã ra bảy chiêu sát thủ.

Đồng thời, quả cân trong tay Cát tiên sinh ngời bên trái đột nhiên bắn ra, đánh thẳng vào bảy yếu huyệt lớn sau tim Lý Trầm Chu.

Cùng trong chớp mắt, Thang lão thái gia ngời bên phải, chòm râu trắng như cước biến thành roi quất, vọt thẳng xuống đầu Lý Trầm Chu, tay trái “Đại vi đà thủ”, tay phải “Tiểu kim cương quyền”, song phong quán nhí, đánh ra liên hoàn!

Một sát na đó chỉ như điện quang hỏa thạch, Lý Trầm Chu đã vọt biến mất.

Y đã phóng lên trên đài, xông thẳng tới chỗ “Lan Lăng vương” tay cầm roi vàng, nắm tử kim đao. Chỉ thấy bóng người đan xen, như hai con chim lớn xòe cánh, người ngồi xem kịch không ai là không kinh ngạc, cùng đứng bật dậy.

Khi họ đứng lên, Thang lão thái gia đã ngã xuống. Khi chiêu số của Thang lão thái gia đột nhiên đánh hụt liên tương đương với đánh cả về phía Cát tiên sinh, Cát tiên sinh không ngờ lại dùng quả cân hóa giải toàn bộ, nhưng vào lúc này, ông ta đã phát hiện sau lưng mình có thêm một người.

Thang lão thái gia hét lớn quay người, còn chưa kịp ra tay, người đó đã một đao đâm vào sau tim ông ta, ngay chuẩn giữa tim. Người đó nhẹ nhàng phóng lui, Thang lão thái gia ngã xuống, thở dốc, thần tình lại trở về bộ dạng bệnh tật yếu ớt, già nua cùng cực. Thang lão đầu lúc này liền cúi phục xuống, khóc nói:

- Cha, người...

Nức nở không thành tiếng. Thanh niên áo xanh mũ lưỡi kia hai tay thu vào trong ống tay áo, cũng không để tâm nhiều.

Võ công Cát tiên sinh còn cao hơn Thang lão thái gia. Ông ta hóa giải một lượt công gấp của Thang lão thái gia xong liền muốn tìm đường bỏ chạy nhưng đã không còn kịp nữa. Lúc này ông ta chẳng còn một chút hơi rượu nào, dưới hai ống tay áo dài như nước đổ của Cúc Tú Sơn, mất hết tiên thủ, quả cân cũng bay đi đâu mất.

Võ công Cúc Tú Sơn cũng như câu viết trong Đạo Đức kinh, “Binh mạnh thì diệt, gỗ cứng thì gãy. Cứng rắn ở dưới, mềm mại ở trên.” Cát tiên sinh tả xung hữu đột nhưng vẫn không thoát ra khỏi bóng chưởng

bao trùm của Cúc Tú Sơn. Thủy vương đột nhiên vùng ồng tay áo, thanh thế chuyển yếu thành mạnh, như một tấm sắt lớn quét thẳng vào mặt.

Cát tiên sinh thấy thế tới mạnh mẽ như vậy, vội vàng vùng hai chưởng đánh ra, muốn mượn thế nhảy ra sau, thừa cơ bỏ chạy, bỗng thấy thế tới vọt chậm, lại hóa mạnh thành yếu, tay áo buông lỏng, nhét một vật vào tay ông ta.

Lúc này song chưởng Cát tiên sinh đang đánh ra toàn lực, trong tay bỗng có thêm một vật, Cát tiên sinh trong lúc vội vàng xoay tay mở trảo, nội kinh tự động đẩy ra. Bụp một tiếng, vật đó bị ông ta bóp xuyên, lại ầm một tiếng, khói lửa ngập ngựa, Cát tiên sinh gào thảm ngã xuống.

Thứ ông ta bắt trúng chính là đầu của Hồ bà.

Ánh đao của “Lan Lăng vương” lấp lánh chói mắt, y phục màu mè rực rỡ lấp lánh, trong ba người, võ công của hắn còn cao hơn Cát tiên sinh gấp mười lần. Ban đầu hắn chỉ mong đánh trúng cái đầu, châm ngòi vụ nổ, đồng quy vu tận với Lý Trầm Chu, nhưng Lý Trầm Chu vừa lên đã ép hắn lùi lại trên đài, làm hắn cách xa thuốc nổ. Hắn chỉ biết hạ xuống một bậc, chỉ cầu đã thương địch, vừa lên đã biến đổi bảy tám loại võ công, nhưng đến góc áo Lý Trầm Chu cũng không chạm tới được. Cuối cùng chỉ cầu thoát thân, nhưng thân Lý Trầm Chu chợt đông chợt tây, “Lan Lăng vương” kim đao vùn vụt, xông lên mười lần, bị hóa giải cả mười lần.

“Lan Lăng vương” thở dài một tiếng, xoay đao tự vẫn, Lý Trầm Chu hừ nhẹ, bóng hình nhoáng lên, bắn ra một chỉ, khí kinh phá không bắn đi, đánh trúng huyết Huyết Tông chỗ ba tấc trên cổ tay hắn, kim đao của “Lan Lăng vương” rơi loảng xoảng xuống đất.

“Lan Lăng vương” hét lớn, trang sức trên trang phục đồng loạt kêu vang, thân như đại bàng phóng lên, lao nhanh ra xa, tới trên cột cờ dựng cao, khế điểm một bước, giống như phi yên đảo mình giữa không trung, lại tiếp tục phóng đi.

Khinh công này quả thực khiến người ta phải tròn mắt, nhưng thân hình hắn bay đi lại suýt chút nữa thì đâm sầm vào Lý Trầm Chu!

Không trung rộng lớn như vậy, hắn lại đâm vào Lý Trầm Chu.

“Lan Lăng vương” cắn răng, người không quay, thân hình lại bay ngược trở về, giống như sao băng hạ xéo xuống đất, đập nhẹ lên cành cây hoa đại, lại phóng nhanh lên không, thể lao lần này còn nhanh gấp hơn lần trước. Áo diện của hắn tỏa sáng dưới ánh mặt trời, giống như khổng tước xòe đuôi, phá không mà đi.

Thế nhưng bầu trời rộng lớn như thế, Lý Trầm Chu vẫn đứng chờ trước mặt hắn.

Đúng lúc này, thân hình “Lan Lăng vương” bỗng nhiên xoay tròn, trong lúc xoay, từ trong áo trường bào bằng tơ lụa chợt bắn ra một màn khói mù trắng xóa.

Mọi người đều sợ trong khói có độc, bịt chặt mũi miệng, “Lan Lăng vương” càng xoay càng gấp, khói trắng cũng càng lúc càng đậm, còn phát ra hoa lửa lấp ló, từ trong khói dày, một bóng người mờ nhạt bắn xéo ra xa.

Bộ phục khiến người ta lóa mắt choáng thần của hắn đã rơi xuống đất, trên người mặc một bộ áo ngắn bó sát, tung mình chạy đi, giống như thạch sùng khi bỏ chạy tự làm đứt đuôi để lôi kéo sự chú ý của đối phương. Thân pháp hắn nhanh như quỷ mị.

Lý Trầm Chu nhảy tránh, bình tĩnh nói:

- Mộ Dung Nhược Dung, bại thì đã bại rồi, ngươi không nên bỏ chạy.

Lúc này thân hình “Lan Lăng vương” đã nhảy lên tường bao, vụt ngừng lại một chút, chỉ sau một thoáng chốc do dự ngắn ngủi đó đã nhảy xuống phía dưới, Lý Trầm Chu khe khẽ thở dài.

Bỗng có một người nhảy vọt lên từ ngoài tường, ngã xuống trên ngói lợp, đứng ngây tại đó, lưng quay về phía mọi người, trên tường bao có tiếng nói:

- Đúng thế, ngươi không nên bỏ chạy.

Người đi rồi lại về đó chính là “Lan Lăng vương”, hần ngã ngựa ra sau, rơi xuống bên trong tường, máu tươi từ vết hầu phun ra như suối, cổ họng kêu lên khặc khặc, đôi mắt phía sau mặt nạ tròn tròn, nhưng lại không nói lên được tiếng nào.

Khi hần rơi xuống, vừa khéo có một trận gió thổi qua, làm đung đưa mấy nhánh liễu ngoài tường bao. Một người từ trên tường bao đáp xuống, thân mặc áo kiêu vắn sẫm màu xanh, đang dùng một tấm khăn tanh trắng tinh, lau quá mặt mũi, mặt mang một nụ cười nhàn nhạt, chính là Liễu Tỳ Phong.

Lý Trầm Chu không nói gì nữa, ý ngồi xuống, cúi nhìn thương thế của Thang lão thái gia. Vết thương của Thang lão thái gia đương nhiên là không thể cứu chữa được nữa. Ông ta vừa học máu vừa cố giấy giụa, gắng sức nắm lấy tay Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu xòe tay cho ông ta nắm lấy, Thang lão thái gia nở một nụ cười an ủi, Lý Trầm Chu dùng tay kia vỗ vỗ mu bàn tay ông ta, lộ ra ánh mắt thấu hiểu.

Thang lão thái gia há miệng thở dốc một chập, nói:

- Hay... Bang chủ.... Đao... Vương... Dưới trướng ngài... Đao pháp hần lại tiến bộ rồi.

Người giết ông ta chính là Đao vương. Đao vương Triệu Thu Tức yên lặng đứng một bên quan sát, không nói tiếng nào. Thang lão thái gia khoe miệng không ngừng rỉ máu, đã thần suy lực kiệt, không gắng gượng nổi nữa, như vẫn cố hỏi:

- Ngài... giết ta... đã dùng đao gì?

Triệu Thu Tức giết người, mỗi lần giết một người lại đổi một đao, cả thiên hạ đều biết, chỉ nghe hần nói:

- Là Thanh thần Thủ tiết đao.

Thang lão thái gia nghe mà giật mình chấn động, khép hai mắt lại, hai dòng lệ đục trào ra.

Vốn vào cuối những năm Khai Nguyên, Thiên Bảo đời Đường, An Lộc Sơn làm phản ở Phạm Dương, kéo binh xuống nam, tây tiến Đồng Quan, hai anh em Nhan Cảo Khanh và Nhan Chân Khanh khởi binh cần vương, người người hô hào hưởng ứng, có công hiệu triệu cần vương, thăng chức ngự sử đại phu, giữ được đất mười sáu quận lại với Đường thất. Sau thành Thường Sơn bị phá, An Lộc Sơn bắt được, từng đối đại lễ độ với ông ta, mắng rằng: “Sao nhà ngươi lại phản ta?” Cảo Khanh chính khí bừng bừng, quát lớn: “Ta trừ giặc cho nước, hận không thể chém ngươi!” An Lộc Sơn giận giữ, sai đưa Nhan Cảo Khanh và con trai Nhan Đản, cháu trai Nhan Hủ cùng đi xử tử.

Nhan Chân Khanh chính là em trai của Cảo Khanh, viết nên một bài biểu hai, lại trong một nhà trung liệt, làm quan tới chức Thái tử Thái sư. Huyền Tông từng than khắp hai mươi bốn châu quân không tìm được một trung thần, mừng mà nói: “Trẫm không biết Chân Khanh làm việc nên mới nói như thế!” Lý Hi Liệt binh biến, tể tướng Lư Kỳ kiêng kị Chân Khanh cương chính thanh liêm, muốn mượn đao trừ đi, bèn kiến nghị Chân Khanh tới Hứa Châu chiêu dụ. Lý Hi Liệt bắt giữ Chân Khanh, ép theo làm loạn, Chân Khanh mắng rằng: “Ngươi có biết người chữ An Lộc Sơn mà chết, Nhan Cảo Khanh không? Chính là anh trai ta đó. Ta nay tuổi gần tám mươi, làm đến chức Thái sư, biết thủ tiết mà chết, há lại bị ép dụ?”, cuối cùng bị hại. Nhan Chân Khanh tên tự là Thanh Thần, cây “Thanh thần Thủ tiết đao” này là Đức Tông sai đúc để tưởng nhớ lòng trung thành của ông ta.

Thang lão thái gia biết mình bỏ mạng dưới thanh đao đó, mặt lệ ròng ròng, Thang lão đầu đau đớn nói:

- Cha, bang chủ đãi nhà họ Thang ta ơn trọng, người sao phải khổ mà làm như vậy...

Thang lão thái gia gắng sức động môi, cười khổ nói:

- Con trai, ta làm như vậy, đúng là táng tận lương tâm, mặt người dạ thú... Nhưng nhà Mộ Dung... Mộ Dung thế gia với tổ tiên nhà ta, có ơn cứu mạng, có đức tái sinh... Có ơn, sao thể không báo...

Thang lão đầu khóc:

- Nhưng mà bang chủ cũng có ơn với nhà chúng ta...

Thang lão thái gia u ám nói:

- Đó là chuyện về... về sau...

Nói đến đây, ánh mắt tán loạn, đã sắp không sống nổi nữa.

Lý Trầm Chu đỡ lấy tay ông ta, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Ông yên tâm mà đi. Chuyện hôm nay sẽ không truy cứu người nhà ông.

Thang lão thái gia nghe xong câu này mới coi như bình tâm, liền tắt thở. Thang lão đầu kêu trời gọi đất, gào khóc thê thảm, Lý Trầm Chu vỗ vỗ vai ông ta, đứng dậy. Lúc này khói bụi đã tan hết, người trong bang đã sớm từ lúc sự việc phát sinh, không hoảng không loạn rời khỏi trường. Trên đài chỉ còn lại mấy người: Lý Trầm Chu, Triệu Thu Tức, Liễu Tùy Phong, Cúc Tú Sơn, Thang lão đầu đang khóc lóc, cùng với thi thể của Thang lão thái gia, Cát tiên sinh, “Lan Lăng vương”. Sân khấu quanh quẽ trống vắng.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Hẳn thật sự là Mộ Dung Nhược Dung?

Người áo xanh gật đầu, bước tới gần, tháo mặt nạ “Lan Lăng vương” xuống, để lộ ra một gương mặt vô cùng thanh tú.

Lý Trầm Chu quan sát một lúc, nói:

- Tướng mạo rất giống như lời đồn đại, nhưng giống cũng chưa đủ khẳng định đúng là hần.

Nói đoạn quay sang nhìn người áo xanh, giống như chờ hần trả lời.

- Là hần.

Người áo xanh đáp:

- Mộ Dung thế gia có tam tuyệt, ngân châm kim lữ phát huyết thủ, lấy đạo của người trả lại cho người.

Hần vừa nói vừa từ từ mở bàn tay ra, các ngón trở, giữa, vô danh, út lần lượt kẹp lấy mấy mũi kim nhỏ dài năm tấc, tỏa ra ánh sáng lấp lóe dưới ánh mặt trời.

Lý Trầm Chu gật đầu:

- Là “Mộ Dung ngân châm”.

Người áo xanh cười nhẹ nói:

- Đệ thiếu chút nữa thì cũng không tiếp nổi rồi.

Lý Trầm Chu bật cười:

- Đến cả Giang Nam Liễu Ngũ cũng thiếu chút nữa không tiếp nổi thì đương nhiên phải là Mộ Dung thần châm rồi.

Người áo xanh nói:

- Nếu đã là Mộ Dung thần châm, người này nếu không phải Mộ Dung Thế Tình thì là Mộ Dung Ngược Dung hoặc Mộ Dung Tiểu ý rồi.

Liễu Ngũ áo xanh cười cười lại tiếp:

- Mộ Dung Tiểu Ý là nữ, Mộ Dung Thế Tình... Nếu như lão ta tới, sợ rằng kẻ chết sẽ là đệ.

Lý Trầm Chu gật đầu, nói:

- Vậy thì hẳn đúng là Mộ Dung Nhược Dung rồi.

Trầm ngâm một thoáng, lại nói:

- Đáng tiếc. Mộ Dung Nhược Dung kinh tài tuyệt diễm, uy chấn trời nam, hôm nay lại bỏ mạng ở đây.

Lý Trầm Chu nhìn thi thể dưới đất, lại than một câu:

- Đáng tiếc.

Cúc Tú Sơn bỗng hỏi:

- Bang chủ, bọn chúng ẩn nấp trong bang nhiều năm như vậy chỉ là vì một đòn vừa này?

Lý Trầm Chu đáp:

- Người xưa vì ơn một bữa cơm mà không tiếc nuốt than vế mặt, đốt tóc hủy dung(***), chỉ đợi một đòn, muốn thành công không thể tránh khỏi hy sinh. Chỉ tiếc hai đòn quyết hết tâm chí này của bọn họ thật sự chẳng được đến đâu, toàn quân đều diệt, không khỏi khiến người ta tiếc nuối.

Liều Ngũ, Liều Tùy Phong bỗng hỏi:

- Lão đại làm sao nhìn ra được bọn chúng muốn ra tay?

Lý Trầm Chu phát tay:

- Kỳ thực cũng chẳng có gì, “Lan Lăng vương” do Mộ Dung Nhược Dung biểu diễn, kỹ nghệ rất cao, lại thêm một thân võ công cho dù giả trang thế nào cũng không thể che giấu nổi. Tú Sơn lúc đó đưa đầu người giấu thuốc nổ cho ta, ta hỏi thì biết thuốc nổ cần phải đánh mạnh vào mới phát nổ, những phục binh này hiển nhiên đều là để giết ta...

Lý Trầm Chu cười cười, lại nói:

- Bọn chúng không nên tìm người công phu khinh thân cao như vậy ra để diễn các vai động tác thường xuyên thế này... Chỉ không biết, người sắp đặt diễn kịch trước nay luôn cẩn thận, không nay sao lại để người ta lên vào trong mà cũng không biết!

Vốn trong Quyền Lực bang, mỗi tổ nhân sự đều được phân chia cực kỳ chặt chẽ, tiếp đãi có người chuyên tiếp đãi, tra xét có người chuyên tra xét, thậm chí theo dõi cũng có người chuyên theo dõi, giết người có người chuyên giết người. Ví như đầu bếp, chẳng những tài nghệ inh mà còn giỏi nhận biết độc dược, cho nên dù có người muốn hạ độc trong đó cũng hoàn toàn không dễ dàng, còn như hôm nay không ngờ lại có người giả mạo vai diễn “Lan Lăng vương” đi lên, quả thật là vốn không thể xảy ra.

Lúc này có một người chạy tới, hai tay dâng lên Lý Trầm Chu một phong thư dán kín. Lý Trầm Chu mở ra xem, nói:

- Người đóng vai “Lan Lăng vương” lúc đầu A Hốt Lôi, ba ngày trước đã bị người ta thắt cổ chết... Vậy là xong rồi, không còn gì để tra xét nữa.

Hóa ra khi “Lan Lăng vương” vừa phát động, cục thế vừa có biến đổi, trong bang đã lập tức có người khẩn cấp điều tra chi tiết “Lan Lăng vương”, nhưng lại phát hiện “Lan Lăng vương” ban đầu A Hốt Lôi đã bị giết từ mấy ngày trước.

Liều Tùy Phong ung dung nói:

- Chuyện thảng trước lão đại sai “Đồ Long Đồ Hồ” điều tra, không biết đã có tin tức gì rồi?

Lý Trầm Chu đáp:

- Đồ Long Đồ Hồ chết rồi.

Liều Tùy Phong ngạc nhiên hỏi:

- Đã chết rồi?

Đồ Long Đồ Hồ là con của Thiên Thủ nhân ma Đồ Cỗn trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu Nhân ma, hai người võ công hung ác bá đạo, còn trên cả cha mình, bây giờ không ngờ lại đều đã chết, đến cả Liều Tùy Phong cũng có chút kinh ngạc.

Lý Trầm Chu đáp:

- Không những hai người đó đã chết mà cả “Bất hồi đao” Đồ Lâm chúng ta phái tới nằm vùng tại Đường môn trong Xuyên, “Thiết cước Lão lý” làm gian tế tại nhà Mộ Dung cũng đều trước sau gặp họa.

Liều Tùy Phong lắng nghe, vẻ kinh ngạc càng lúc càng tăng.

Vốn trong những năm gần đây, Quyền Lực bang bị nhóm Tiêu Thu Thủy phản kháng, phá hủy quá nửa, còn lại lại đối chọi với Chu đại thiên vương, thanh danh giảm mạnh, thực lực suy yếu. Trên giang hồ đạo tiêu ma trường, bên lên bên xuống, luôn luôn vận động không ngừng, Quyền Lực bang trước mắt vẫn là Thiên hạ Đệ nhất đại bang, ngoài thế lực Chu đại thiên vương cùng Thần Châu kết nghĩa ra, thật sự cũng không còn thế lực nào có thể sánh ngang được.

Đường môn đất Thực ẩn phục trong xuyên, mấy chục năm nay chỉ phái đệ tử ra hành tẩu giang hồ, tất là nhân tài siêu trác, đang chuẩn bị một phen đại sự chấn động. “Tức Mặc” Mặc gia tự thành tổ chức, kỷ luật cực nghiêm, việc ta ta làm, rất có dã tâm. Một mạch Thần Châu kết nghĩa vốn chuyên đả kích Quyền Lực bang nhất, nhưng Tiêu Thu Thủy cùng Lý Trầm Chu gặp mặt trên Kim Đỉnh Nga Mi, vừa thấy đã như quen biết từ lâu, lại cùng chung chí chống Kim nên ngược lại, triệt tiêu chiến hóa giữa hai bên.

Tiêu Thu Thủy cùng huynh đệ hần thê quyết chí chống Kim, chinh chiến khắp nơi trên chiến trường, Lý Trầm Chu cũng phái người tham chiến, từ đó giành lấy thời cơ dưỡng sức. Bên phía Chu đại thiên vương sao có thể mặc cho Quyền Lực bang khôi phục, cho nên thế công lại càng thêm gấp gáp.

Những năm nay, Bảy đại trưởng lão của Chu đại thiên vương cùng Tứ đại hộ pháp của Quyền Lực bang đều đã tử chiến dưới tay Yến Cuồng Đồ hoặc trong trận núi Nga Mi. Tam anh Tứ cô, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân của Chu đại thiên vương cũng chỉ còn lại Đoạn Môn, Thiểm Điện, Đằng Lô tam kiếm tẩu cùng với Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ. Về phần Quyền Lực bang thương vong lại càng nặng nề, Bát đại Thiên vương chỉ còn lại có Thủy vương và Dao vương, Thập cửu nhân Ma chỉ còn lại năm người Vô Danh thần ma, Thần Quyền thiên ma, Nhất Động thần ma, Huyết Ảnh ma tăng, Khoái Dao thiên ma, Song sí Nhất sát Tam phượng hoàng chỉ có Lam phượng Hoàng Cao Tự Lan và Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu là còn sống.

Nhưng dù như vậy, Quyền Lực bang vẫn còn ba vị thủ lĩnh Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung và Liễu Tuyền Phong, tuy bang uy suy yếu, thế lực giảm sút nhưng về thanh thế võ công không những các bang phái khác không thể đối chọi nổi mà đến cả Chu đại thiên vương đứng cạnh cũng phải ảm đạm thất sắc.

Còn Bát hồi đao Đỗ Lâm là con của Khoái Dao thiên ma Đỗ Tuyết, đao pháp thực sự là không hề tầm thường, đã sớm nằm vùng tại Đường môn, nhưng lại vô duyên vô cớ bị người ta lật tẩy, giết đi mà vẫn không biết. Thiết cước Lão lý Hệ Dĩ Cố là sư đệ Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thanh, võ công đã tiến gần đến Cố Hoàn Thành, nhưng cũng bị người ta bóc trần, chết trong Mộ Dung thế gia. Liễu Tuyền Phong thoáng lộ vẻ lo âu, lại hỏi:

- Thịnh Văn Long thì sao?

Thịnh Văn Long ngoại hiệu “Quyền đả Cước thích”, là con ruột của lão quyền sư Thần Quyền thiên ma Thịnh Giang Bắc, lấy tên giả là “Tông Dĩ Quyền” ẩn nấp dưới trướng Chu đại thiên vương đã lâu, gần đây lại không thấy có tin tức gì. Lý Trầm Chu lắc đầu đáp:

- Vẫn chưa có tin tức.

Liễu Tuyền Phong buột miệng hỏi:

- Lão đại, huynh xem có nên triệu hồi chị Sư Dung về hay không?

Lý Trầm Chu đáp:

- Sư Dung theo Tiêu Thu Thủy chống kim, ở đây dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được làm nằng ậy phân tâm.

Liễu Tuyền Phong cúi đầu:

- Dạ.

Lý Trầm Chu nói:

- Trong lòng đệ đang nghĩ đến chuyện gì, cứ nói thẳng ra đừng ngại.

Liễu Tuyền Phong hơi hơi trầm ngâm rồi nói:

- Theo tình thế gần đây, Chu đại thiên vương, Mộ Dung thế gia đều có dã tâm, hai nhà Đường, Mặc cũng có cử động khác thường, sợ là sẽ sớm sinh chuyện. Lúc này trong bang neo người, lại phân ra chống địch nữa e là bất trí...

Lý Trầm Chu cân nhắc một chút rồi bỗng bật cười sảng khoái:

- Lão ngũ, ngày xưa chúng ta cũng đã từng chỉ có bảy người... Về sau lại càng chỉ còn lại có hai người, cũng chưa từng sợ hãi, hôm nay lại làm sao vậy?

Liễu Tuyền Phong cũng mỉm cười theo nhưng sắc mặt vẫn có chút âu lo. Lý Trầm Chu trông thấy tất cả, nói: truyện copy từ

- Đệ chớ có quá lo lắng. Trước đây Chu đại thiên vương không lật ngả nổi ta, bây giờ cũng không lật ta ngả nổi. Đường môn ẩn giấu thực lực, cũng là nguy hiểm. Con cháu họ Mặc, nghiêm lệ tử thủ, nhưng có Đường môn kiềm chế, không phải quá lo ngại.

Liễu Tuyền Phong nói:

- Nhưng phe phái Tiêu Thu Thủy từng giết không ít người trong bang ta, nếu không nhân lúc này mà diệt đi, để mặc cho phát triển thì sợ là tương lai sẽ thành tai họa.

Lý Trầm Chu trầm tư một chút, nói:

- Tiêu Thu Thủy hai bàn tay trắng, toàn dựa vào hai chữ tín nghĩa mà giành thiên hạ, cơ ngộ của hắn là tốt, nhưng ta không thể giết hắn. Chuyện hắn đang chống Kim là sự thật sờ sờ, quốc nạn trước mắt, tất cả thù riêng đều phải bỏ xuống. Chúng ta không những không nên làm phân tâm hắn lúc này mà càng nên giúp hắn một tay mới là hợp lẽ. Càng hướng hồ Tiêu Thu Thủy quả thực là dốc hết toàn lực, giết giặc giúp nước, không hề thừa cơ khoách trương thực lực, chúng giáp kích hắn lúc này tất khiến thiên hạ chê cười, vạn vạn lần không được.

Lý Trầm Chu cười cười, trong mắt lại thoáng hiện vẻ mệt mỏi, như có như không:

- Nếu như là ta nhìn nhầm, ngày sau Tiêu Thu Thủy càng uy phong lẫm liệt thì ta cũng chịu nhận thôi.

Liễu Tuyền Phong cau mày không nói. Lý Trầm Chu giải xem sắc mặt, lập tức hỏi:

- Thế nào, đệ còn có gì muốn nói nữa à?

Liễu Tuyền Phong đáp:

- Dạ.

Lý Trầm Chu nói:

- Cứ nói đừng ngại.

Liễu Tuyền Phong do dự hồi lâu, Lý Trầm Chu hiểu đây tất là chuyện cực kỳ khó mở lời, bèn gọi:

- Lão ngũ.

Liễu Tuyền Phong thoáng run rẩy, đáp:

- Có.

Lý Trầm Chu càng nhìn ra được trong lòng hắn đang ôm đầy tâm sự, liền nói:

- Lão ngũ, đệ cùng ta lẫn lộn giang hồ mấy chục năm, khi Sư Dung còn chưa tới đệ đã có mặt rồi, có gì mà không thể nói nữa, trừ phi là đệ không coi ta là ca ca nữa.

Liễu Tuyền Phong sợ sệt nói:

- Lão đại nói như vậy thật là hại chết tiểu đệ, chỉ là... Chỉ là chuyện này... Chuyện này có liên quan tới Sư Dung tỷ...

Sắc mặt Lý Trầm Chu vụt trầm xuống, nói:

- Là nàng ấy cũng có thể nói thẳng! Đừng có lằng nhằng như đàn bà nữa thế, dùng thẳng cái gì!

Liễu Tùy Phong rùng mình, cuối cùng cũng lên tiếng:

- ... Đệ nghe người ngoài đồn đại... Sư Dung tỷ mấy năm gần đây theo Tiêu thiếu tướng quân đánh đông dẹp tây... Giống như tình lữ... Chỉ sợ bọn họ... bọn họ đã...

Mấy câu này nói ra, đến cả Triệu Thu Túc và Cúc Tú Sơn cũng cùng biến sắc. Chỉ thấy Lý Trầm Chu yên lặng hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, rồi bỗng bật cười ha ha.

Cười lớn một trận, thấy sắc mặt Liễu Tùy Phong có chút thấp thỏm, liền dịu giọng nói:

- Lão ngũ, người giang nhiều mồm lắm chuyện, có cái gì mà không nói được? Đệ cũng là người từng qua sóng to gió lớn, sau ngay cả điểm ấy cũng không nhìn qua được?

Liễu Tùy Phong ngập ngừng, cuối cùng vẫn không nhận được phải nói:

- Nhưng gần đây chuyện này lan truyền đến mức ly kỳ, sợ là không phải tin đồn vô căn cứ...

Hắn nói nhưng biết Lý Trầm Chu sẽ không tin tưởng, không khỏi thấy hơi kích động, một đường gân xanh nổi lên trước trán, nói:

- Lão đại, vẫn nên điều tra thì tốt hơn, tránh phải bị nhục mà còn không biết.

Lý Trầm Chu bỗng lắc mình, tới bên cạnh Liễu Tùy Phong, giơ tay lên, mọi người đều kinh hãi. Lý Trầm Chu ra tay cực nhanh, tay đã đặt lên vai Liễu Tùy Phong, nhưng Liễu Tùy Phong lại chẳng hề chớp mắt lấy một lần. Lý Trầm Chu vỗ vỗ vai hắn, Triệu Thu Túc cùng Cúc Tú Sơn mới dám thở phào một hơi.

Lý Trầm Chu nói:

- Đệ nhắc nhở rất hay. Có điều, thứ nhất, Tiêu Thu Thủy không phải là người như vậy. Thứ hai, ta tin tưởng Sư Dung. Thứ ba... Cho dù bọn họ ở chốn chiến trường vào sinh ra tử, làm chuyện cầu thả đó, cũng là tương nhu dĩ mật (****), chỉ cần tâm không thay đổi, có làm những chuyện ấy ta cũng không ngại.

Tiếp đó y đưa tay đè nặng lên vai Liễu Tùy Phong, hai mắt như một thanh kiếm trui rèn sắc bén, nhìn thẳng vào hắn, nghiêm giọng hỏi:

- Đệ đã hiểu chưa?

Liễu Tùy Phong cắn cắn môi dưới, cách hồi lâu sau mới đáp:

- Hiểu.

Lý Trầm Chu bỏ tay xuống, thở ra một tiếng, nói:

- Các người ra ngoài cả đi.

Triệu Thu Túc, Cúc Tú Sơn, Liễu Tùy Phong cùng Thang lão đầu tử lập tức nhanh chóng xử lý thi thể dưới đất, đi ra bên ngoài.

Khi Lý bang chủ nói “ra ngoài cả đi”, không ai có thể lại bên cạnh y, không một ai có thể.

2. Chương 2

Lý Trầm Chu đợi bọn họ đi ra ngoài hết, mình thì vẫn đứng nguyên tại chỗ. Chỗ này là nơi y lặc mình đến vỗ vai Liễu Tùy Phong, hiện tại Liễu Tùy Phong đã không còn nữa. Vừa rồi trong khoảnh khắc thân hình y di động, nếu như Liễu Tùy Phong tránh né, nói không chừng y sẽ thực sự ra tay. Nhưng Liễu Tùy Phong thậm chí không chớp mắt lấy một lần, cho nên y cũng không xuất thủ.

Từ trước tới nay, chưa hề có ai dám nói xấu Triệu Sư Dung trước mặt y, không có một người nào. Từ khi y và Triệu Sư Dung quen biết tới nay, trong võ lâm đều phải công nhận là “chỉ nguyện làm uyên ương, không cần thành tiên”. Triệu Sư Dung không những võ công, mưu trí, tổ chức, làm việc đều tài năng hơn

người mà xưa nay còn rất biết địa vị của mình, không vì tài nghệ của bản thân mà có điều quá đáng, chỉ một lòng vun đắp cho bá nghiệp của Lý Trầm Chu. Ở cùng với Triệu Sư Dung, chắc chắn sẽ không xa cách với huynh đệ, sẽ không chìm đắm trong mỹ sắc, sẽ không làm tiêu mòn đi tráng chí. Triệu Sư Dung không những là vợ yêu của y mà còn như em gái, lại càng là trợ thủ tốt của y.

Triệu Sư Dung chưa bao giờ làm chuyện gì sai lầm, cho nên không có ai có thể nói xấu nàng.

Thật lâu sau Lý Trầm Chu mới chậm rãi cất bước. Khi y rời khỏi chỗ đứng lúc trước, trên sàn đá xanh đã lưu lại hai vết chân rất sâu, chìm ngập xuống dưới.

Những lời vừa nãy đã làm nổi lên ba đào vạn tượng trong lòng y, nhưng y không chút biểu lộ, cố đè nén nó xuống, chân khí chuyển xuống dưới chân, đập sâu vào tận lòng đá xanh.

... Sư Dung, rút cuộc là có phải như vậy không?

Trong đầu y như hiện lên dáng vẻ kiêu khí tung hoành, có phong thái vương giả của Tiêu Thu Thủy, lại nhớ tới gương mặt cười nói dịu dàng của Triệu Sư Dung. Y lắc đầu thật mạnh, trong lòng như có tiếng gào thét: “Không phải vậy, không phải vậy...”

... Nếu thật sự như vậy, Sư Dung, nàng không cần giấu ta.

Khoảng sân này nằm sâu hẻo lánh, Lý Trầm Chu thông thả bước qua bên sân khấu, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng hàng từng dãy ghế trống không, người đều đã đi cả, chỉ để lại giấy vãi, hạt dưa, linh tin vương đầy đất. Y nhìn mà trong lòng trống vắng như đánh mất điều gì đó, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Y càng đi sâu vào trong, cây cỏ hoa lá càng lúc càng dà bước đi trên con đường vắng lặng, đi tới một chốn từng bụi từng đám cúc vàng nở ken dày, hơi ngừng lại một chút, nhớ tới ngày xưa, Triệu Sư Dung từng ở đây, vui đùa với y. Nơi này không được y cho phép, không ai được tiến vào, cũng không ai có thể tiến vào nổi. Y cùng nàng cười đùa, ở dưới bóng cây, quấn quýt thân mật. Rồi Triệu Sư Dung quay người lại, đặt tay lên trán, tóc vương đầy lá cỏ, ngơ ngẩn xuất thần.

Lúc ấy ánh hoàng hôn chiếu rọi một màu vàng rực, treo lơ lửng nơi cuối biển trời xa xăm, làm ánh lên màu hồng nhạt bên má nàng. Lý Trầm Chu càng nhìn càng yêu, buột miệng nói:

- Nàng thật đẹp.

Triệu Sư Dung chỉ ngơ ngẩn nhìn về phía xa, Lý Trầm Chu cũng dõi mắt nhìn theo, Triệu Sư Dung xòa tay đón ánh chiều muộn, nói:

- Chàng xem, hoa thật đẹp.

Lý Trầm Chu chỉ thấy những bông hoa bím bím trong bóng tịch dương ánh lên một màu hồng thắm, lại nhìn gương mặt trông nghiêng, hai gò má cao của Triệu Sư Dung, so với hoa còn mềm mại, cân xứng hơn, trong lòng yêu thương vô hạn, cúi xuống hôn nhẹ một cái. Triệu Sư Dung khẽ mỉm cười, hai người lại muốn ôm lấy nhau, bỗng thấy trên giàn hoa có một đôi sẻ vàng, nhảy nhót chuyền tới, xòe cánh bay chuyền bên nhau một vòng, rồi lại chấp chới đuổi nhau trở về, lẫn vào giữa khóm hoa, ríu ra, ríu rít, vô cùng gần bó.

Triệu Sư Dung mỉm cười ngọt ngào, nói:

- Chàng là nó, thiếp là nó, bọn nó là hai người chúng ta.

Lý Trầm Chu cười:

- Hai tên quỷ lấp lách chúng ta...

Nói đoạn thò tay thọc lét nàng, ôm lấy nàng lăn tròn trên đám cỏ.

Đúng lúc này chợt có một con chim nhỏ mỹ lệ, mỏ đỏ lông xanh, bay tới, con sẻ vàng mái liền bay lên, sắp vào bên con chim mỏ đỏ kia, bắt đầu cùng chuyền cánh lên xuống, liú lo không ngớt, về sau càng lúc càng thân mật. Con chim trống đậu ở một bên, bộ dạng vô cùng ủ rũ. Triệu Sư Dung thấy vậy, bĩu môi nói:

- Thiếp không phải loại như nó.

Đang nói, con chim sẻ trống đột nhiên bay lên, bỏ nhào thẳng xuống đất, đầu đập vào đá, não tương bắn ra, không ngờ lại tự tử. Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung đều giật mình kinh ngạc, chẳng ngờ con sẻ trống lại cương cường đến mức ấy, cùng không kịp ngăn cản. Con sẻ mái đã cùng con chim mỏ đỏ kia bay đi mất rồi.

Lý Trầm Chu vụt nổi giận, thầm nghĩ: con chim này trời sinh lại bạc tình như vậy, không bằng giết đi! Lập tức nhặt một viên sỏi, nói:

- Để ta giết nó đi.

Triệu Sư Dung nghiêng đầu hỏi:

- Giết con nào? Con sẻ mái hay là con chim mỏ đỏ?

Lý Trầm Chu nhìn Triệu Sư Dung dưới ánh tà dương, gương mặt đỏ hồng như màu sắc đẹp nhất của ngày thu, lại nhu hòa vô hạn, giống như si ngốc, ngẩn ra một chốc rồi mới nói:

- Giết cả hai con.

Nhưng trong lúc nói, cả hai con chim đều đã bay đi mất rồi, chỉ còn lại xác con sẻ vàng trống.

Bây giờ Lý Trầm Chu nhớ lại chuyện đó, trong lòng bỗng thấy ảm đạm.

Hiện tại y đã đi tới dưới một gốc cây tử đàn trong khu vườn, đập mạnh ba cái, liền nghe có tiếng kết kết, ở một gốc cây lá bạc cực lớn cách đó không xa, phần rễ từ từ tách ra, để lộ một miệng hang lớn, bên trong có một bóng người áo đỏ yếu điệu, khẽ nhún mình nhảy ra ngoài.

Người đó đẹp như hoa đào, má hạnh hàm xuân, chính là Tống Minh Châu áo đỏ. Tống Minh Châu trong trận trên núi Đan Hà xảo chiến Biệt nhân lưu lệ tha thương Thiệu Lưu Lệ, đánh trọng thương lão ta nhưng bản thân cũng bị rơi xuống cực sâu, có một đoạn tức duyên với Tiêu Thu Thủy.

Nàng ta vẫn áo đỏ kinh trang, thắt lưng đen, giày vải đen, hai mắt sáng như minh châu.

Tống Minh Châu nhảy lên khỏi hang, nói:

- Tống Minh Châu bá kiến bang chủ.

Lý Trầm Chu câu đầu tiên liền hỏi:

- Tiểu Lam đã về chưa?

Tống Minh Châu ngẩn người, vội đáp:

- Vẫn chưa.

Rồi lại như nhớ ra, nói:

- Nhưng theo tin tức Trường thiên Ngũ kiếm chuyển về từ Cù Đường thì Cao tỷ tỷ chắc sẽ nhanh chóng về tới.

Lý Trầm Chu khẽ “ừm” một tiếng, lại hỏi:

- Người cũng biết Tiêu Thu Thủy, hẳn là người thế nào?

Tống Minh Châu lại ngẩn ra, không ngờ là Lý Trầm Chu lại hỏi đến chuyện này. Lý Trầm Chu thấy nàng ta có chút nghi hoặc, liền nói:

- Người từng bị trưởng lão Thiệu Lưu Lệ của Chu đại thiên vương đánh rơi xuống vách núi, bị ép uống Âm Cực tiên đan, Tiêu Thu Thủy cũng bị ép uống Dương Cực tiên đan, nhưng hai người các người đều giữ lễ đến cùng, chuyện đó ta biết cả rồi. Điều ta hỏi là, Tiêu Thu Thủy làm người, sức tiết chế, khả năng kìm nén bản thân như thế nào?

Tống Minh Châu vô cùng kinh ngạc, chuyện đó chỉ giữa nàng và Tiêu Thu Thủy, Lý Trầm Chu làm sao mà biết được? Nàng lập tức không dám ngăn ngữ nữa, nói:

- Chuyện trên núi Đan Hà, đến cuối cùng vẫn không làm hỏng danh tiết, đương nhiên là có phần trùng hợp, khi rơi xuống lại rơi trúng vào đám Thảo Trùng, nhưng từ đầu đến cuối, người kìm nén được không phải là tôi mà là hắn.

Tổng Minh Châu rực rỡ như lửa, nói đến đây, dưới ánh mắt thấu suốt của Lý Trầm Chu cũng không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Vậy trong lòng ngươi có hận Tiêu Thu Thủy hay không?

Tổng Minh Châu cắn cắn môi, đáp:

- Hận.

Rồi lại lắc đầu:

- Không hận.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tại sao lại hận? Tại sao lại không hận?

Tam phụng hoàng vốn thuộc về tổng quản Liễu Tùy Phong, Lý Trầm Chu rất ít khi nhẹ nhàng dịu giọng với họ. Liễu Ngũ thì không thể, Liễu Ngũ cả đời không bao giờ nghiêm mặt nặng lời với phụ nữ, nếu như hắn không thích người phụ nữ nào, hắn thà rằng giết cô ta đi chứ cũng không trách mắng cô ta.

Tổng Minh châu ngược mắt nhìn, hàng mi dài khe khẽ chớp động. Nàng không hiểu tại sao hôm nay Lý bang chủ lại đột nhiên hỏi mình những chuyện này, nhưng cảm thấy người trước mắt cũng thân thiết như trưởng bối, khiến nàng không thể không thổ lộ ra tất cả.

- Tôi cũng không biết. Chỉ cảm thấy lúc đó hắn không nên quá câu nệ cổ hủ, trong lòng lại rất cảm tạ sự lễ tiết của hắn.

Tổng Minh Châu thản nhiên nói:

- Tôi từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ, cũng trải qua không ít chua cay, người võ lâm không sợ tôi như rắn rết thì lại có ý đồ thị phi... Người giống như Tiêu Thu Thủy thật sự là rất ít. Hắn... giống như không phải là người.

Lý Trầm Chu nhướn mày, mỉm cười:

- Ồ?

Tổng Minh Châu vội đáp:

- Giống như là không phải một con người thật sự, tôi luôn nghĩ người sống sờ sờ thì phải có thất tình lục dục.

Lý Trầm Chu nói:

- Cũng có thể là hắn vì Đường Phương...

Tổng Minh Châu cắn môi, lại nói:

- Nếu là vì Đường Phương thì lại càng không nên như vậy... Ở vào tình huống đó thì có gì để mà trách móc được. Tiêu Thu Thủy và Đường Phương là tình nhân nổi tiếng giang hồ, nhưng xa cách tận chân trời góc bể, thủy chung không thể ở cùng với nhau, chuyện đó tôi cũng biết... Tôi chưa từng gặp Đường Phương cô nương, giang hồ hiệp lữ, lòng dạ tuyệt không thể hẹp hòi như vậy, mà bản thân tôi cũng không tự tác đa tình đến mức nghĩ mình có thể thay thế... Chỉ là, ôi, Tiêu Thu Thủy thật sự không phải là người!

Lý Trầm Chu cười hỏi:

- Hoặc là sợ ngươi không nguyện ý?

Tổng Minh Châu ngẩng đầu nhìn Lý Trầm Chu, khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào:

- Tôi sẽ không nguyện ý sao?

Lý Trầm Chu tránh ánh mắt nàng, nói:

- Cũng có thể là sợ Liễu Ngũ biết được?

Tống Minh châu bật cười khanh khách, cười đến run hết cả người:

- Bang chủ, hấn đến cả râu hùm của ngài mà cũng dám vuốt thì còn sợ chuyện gì nữa đây?

Lý Trầm Chu gật gật đầu, lại hỏi:

- Vậy còn người? Người có sợ không?

Tống Minh Châu ngẩn người, hỏi:

- Sợ cái gì?

Lý Trầm Chu đáp:

- Sợ Liễu Ngũ biết được.

Tống Minh Châu cúi đầu, thấp giọng nói:

- Ngài ấy không biết.

Lý Trầm Chu cười lớn:

- Người nghĩ hấn sẽ không biết sao?

Tống Minh Châu ngơ ngác ngẩng đầu, chỉ thấy Lý Trầm Chu cười nói:

- Chuyện đến cả ta cũng biết, có rất ít điều mà hấn không biết.

Tống Minh Châu vụt biến sắc, Lý Trầm Chu nói tiếp:

- Liễu Ngũ là người thế nào, người cũng đã biết rồi.

Tống Minh Châu mím chặt môi, gật đầu. Cách đây khá lâu, còn có hai con “phượng hoàng” khác, Kim phượng hoàng Lãnh Tiểu Khanh vì không nghe lời hấn mà bị Liễu Ngũ đột nhiên ra lệnh bắt lại, lột sạch quần áo, phê phán trước mặt mọi người sau đó chìm nước đến chết. Hỏa phượng hoàng Thủy Nhu Tâm do phải lòng Trác Phi Phàm phái Võ Đang, hai người càng lúc càng thân mật, không nghe Liễu Ngũ nhắc nhở, Liễu Tùy Phong đốt một mối lửa, thiêu cháy dung nhan Thủy Nhu Tâm, Thủy Nhu Tâm phần uất tự sát.

Mỗi lần Tống Minh Châu nhớ tới những chuyện đó, mái tóc ướn rồng, hai gò má trắng bệch của Lãnh Tiểu Khanh khi bị chìm chết... Khuôn mặt bị đốt cháy, tiếng cười điên loạn của Thủy Nhu Tâm... là lại thâm hoảng sợ.

Lý Trầm Chu mỉm cười lại bỏ thêm một câu:

- Liễu Ngũ không giết người, rất có khả năng là vì trong lúc ở trên núi Đan Hà, người không hề làm chuyện gì có lỗi với hấn.

Tống Minh châu nghe vậy không khỏi gật đầu, Lý Trầm Chu lại nói:

- Nhưng tính khí của Liễu Ngũ người cũng biết rồi, hấn lúc nào cũng có thể quay ngoắt mọi thái độ... Chuyện hôm nay hấn không tức giận, ngày mai hấn nghĩ lại, không chừng sẽ lại đột ngột nổi giận.

Tống Minh Châu lại bắt đầu thấp thỏm bất an, Lý Trầm Chu nói tiếp:

- Nhưng nếu như ta tới nói chuyện, có lẽ hấn sẽ ngại mặt ta, sẽ không làm gì cả...

Nói đến đây liền ngừng lại không tiếp tục nữa.

Tống Minh Châu run rẩy hỏi:

- Ngài... Ngài muốn tôi phải thế nào?

Lý Trầm Chu nghiêm mặt đáp:

- Ta không cần người thế nào cả. Trên hết, người là người của Liễu Ngũ, những chuyện ta hỏi, người đều có thể không cần đáp. Nhưng hiện tại người có chuyện cần cầu ta, ta có thể nói chuyện với Liễu Ngũ, có điều, trước hết người phải trả lời ta một vấn đề, làm một chuyện.

Tổng Minh Châu cân nhắc một lúc rồi dứt khoát nói:

- Bang chủ, ngài có chuyện gì muốn hỏi, tôi tuyệt không giấu giếm.

Lý Trầm Chu cười nhẹ:

- Đáng tiếc chuyện ta hỏi lại là chuyện của Liễu Ngũ. Giả sử...

Lý Trầm Chu ngừng lại một chút rồi dần từng tiếng một:

- Giả sử Liễu Ngũ muốn người giết ta, người có giết hay không?

Sắc mặt Tổng Minh Châu nhất thời không cách nào bình thường lại được. Câu hỏi này bao hàm ba mục: Thứ nhất, Liễu Tuyền Phong có sai Tổng Minh Châu giết y hay không? Thứ hai, Liễu Ngũ có từng nảy ra ý định giết Lý Trầm Chu hay không? Thứ ba, nếu như có, Tổng Minh châu có giết hay không?

Thần sắc Tổng Minh Châu biến đổi liên tục, Lý Trầm Chu vẫn nhìn thẳng vào nàng, tỉ mỉ quan sát nàng. Tổng Minh châu hít sâu một hơi, đáp:

- Ngũ tổng quản từng nhắc đến chuyện này.

Lý Trầm Chu nhướng mày, hỏi:

- Từng nhắc đến chuyện giết ta?

Tổng Minh Châu yên lặng gật đầu, sắc mặt cũng khôi phục lại màu hồng nhuận, nói:

- Dạ. Ngũ tổng quản nói, nếu như có một ngày, ngài ấy muốn tôi giết ngài, từ giây phút đó, tôi có thể giết ngài ấy rồi.

Lý Trầm Chu nhíu mày:

- Tại sao?

Tổng Minh Châu nhìn thẳng vào y, đáp:

- Ngài ấy nói, bởi vì lúc đó ngài ấy đã không còn là người nữa.

Lý Trầm Chu trầm mặc hồi lâu, khẽ thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của hắn phiêu hốt như lá rụng:

- Người đã từng nghe đến câu chuyện “Lão Bá” chưa?

Tổng Minh Châu lắc đầu, Lý Trầm Chu nói:

- Đó là câu chuyện của một vị tài tử. “Lão Bá” là lãnh tụ bang hội, ông ta tranh bá với “Vạn Bằng bang”, ban đầu chiếm thượng phong, về sau con trai, trở thủ đắc lực đều bị ám sát chết. Ông ta giả vờ bị đánh đến không cách nào trả đòn, kỳ thực âm thầm bồi dưỡng một đòn toàn lực cuối cùng, muốn đánh hạ “Vạn Bằng bang”. Những người có thể tin tưởng trong bang chết hết chỉ còn lại một mình “Lục Hương Xuyên”. Trước khi xuất kích ông ta giao lại tất cả trong bang cho hắn, không ngờ sau khi trao lại xong thì lập tức bị Lục Hương Xuyên ám toán. Hóa ra kẻ địch đáng sợ nhất không phải đối thủ mà là bằng hữu.

Lý Trầm Chu kể tới đây, ánh mắt lại hiện lên một vẻ trống vắng, nhìn sang Tổng Minh châu, nói:

- Ta hôm nay cũng có thể tính là đã tiếp cận đến mức độ đó, cho nên ta không thể sơ suất nữa, cho dù là bằng hữu tốt nhất cũng phải lưu ý một chút.

Tổng Minh Châu lông mày chớp động, đột nhiên hỏi một câu:

- Bang chủ cảm thấy Ngũ tổng quản có điều hiềm nghi?

Lý Trầm Chu không đáp mà hỏi ngược lại:

- Liễu Ngũ có biết chuyện ta thường tìm các người tán gẫu không?

Tổng Minh Châu cúi đầu đáp:

- Tôi không biết ngài ấy có biết hay không.

Lý Trầm Chu mỉm cười, bình thản nhìn trời:

- Hẳn nên biết.

Tổng Minh Châu nghĩ ngợi một chốc rồi hỏi:

- Vậy thì ngài... Ngài muốn tôi làm chuyện gì?

Lý Trầm Chu nhẹ giọng đáp:

- Giết ta.

Tổng Minh Châu cả kinh, sợ hãi kêu:

- Cái gì?

Lý Trầm Chu thản nhiên cười, nói:

- Đúng. Chính là giết ta.

Tổng Minh Châu lùi lại hai bước, vẫn không dám tin là Lý Trầm Chu đang nói thật:

- Ngài muốn, muốn tôi giết ngài...

Lý Trầm Chu mỉm cười, chợt rút ra một cây đoản đao lấp lánh ánh vàng, nói:

- Đúng, người mau giết ta đi.

Tổng Minh Châu kinh hãi hết mức, sợ sệt hỏi:

- Tại... Tại sao...

Lý Trầm Chu đáp:

- Bởi vì dùng thanh đao này giết ta thì giết không nổi. Nếu thật sự có người dùng đao giết ta thì ta đã chết rồi.

Lý Trầm Chu thấy bộ dạng Tổng Minh Châu nghi hoặc, lo lắng, biết là nàng ta vẫn chưa hiểu, liền cười, nói:

- Ta gọi hai người tới, người sẽ hiểu ra thôi.

Nói đoạn vỗ tay hai cái. Hai tiếng vỗ vang lên, có hai người từ sau một gốc cây ngô đồng cao lớn bước ra. Một người toàn thân áo lam kinh trang, vóc dáng cao ráo khỏe khoắn, giống như đại tướng quân thiết kỵ phong vân, nhưng lại là một nữ tử thanh nhã tú lệ.

Tổng Minh Châu kêu lên ngạc nhiên:

- Cao tỷ tỷ!

Nữ tử đó chính là Lam phượng hoàng Cao Tự Lan, người bên cạnh nàng ta dùng vải đen che mặt, trông thân hình cũng rất quen thuộc.

Tổng Minh Châu không nhịn được hỏi:

- Tỷ... Tỷ đã trở về rồi?

Cao Tự Lan gật đầu, Lý Trầm Chu nói:

- Cô ta đã về từ ba ngày trước.

Đoạn quay sang phía Cao Tự Lan, nói:

- Người kể lại thực hư những gì Thịnh Văn Long đã thăm dò được cho cô ấy biết.

- Rồi.

Cao Tự Lan ứng tiếng đáp, quay sang phía Tống Minh Châu, nói:

- Thịnh Văn Long ẩn nấp bên phía Chu đại thiên vương đã hơn ba năm, nhưng lại đột nhiên bị vạch trần thân phận, hẩn trốn ra được, nhưng Đỗ Lâm và Lão lý đều đã chết. Khi hẩn trốn thoát ra đã chỉ còn lại một hơi thở, ta tới tiếp ứng hẩn chậm mất một bước, hẩn đã bị người ta giết chết, chỉ kịp nói lại với ta mấy câu...

Tống Minh Châu tròn mắt lắng nghe, nàng biết “mấy câu” này tất có liên quan rất lớn. Những lời dùng tính mạng đổi lại, thông thường đều cực kỳ quý giá. Quả nhiên Cao Tự Lan kể:

- Thịnh Văn Long nói: Ba phe Chu đại thiên vương, Mộ Dung thế gia, Đường môn đều đã phái sát thủ, muốn ở trong bang nội ứng ngoại hợp, giết chết... Bang chủ.

Hai chữ “Bang chủ” này vốn chính là “Lý Trầm Chu”, Cao Tự Lan kể lại trước mặt Lý Trầm Chu, cho dù đổi chữ cũng là có kiêng kỵ. Lý Trầm Chu tiếp lời:

- Hôm nay lúc xem kịch đã có một nhóm sát thủ tới.

Cao Tự Lan không biết chuyện đó, à lên một tiếng. Lý Trầm Chu nói:

- Người tới thuộc Mộ Dung thế gia, hơn nữa còn đều là cao thủ hạng nhất.

Cao Tự Lan hỏi:

- Là Mộ Dung Tiểu Ý?

Lý Trầm Chu lắc đầu:

- Không phải, là Mộ Dung Nhược Dung.

Cao Tự Lan mày kiếm nhướng lên, lại hỏi:

- Để hẩn chạy thoát rồi?

Lý Trầm Chu lắc đầu, cười đáp:

- Không một tên nào chạy thoát nổi.

Cao Tự Lan lại nhíu mày:

- Mộ Dung Nhược Dung?

Lý Trầm Chu nói:

- Cũng chết rồi. Bị Liễu Ngũ tự tay giết.

Tống Minh Châu mắt hạnh trợn trừng, hỏi:

- Cho nên ngài nghi ngờ Liễu Ngũ giết người diệt khẩu?

Lý Trầm Chu lắc đầu đáp:

- Dưới tay Liễu Ngũ trước nay rất ít có người sống sót, chuyện đó không thể nghi ngờ hẩn. Nhưng còn có sát thủ của Đường môn và Chu đại thiên vương sắp tới... Chờ bọn chúng ra tay trước, không bằng ta chết trước thì hay hơn.

Tống Minh Châu vẫn không hiểu, Lý Trầm Chu hỏi:

- Sau khi ta chết, quyền lực cao nhất trong bang sẽ rơi vào tay ai?

Tống Minh Châu không cần suy nghĩ, đáp:

- Chị Sư Dung.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Nhưng nếu như Sư Dung đang ở Hà Bắc gian khổ tác chiến thì sao?

Tống Minh Châu ngẫm nghĩ một thoáng, đáp:

- Vậy theo lý nên do Ngũ công tử đảm nhận.

Lý Trầm Chu nói:

- Sau khi ta chết, bang chủ sẽ là hấn, người của Chu đại thiên vương và Đường môn, cùng với đám nội gián chưa bị ai biết, nếu muốn tiêu diệt Quyền Lực bang thì phải giết được Liễu Ngũ trước.

Hai mắt Tống Minh Châu vụt sáng lên:

- Tôi hiểu rồi, nếu không có ai giết Ngũ công tử thì Ngũ công tử chính là nội gián

Liễu Tùy Phong xếp hàng thứ năm trong thất hùng lập bang năm xưa, tuổi trẻ tiêu sái, giữ chức tổng quản cho nên được gọi là “Ngũ công tử” hoặc “Liễu tổng quản”.

Lý Trầm Chu cười cười, không trực tiếp đáp lời, Tống Minh Châu không nhịn được lại hỏi:

- Nếu như nội gián không phải công tử Liễu Ngũ thì sao?

Cao Tự Lan mỉm cười:

- Vậy thì tình cảnh Ngũ công tử sẽ rất nguy hiểm rồi.

Tống Minh Châu nôn nóng:

- Đúng thế.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tình cảnh Liễu Ngũ tại sao lại nguy hiểm?

Tống Minh Châu ngắt ra, lập tức đáp:

- Bởi vì có kẻ muốn giết ngài ấy.

Lý Trầm Chu nói:

- Cho nên chỉ cần bảo vệ hấn hoặc có thể nói là giám sát hấn, không cần biết thế nào, kẻ ám sát sớm muộn cũng sẽ xuất hiện.

Tống Minh Châu giật mình:

- Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi...

Lại kêu lên thất thanh:

- Nhưng mà... Nhưng mà ngài... Ngài làm sao mà chết được?

Lý Trầm Chu đáp:

- Cho nên mới cần người giết ta.

Tống Minh Châu lại bắt đầu mơ hồ. Lý Trầm Chu nói:

- Người giết ta xong.

Y chỉ vào người che mặt, tiếp đó tự chỉ vào mình, chậm rãi nói:

- Anh linh của ta mới có thể đi theo bảo vệ hoặc là giám sát Liễu Ngũ.

Cao Tự Lan kéo vải che mặt người kia xuống. Dung mạo người đó không ngờ lại giống Lý Trầm Chu như đúc, chỉ là ánh mắt si ngốc, miệng nở một nụ cười ngờ nghệch. Tống Minh Châu chưa bao giờ thấy trên đời lại có hai người tương tự nhau như thế, nhưng tinh thần khí chất lại khác nhau một trời một vực.

Lý Trầm Chu từ từ nói:

- Chỗ hấn không giống, sau khi chết rồi không ai có thể nhìn ra được nữa.

Biểu cảm trên mặt người chết đều là cứng đờ, hoặc có thể nói là không có biểu cảm. Nói tóm lại, một người sau khi đã chết liền mất đi tri giác, năng lực, võ công, cho đến cảm thụ cùng tất cả mọi thứ khác.

Nhưng người thực sự có võ công, tài năng, phán đoán, miễn cảm, trí tuệ vẫn đang ẩn nấp trong bang, giám sát tất cả trong bóng tối.

Bấy giờ Tống Minh Châu mới hiểu dụng ý của Lý Trầm Chu.

Chỉ nghe Lý Trầm Chu nói:

- Người này trời sinh ngu dần, dung mạo tương tự như ta, khi ta vừa làm bang chủ đã bắt đầu nuôi dưỡng hắn, nuôi hắn rất lâu, ẩn giấu rất kỹ, hắn muốn cái gì thì cho hắn cái ấy, một đời không lo ăn, không lo ở, không lo tiêu pha. Dung mạo hắn có gì không ổn liền giúp hắn chỉnh sửa, đến hôm hắn đã gần như giống hệt ta. Cuộc sống của hắn đã qua đủ mọi hưởng thụ rồi, nhưng ý nghĩa sinh mạng chính là chết vì ta, còn ta thì vì hắn chết mà tiếp tục sống.

Lý Trầm Chu ngừng một chút rồi tiếp:

- Cho nên cần người một đao giết chết ta đi.

Tống Minh Châu trở mặt nói:

- Tôi tại sao phải giết bang chủ?

Lại thấy người giống Lý Trầm Chu kia vẫn không biết cái chết đã ập xuống, vẫn cười hề hề ngốc nghếch, trong lòng không khỏi phát lạnh. Nàng cả đời làm việc tùy hứng, coi mạng người như cỏ rác, thế nên ở trên núi Đan Hà mới vừa ra mặt đã làm trọng thương Ngô Tài, giết chết Lao Cửu, hôm nay trông thấy người nửa đời giống như chưa hề có não này, không biết tại sao lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Lý Trầm Chu nói:

- Lý do người giết “ta” là: Sau chuyện giữa người và Tiêu Thu Thủy trên núi Đan Hà, người giấu lại viên Âm Cực tiên đan kia.

Tống Minh Châu giật lùi một bước, run rẩy hỏi:

- ... Ngài... Ngài làm sao lại biết hết?

Lý Trầm Chu mỉm cười bình tĩnh:

- Ta sao lại không biết? Ta biết người không phải độc chiếm mà giao cho Liễu Ngũ, Liễu Ngũ bảo người, chuyện này không được phô trương, có đúng không?

Tống Minh Châu cúi đầu, hoa dung thắm đậm.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Liễu Ngũ xưa nay phong lưu thành tính, hắn đã bao lâu không cùng các người rồi.

Tống Minh Châu biết trước mặt vị bang chủ này không thể giấu nổi chuyện gì, cắn chặt môi dưới, đáp:

- Đã hơn một năm rồi.

Lý Trầm Chu gật đầu lẩm bẩm:

- Đó có khả năng là do Âm Cực tiên đan. Liễu Ngũ tuy công lực thâm hậu, trời sinh đỉnh ngộ nhưng uy lực của Âm Cực tiên đan thật sự cũng bắt hắn phải trả giá không ít.

Tống Minh Châu nghe vậy, đầu cúi xuống càng thấp hơn. Lý Trầm Chu bổ sung:

- Người liền vì lý do đó, sợ tội chống cự, liên kết với Tả Thường Sinh giết chết ta... Đương nhiên, với công lực của ta, các người rất khó mà dễ dàng giết được...

Cao Tự Lan tiếp lời:

- Lý bang chủ ngày thường thích đi dạo trong khu rừng này, mỗi lần đều hay ở đây yên lặng suy tính sách lược ứng phó trong bang, muội và ta liền ẩn nấp trong cơ quan dưới gốc cây, Tả Thường Sinh giả mang bồ câu đưa tin vào bẩm báo, ba người đồng loạt ra tay, giết chết “bang chủ”. Do bang chủ võ công cao cường, Tả Thường Sinh cũng bỏ mạng...

Tổng Minh Châu hỏi:

- Vậy... Vậy Cao tứ tử tại sao lại muốn giết bang chủ?

Cao Tự Lan vốn là người thứ tư trong Ngũ phượng hoàng. Huyết phượng hoàng Mạc Diễm Hà là đại tỷ, Kim phượng hoàng Lãnh Tiểu Khanh đứng thứ hai, Hỏa phượng hoàng Thủy Nhu Tâm là tam tỷ, Lam phượng hoàng Cao Tự Lan đứng thứ tư, Hồng phượng hoàng Tổng Minh Châu là ngũ muội.

Cao Tự Lan bình thản đáp:

- Bởi vì ta báo chỗ mấy người Lương Đẩu bị giam cho Tiêu Thu Thủy biết, khiến cho Tiêu Thu Thủy đi lên Hoa Sơn, làm hai tộc Thượng Quan, Phí đấu nhau cùng bại vong, thế lực Tiêu Thu Thủy theo đó mà phát triển. Ta sợ bang chủ trách tội cho nên ra tay sát thủ.

Tổng Minh Châu hít một hơi lạnh, hỏi:

- Vậy còn... Tại sao Tả nhân ma lại muốn giết “bang chủ”?

Cao Tự Lan lạnh lùng đáp:

- Hắn thật sự muốn giết bang chủ cho nên hắn chỉ có thể chết thôi.

Tổng Minh Châu tròn tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Hắn...!

Cao Tự Lan đáp:

- Hắn là người Chu đại thiên vương phái tới nằm vùng, cũng đã ẩn nấp được nhiều năm rồi.

Lý Trầm Chu nói:

- Cho nên hắn giết “ta” xong chỉ có thể chết.

Tổng Minh Châu cuối cùng cũng hiểu đầu đuôi chuyện này, nhưng nàng vẫn còn một việc muốn hỏi:

- Chúng ta giết chết “bang chủ”, thiên hạ rộng lớn nhưng còn đường nào để đi?

Lý Trầm Chu cười nói:

- Các người đi theo ta, thiên hạ sao lại chỉ còn tuyệt lộ?

Tổng Minh Châu vui mừng hơn hớn, nói:

- Chúng tôi... Chúng tôi có thể đi theo bang chủ.

Lý Trầm Chu nói:

- Ừm. Cùng làm một vài chuyện trừ độc khơi trong thay Quyền Lực bang.

Cao Tự Lan bỗng nói:

- Chỉ có điều như vậy, sau này bang chủ ngài sẽ không thể lộ mặt nữa.

Lý Trầm Chu đáp:

- Ta đương nhiên sẽ không lộ mặt. Ta từ nhỏ đã suy nghĩ sau khi chết rồi lại sống lại, có phải tất cả mọi thứ đều sẽ không còn như cũ nữa hay không? Ta ở trên giang hồ đã làm rất nhiều chuyện, thiện có, ác có, có người coi ta là ân công, có người gọi ta là gian tặc, tóm lại vừa là đầu sỏ gây tội, vừa là nhân vật đầy sức nặng... Ta vẫn luôn có một ý tưởng kỳ lạ, muốn biết sau khi ta chết, người trong võ lâm sẽ đánh giá ta như thế nào? Ta chết đi rồi, giang hồ phải chăng sẽ phong ba quỷ quyệt, nhanh chóng lãng quên Lý Trầm Chu này đi, sau không lâu nữa, đến cả thế hệ mới cũng sẽ không còn biết Lý Trầm Chu ta là ai nữa? Chỉ có ta chết mới có thể thấy được chân tâm, thực sự buông bỏ. Hôm nay hai người phải thay ta hoàn thành tâm nguyện này, chỉ cần có thể thuận lợi tìm ra thủ phạm, ngày sau tất sẽ có thưởng.

Cao Tự Lan và Tổng Minh Châu vái xuống:

- Có thể ra sức vì bang chủ, thuộc hạ vui mừng khôn xiết, sao dám tiếp nhận ban thưởng...

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng Lý Trầm Chu lại miên man nghĩ tới một chuyện khác: Sư Dung, trong lòng y như gào thét, cũng chỉ có như vậy mới thử ra được chân tâm của nàng thôi... Nếu như nàng đã thay lòng, cho dù ta tìm ra được kẻ ám sát, bắt được nguyên hung thì cũng khó tái thể làm người, chỉ có vĩnh viễn trầm luân thành quỷ thôi...

Trong lúc y đang suy nghĩ, có một người từ bên ngoài cẩn thận bước vào trong rừng. Người đó áo bào thùng thùng, nhưng mặc trên người hắt lại chẳng có chút nào là thông dong. Cao Tự Lan khẽ thở dài, nói:

- Tả Nhất Động trong võ lâm nổi tiếng gian xảo như quỷ, hôm nay lại phải vô duyên vô cớ làm quỷ oan uổng.

Tả Thường Sinh trông thấy Lý Trầm Chu, cuống quýt cúi chào. Lý Trầm Chu câu đầu tiên đã hỏi hắt:

- Chu đại thiên vương khỏe chứ?

Sắc mặt Tả Thường Sinh vụt biến. Hắt còn chưa kịp đáp lời, Lý Trầm Chu đã lấy trong người ra một con bồ câu đưa thư, đưa sang cho hắt. Tả Thường Sinh ngơ ngác giơ hai tay nhận lấy, tiếp đó Tống Minh Châu và Cao Tự Lan đồng loạt ra tay.

Phản búng Nhất Động thần ma vốn là trống không, có một cái lỗ lớn, nhưng lần này ở trên ngực hắt cũng có thêm hai cái lỗ nữa.

Hồng phượng hoàng mặt đẹp tâm hung, Lam phượng hoàng lạnh lẽo vô tình, Tả Thường Sinh lần này dù có chín cái mạng cũng không chạy thoát nổi một đòn. Mà dù có chạy thoát được thì cũng có tác dụng gì? Lý Trầm Chu đang ở đây.

Lý Trầm Chu không còn nữa. Khi tin Lý Trầm Chu qua đời truyền ra, toàn bang đều chấn động, có người coi như là ngày tận thế, có người gào khóc giữa trường, không thiết cơn nước, có người đeo khăn trắng, mặc áo tang, có người nước mắt ròng, không lệ nhỏ máu, có người vẫn kiên quyết không chịu tin.

Liễu Ngũ không phải bất kỳ loại nào trong số đó.

Hắt không khóc lóc, chỉ yên lặng trông giữ bên thi thể Lý Trầm Chu suốt ba ngày ròng. Ba ngày sau, có người thấy hắt khẩu đầu chín cái, khi đứng lên, trên trán đã tứa máu. Tiếp đó hắt quay sang người đứng bên, ra một mệnh lệnh:

- Đầu hàng Chu đại thiên vương.

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

3. Chương 3

Ở giữa hai tỉnh Tứ Xuyên, Hồ Bắc, phần lưu vực “Tam hiệp” của Trường Giang dài bảy trăm dặm, là hiểm địa của tàu thuyền.

Tại nơi đứng đầu Tam hiệp, Dịch Đường hiệp, có một con thuyền no gió, xuôi dòng chảy xuống, khi chạy qua bỗng dựng lên một cây huyết kỳ đỏ rực, tiếp đó lại kéo lên một lá cờ trắng nho nhỏ.

Nước sông tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trên một đỉnh núi có người giương ột ngọn cờ màu đen thêu rồng vàng, lay động trong gió mấy lượt, tin tức này lập tức truyền từ núi này sang núi khác, từ khe này qua khe khác, tới tận đến Dịch Đường hiệp.

Tại Dịch Đường hiệp có một sơn trại nằm vắt qua qua mấy ngọn núi, kéo dài tận hơn mười dặm, một thốt ngựa đang phi nước đại, người trên yên cơ hồ nép sát vào lưng ngựa, tạo thành một đường thẳng, tay cầm một ngọn cờ đen lớn thêu rồng vàng, lao vào trong sơn trại, vó ngựa làm bắn tung lên từng đợt bụi vàng.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, người đó đã ghì cương nhảy xuống đất, hai gã đại hán nhanh như tên bắn, lao tới nghênh tiếp, cùng kỵ sĩ ghé tai trao đổi mấy câu, trên mặt hai người đều lộ vẻ vui mừng, quay mình chạy vào trong trại. Đại hán mang cờ lúc này mới bước tới chỗ thùng gỗ đựng nước, múc một gáo dội lên mặt mình, giảm bớt hơi nóng hừng hực trên người sau một đoạn đường phi gáp.

Hai gã đại hán lao đi vội vã, vượt qua mấy trạm gác, đến chỗ một khu trại uy nghiêm dựng bằng gỗ khối đen xì như sắt thì dừng lại. Một đại hán cao gầy tinh hãn bước ra, hai đại hán kia ghé lại gần, nói nhỏ mấy tiếng, trên mặt đại hán cao gầy lập tức lộ vẻ mừng rỡ, ánh mắt nhìn hai người vẻ khen ngợi, vỗ vỗ mạnh vai họ, đoạn quay người đi vào trong.

Hắn không biết đã qua bao nhiêu cánh cửa, bao nhiêu hành lang, bao nhiêu lối rẽ, chợt dừng lại trước một cánh cửa đen, cẩn thận rón rén, cung cung kính kính tới gần. Một văn sĩ mình mặc áo trắng, tay phe phẩy quạt, thần sắc lạnh lùng bước ra.

Người bộ dạng cao gầy kia cũng ghé tới nói nhỏ mấy câu, trên mặt văn sĩ lập tức lộ vẻ không thể tin được, bộ dạng ung dung bình đạm cũng vụt bay biến, lại truy hỏi mấy câu, trầm tư một thoáng rồi phất tay ra hiệu cho hán tử kia rời đi nhưng trên mặt đã không dấu nổi vẻ cuồng hỉ.

Văn sĩ đó lại trầm ngâm một chút rồi đóng gấp quạt lại, thông thả bước vào sau cửa. Đi qua cửa thì tới một đại điện vô cùng rộng rãi, thật giống như bình nguyên, trong đại điện chẳng hề có bài trí gì, ở đằng xa là một chiếc bàn đá dài hơn ba mươi trượng, ở cuối bàn chỉ có một cái ghế, phía sau ghế có một tấm bình phong.

Trên bình phong vẽ hình một con rồng vàng đang muốn bay lên tận chín tầng trời, nhe nanh múa vuốt.

Đại điện này cực kỳ to lớn, không có cửa cũng chẳng có lối rẽ, lại càng không có trần vòm, ánh mặt trời từ trên không trực tiếp chiếu rọi xuống dưới, không có thứ gì có thể ở trên đại điện này, ngoài mặt trời, mặt trăng, sao, mây, thỉnh thoảng là nước mưa và chim chóc.

Khi văn sĩ kia bước vào, bước chân do không kiềm nén nổi vui mừng mà hơi nhanh hơn một chút. Do đại điện quá rộng lớn nên chiếc bài dài kia cũng không khiến người ta cảm thấy là quá dài.

Văn sĩ lại biết khi anh hào thiên hạ tới đây tụ họp, tất cả đều phải đứng, chỉ có một người duy nhất ngồi ở đầu kia chiếc bàn là có tư cách ngồi xuống chiếc ghế duy nhất đó, mà lại còn là ngồi nghe những người khác báo cáo, điều này đối với những người thành thực báo cáo kia mà nói, đã là một vinh dự mà họ tha thiết mơ tưởng rồi.

Nhưng văn sĩ thật sự không cách nào áp chế sự hưng phấn trong lòng, ông ta bước tới gần thêm một bước, vẻ mừng rỡ trên mặt lại tăng thêm một phần. Ông ta đang vội đi, bỗng nghe một giọng nói vang lên, đến từ trên đầu. Thanh âm này ông ta biết rõ, là người ở sau bình phong nói:

- Có chuyện gì?

Văn sĩ nghe mà chợt trong lòng khẽ run, vội nói:

- Bẩm báo Thiên vương, có chuyện mừng muốn báo.

Văn sĩ đó chính là Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ, ông ta là một trong hai viên đại tướng dưới tay Chu đại thiên vương, thanh âm đó lại lạnh lùng nói:

- Người vì một tin tức mà khi bước đi đã sơ suất quá mức. Trong năm mươi hai bước người đi tới đây, có ít nhất bốn mươi bảy lần có thể cho người ta một đòn đắc thủ, thực sự là sơ suất đến cực độ!

Ung Hi Vũ nghe vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh, hoảng sợ không thôi, giọng nói đó mới hỏi:

- Là chuyện gì? Tới gần bẩm báo.

Lúc này có một lão nhân trắng kiện từ sau bình phong bước ra, thân mặc trường bào màu xám, tay chấp sau lưng, chính là Chu Thuận Thủy. Ung Hi Vũ cuống quýt bước lên một bước, chấp tay vái xuống.

- Khấu kiến Thiên vương.

Chu Thuận Thủy phất tay:

- Nói đi.

Ung Hi Vũ lập tức nói:

- Lý Trầm Chu chết rồi.

Chu Thuận Thủy ngẩng phát đầu lên, hai mắt như điện chớp, khiến cho Ung Hi Vũ giật mình chấn động. Ánh mắt Chu Thuận Thủy đảo nhanh qua một vòng, hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi:

- Tin tức có chính xác không?

Ung Hi Vũ cúi đầu nói:

- Xác thực.

Chu Thuận Thủy thần sắc không đổi nhưng trong đáy mắt cuối cùng cũng lóe lên một tia mừng rỡ. Lão từ từ đứng dậy, tuy thân hình không quá cao lớn nhưng vô cùng tráng kiện, lão vừa đứng lên, Ung Hi Vũ liền lập tức lùi sang một bên.

Chu Thuận Thủy đứng lên, miệng lẩm bẩm không thành tiếng, đi đi lại lại. Ung Hi Vũ biết Chu đại thiên vương khi gặp chuyện thường hay đi lại trầm tư, càng không dám quấy nhiễu. Chu Thuận Thủy đi một vòng rồi liền vào sau trong bình phong.

Nhưng khi lão từ bên kia bình phong bước ra thì đã có quyết định. Lão ra lệnh ngắn gọn:

- Liều Ngũ tất đến đầu hàng, nhưng kỳ thực là giả bộ. Lệnh cho ba mươi sáu phân đà, bảy mươi hai thủy đạo giả ý nhận hàng, chuẩn bị toàn diện chiến đấu.

.....

Khi tin tức truyền tới người nhà họ Mặc, con cháu Mặc gia đang theo đại tướng Lưu Chú cùng hội binh tại Thuận Xương quyết chiến. Đâu đâu cũng là con cháu họ Mặc đang lau kiếm mài đao, ánh đao phản chiếu lên mặt người họ Mặc lấp lánh hàn quang.

Mặc Dạ Vũ nghe xong tin tức chỉ nói một câu:

- Phái mười tinh nhuệ tới phúng viếng, nếu chưa chết, chém thêm một đao vào linh cữu, nếu chết rồi, giết hết những người bên cạnh quan tài hắn.

Đại đệ tử Mặc gia Mặc Tồi không hề lên tiếng nhưng Mặc Dạ Vũ giống như đã nhìn ra điều trong lòng hắn muốn hỏi.

- Nếu Lý Trầm Chu chưa chết, tất đang chờ chúng ta tới, chúng ta không thể không tới. Nếu Lý Trầm Chu chết rồi, thủ hạ hắn tất không kiềm chế được, sẽ tấn công chúng ta, chúng ta cũng không thể không tới.

Mặc Dạ Vũ nói xong, bước ra dưới ánh trăng sáng vàng vạc, ngẩng đầu nhắm mắt trầm tư. Bóng ông ta đổ dài trên đất, áo choàng bằng lụa bạc như một cánh chim lớn, phủ lên người ông ta, từ phía sau nhìn lại, hai hàng mi dài đến gần mép râu, vàng trắng phản chiếu ánh trăng tỏa ra một màu trắng bạc.

Mặc Tồi lặng lẽ lùi ra, không nói thêm một tiếng nào.

Hắn biết khi Mặc Dạ Vũ gặp việc lớn thường thích một mình đứng dưới trời cao trầm tư, không cho phép người khác quấy nhiễu.

Đường môn Đường Quân Thu là tổng liên lạc giữa Đường môn đất Thục và thế tục hồng trần, vì thế tất cả đệ tử Đường môn khi muốn ra ngoài xông pha giang hồ đều phải để ông ta thẩm tra trước hoặc là phải thông qua thử thách của ông ta.

Ông ta là người đứng thứ hai trong hàng con cháu đời hai của Đường môn, tọa trấn Trung Châu, tuy ở nơi xa nhưng vẫn luôn là “yết hầu” của Đường môn, những người muốn tới Đường môn, không cần biết là người trong võ lâm, không cần biết là quan lại, thương nhân, tất cả đều phải thông qua thế lực của ông ta. Trong Đường môn, ông ta có thể tính là nhân vật đứng đầu quản lý ngoại vụ, cùng với lão đại Đường Nghiêu Thuần quản lý nội vụ, đều là người nắm đại quyền, so với lão tam Đường Đăng Chi, lão ngũ Đường Quân Thương chuyên huấn luyện cao thủ và sát thủ thì có thể nói là mỗi người một vẻ, đều có sở trường riêng.

Thế nhưng một loạt hảo thủ do Đường môn nội bảo phái ra gần đây, hết lượt này tới lượt khác, như Đường Đại, Đường Bằng, Đường Nhu, Đường Mãnh... đều có đi không về, thậm chí cả Đường Phì trong

“Đường môn tam thiếu” cũng thất bại cáo chung. Người phái đi lần này đã là nhân vật số một trong tay lão ngũ Đường Quân Thương...

Đường Tổng.

Đường Tổng tới địa bàn ông ta, chuyện này đến cả Đường Quân Thu cũng không dám chậm trễ. Cao thủ Đường môn một khi đã tới chấp pháp thì sẽ lục thân bất nhận, thậm chí có thể đại nghĩa diệt thân.

Đường Quân Thu biết bên ngoài đã có chuyện, hảo thủ do Đường gia bảo âm thầm huấn luyện mười năm nay đã lần lượt được phái đi, có nhiệm vụ quan trọng cần hoàn thành, hai thủ hạ quan trọng của ông ta, Đường Bản Bản và Đường Thổ Thổ cũng đang khoanh tay chờ lệnh.

Ông ta thông báo cái tin chấn động nhất, nhưng cũng có lợi nhất với Đường môn cho trong mấy năm gần đây cho thanh niên áo trắng trước mặt.

Thanh niên đó lại không hề động dung.

Hắn trầm ngâm một lúc, khẽ hớp một ngụm trà. Lúc này đã là tiết thu, khí trời se lạnh, hắn lại hơi phe phẩy chiếc quạt, tiếp đó ngâm nga một điệu hát. Đường Quân Thu vẫn một mực chờ đợi, chờ đến hồi lâu, thanh niên đó không ngờ lại giống như ngủ gật, tay vẫn còn khe khẽ phe phẩy quạt lúc có lúc dừng.

Đường Quân Thu cảm thấy một chút gió lạnh lạnh, từ cây quạt kia thổi qua góc áo thanh niên kia rồi truyền tới. Đường Quân Thu cảm thấy một cơn phần nộ không tên.

Nếu không phải, nếu không phải ông biết người này chính là Đường Tổng... Người trong Đường gia nội bảo đang giữ trò quỷ gì đây, kẻ sau lại càng kiêu ngạo hơn kẻ trước? Lần trước một tên Đường Bằng từ đó đi ra, vừa ngạo vừa mạn, ra ngoài không phải vẫn bị Quyền Lực bang giết mất đó sao!

... Chẳng lẽ những kẻ đó thật sự nghĩ mình đã già rồi?

Nhưng mình vì Đường môn phấn đấu, khổ sở mấy chục năm, có tình thế nào mà còn chưa từng thấy qua? Bày mưu tính cánh, xung phong hãm trận, có công lao hãn mã nào mà từng chưa lập? Không ngờ lại để cái tên nhóc chưa ráo máu đầu do đám “Nội đường” đó huấn luyện ra coi thường!

... Nhưng giận giữ thì giận giữ, nổi nóng là không thể được.

... Mình mấy năm gần đây ham nữ sắc, Đường lão thái thái đã rất không hài lòng, Đường Tổng là hồng nhân bên cạnh Đường lão thái thái, lại càng không thể đắc tội.

Nghĩ tới Đường lão thái thái, ông ta không khỏi cảm thấy cả người phát lạnh, khẽ rung mình một cái.

Lúc này Đường Tổng đột nhiên hỏi:

- Ông lạnh à?

Đường Quân Thu cười đáp:

- Ban ngày ban mặt, không lạnh.

Mi mắt Đường Tổng tách ra một khe hẹp, lại hỏi:

- Không lạnh tại sao ông lại rung mình?

Đường Quân Thu lập tức bốc hỏa, nhưng liền cảm thấy ánh mắt Đường Tổng từ sau khe hở cực hẹp kia lại giống như điện chớp đang nhìn chăm chăm vào ông ta. Đường Quân Thu không ngờ lại vẫn có thể kìm nén được, thầm nghĩ mình dù sao cũng là bá phụ của hắn, lặn lội giang hồ cũng nhiều hơn hắn, hắn dám làm gì chứ? Lập tức cười nói:

- Ta rung mình một cái thôi, thập lục thiếu cũng muốn tra hỏi đầu đuôi sao?

Đường Tổng lười biếng đáp:

- Nhị bá phụ phát run, ta không muốn hỏi. Có điều nếu nhị bá phụ vì nghĩ tới lão thái thái mà phát run thì sợ là lão thái thái sẽ không thích...

Đường Tổng mỉm cười biếng nhác:

- Đường Chu ở trong bảo, chính là vì nằm mơ bỗng giật giữ hét lên “lão thái thái” nên bị Đường Lão Áp xử tử, ông có biết chuyện đó không.

Đường Quân Thu đã biến sắc rồi. Đường lão thái thái chính là người có quyền lực lớn nhất Đường môn hiện nay, cũng là người phụ nữ có quyền lực nhất trong võ lâm hiện tại, Đường Lão Áp là nô bộc thân cận của bà ta. Sắc mặt Đường Quân Thu biến nhanh, hồi phục cũng nhanh, ông ta không ngờ lại cười a a về gốc ghêch, nói:

- Phải, phải, thập lục thiếu nhắc nhở rất đúng, ta già lão thành vô dụng rồi, nên học tập nhiều hơn... Chỉ không biết...

Ông ta nói tới đây, cố ý không tiếp tục nữa, chờ Đường Tổng truy hỏi.

Ai ngờ tên nhóc con mới hai mươi mấy tuổi đầu này vậy mà lại chẳng hề nóng vội chút nào, không thèm hỏi lấy một câu, tiếp tục thông thả uống trà, rồi lại ngả mình xuống, bắt đầu nhắm mắt lại. Đường Quân Thu chửi thầm một câu: “Gặp quỷ rồi!” Chỉ có thể nói thẳng ra:

- Về cái chết của Lý Trầm Chu, không biết thập lục thiếu có tính toán gì không?

Nhân cầu Đường Tổng khê dịch chuyển, hời hợt hỏi:

- Ông thì sao? Ông có ý kiến gì không?

“Ý kiến? Tên nhóc này tự mình không có chủ kiến nên muốn thăm dò nông sâu ta đây! Được, cho người xem!”

- Lý Trầm Chu chết, Liễu Tuy Phong không thể phục chúng, võ công lại không bằng người, chính là cơ hội tốt để lập tức tiêu diệt.

Đường Tổng lúc này mới từ từ, nhưng hoàn toàn mở hai mắt ra, hắn đưa tay ngừng nâng chén trà đến bên môi, khê hớp một ngụm, ngậm trà trong miệng, giống như đang cẩn thận thưởng thức, một lúc sau mới nuốt xuống, nói:

- Tin tức này không giống tin chính thức của Quyền Lực bang. Lần trước ta bảo ông giết quân nằm vùng “Bất hồi đao” của Quyền Lực bang, đã giết chưa?

Đường Bản Bản ở bên cạnh lập tức đáp:

- Giết rồi.

Lúc hắn nói, hai bàn tay buông thông hai bên siết lại thật chặt. Hắn luyện Ứng trảo công suất ba mươi năm, lúc nào cũng có thể phóng tới bóp chết kẻ địch, còn hữu hiệu hơn cả ám khí, Đỗ Lâm chính là chết dưới một đôi Ứng trảo thủ của hắn. Hắn trước nay luôn cảm thấy rất tự mãn.

Đường Tổng quát nhẹ một câu:

- Ta không hỏi người!

Đường Bản Bản cúi đầu nói:

- Dạ

Đường Quân Thu vội vàng nói:

- Là Đường Bản Bản giết chết hắn.

Đường Tổng nói:

- Ông có biết y giết vô cùng kém không? Nếu không phải lúc hắn lao ra ngoài cửa sổ chịu phải một đòn của ta, bên sườn phải trúng một mũi móc miên châm thì sợ là đã sớm để hắn chạy thoát rồi.

Đường Bản Bản nghe mà toàn thân phát run, hóa ra khi hắn giết Đỗ Lâm đã cẩn thận quan sát xem xung quanh có ai không, nhưng lại để Bất hồi đao Đỗ Lâm cảnh giác, nhảy ra ngoài chạy trốn, bỗng lại hơi ngừng lại một chút trước cửa sổ, để ình một đòn đắc thủ. Xong việc mới phát hiện, huyết Khí Hải của Đỗ Lâm có một mũi châm bạc, lại không biết là ai ra tay xuất quỷ nhập thần như vậy, hóa ra là thập lục thiếu.

Đường Thổ Thổ thấy huynh đệ kết nghĩa của mình mặt như tro tàn, toàn thân phát run, không biết lý do tại sao nhưng cũng cảm thấy bất an. Đường Quân Thu mang theo hai người này đã lâu, vừa trông tình hình trong lòng đã hiểu ra được tám chín phần, lập tức hòa giải:

- A Bản tại Đường gia bảo từng đánh hạ thành Thạch Đầu rồng nằm hổ phục, lúc trẻ từng tại lầu Tảo Hiệp núi Thanh Lương, cứu tôn ông của thập lục thiếu... Một dải cơ nghiệp của Yến Tử Phàn đều có thể nói là do y đánh về...

Đường Quân Thu nói nhiều như vậy là muốn mượn những công tích đó để bảo vệ vị trí cho Đường Bản Bản. Đường Bản Bản dưới trướng ông ta, giỏi đoán ý người, mỹ nữ mấy năm gần đây quá nửa là do hắn câu kết với tham quan ô lại nên mới có thể cung ứng liên tục không dứt như thế. Cái tên Đường Thổ Thổ kia thì ngu ngốc hơn nhiều, đến cả một câu nịnh hót cũng không biết nói. Đường Tống nghe vậy, à lên một tiếng, nhìn Đường Bản Bản mỉm cười nói:

- Mấy năm gần đây người đã vất vả rồi. Người tại “ngoại vi” Đường môn giữ chức vụ gì?

Đường Tống dịu giọng hỏi vậy.

Đường Bản Bản được thương thành sợ, đáp:

- Là Tả thứ sử Tuần sử của nhị đại gia...

Đường Tống cười nói:

- Rất tốt, bây giờ phong người làm Chánh Tư mã...

Đường Bản Bản mừng rỡ quá đổi, đang muốn cảm tạ thì Đường Tống đã nói tiếp:

- Sắc phong thụ hiệu “Bản tán công”

Hắn nói xong câu đó, sắc mặt Đường Quân Thu lập tức biến đổi. Sắc mặt Đường Bản Bản lại chẳng hề thay đổi. Hắn đã chết. Thi thể hắn đang từ từ đổ xuống. Đường Thổ Thổ đứng bên cạnh đã hoàn toàn ngây ngốc, mặt vàng như đất.

Đường Tống lại cười nói:

- Người rất tốt, vừa không tham lam, lại không háo sắc, càng không nịnh bợ ton hót, lão thái thái rất coi trọng người... Vị trí của hắn do người kiêm quản.

Trên trán Đường Quân Thu thấp thoáng mồ hôi. Đường Tống lại nhấp một ngụm trà, khi uống trà, ánh mắt hắn nheo lại cực hẹp, không biết là đang quan sát người khác hay là đang thưởng thức tư vị của trà.

Đường Tống bỗng cười nói:

- Chuyện lần này của Quyền Lực bang tuyệt không thể đơn giản như vậy. Nếu chúng muốn chúng ta biết Lý Trầm Chu đã chết, chúng ta coi như không để ý tới, lấy bất biến ứng vạn biến... Càng huống hồ.

Hắn cười cười, ung dung nhàn nhã nói:

- Nghe nói trong Quyền Lực bang đã có người lợi hại nhất của Đường gia chúng ta, nắm giữ tất cả...

Đường Quân Thu vội đáp:

- Phải.

Hơi ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Đường Tống lại khẽ phe phẩy quạt thưởng trà. Đường Quân Thu đột nhiên phát hiện, khi gã thanh niên này uống trà, phẩy quạt, ánh mắt luôn nheo thành một đường chỉ, hiển nhiên là đều đang suy nghĩ, cũng không biết tại sao, một luồng hơi lạnh chợt từ gót chân chạy thẳng lên tới tận tim.

Đường gia một trăm mấy chục năm trước cũng có một nhân vật trẻ tuổi, âm độc mà lợi hại, tên là Đường Ngọc. Câu chuyện của y đã được tiền bối vô hiệp ghi chép lại vô cùng đặc sắc, khiến người ta đọc mà cũng phải thấy run sợ. Năm xưa Đường gia bảo đầu với “Hỏa phượng đường”, chết không ít người, nhưng thực lực của Đường gia bảo vẫn vững vàng không suy sụp.

Một trăm mấy chục năm sau, ba cao thủ trẻ tuổi của Đường môn, ngoài Đường Phỉ trọng thương không biết đã đi đâu ra, Đường Tổng và Đường Tuyệt đều là nhân vật khiến người ta nghe danh mà biến sắc. Đường Tổng lạnh lùng tàn độc, lục thân bất nhận, bề ngoài lại ôn văn nho nhã. Đường Tuyệt tối tuyệt, tuyệt đến ngay cả Đường môn cũng không có mấy người biết hẳn tuyệt như thế nào.

.....

Mộ Dung Thế Tình đã đến lúc tuổi già, trung niên vợ mất, người thương yêu nhất chỉ còn lại hai người con trai, gái.

Con trai ông ta Mộ Dung Nhược Dung, phong lưu tuấn nhã, tài năng sớm bộc lộ, ngộ tính cực cao, hơn nữa với đàn hát thi thư đều có tâm đắc. Hẳn trời sinh tuấn tú, giọng hát lại hay, không những ẩn hiện có phong thái của cha mình mà trong kịch nghệ vũ đạo cũng có chút thành tựu.

Nếu như nhất định phải tìm ra nhược điểm thì Mộ Dung Nhược Dung chỉ có một nhược điểm:

Tâm cao khí ngạo!

“Ám sát Lý Trầm Chu”, ý nghĩ này là của bản thân Mộ Dung Nhược Dung, Mộ Dung Thế Tình không hề biết. Nếu như Mộ Dung Thế Tình biết, chắc chắn sẽ không để cho hắn đi. Ông ta rất yêu thương đứa con thông minh lanh lợi này, lại càng không muốn hi sinh số “phục binh” đã ẩn nấp trong Quyền Lực bang suốt mấy chục năm.

... Lý Trầm Chu há lại lại là kẻ dễ dàng ám sát được như vậy....

Nhưng Mộ Dung Nhược Dung vẫn đi ám sát y. Mộ Dung Thế Gia kết thù với Quyền Lực bang bắt đầu từ lúc Mộ Dung Anh bị giết. Mộ Dung Anh sở dĩ bị giết là vì sau trận chiến giữa với nhóm Tiêu Thu Thủy ở Ô Giang, Quyền Lực bang tưởng nhầm có người của Mộ Dung thế gia đối địch. Một đại thế gia và một đại bang phái với đã hình thành thế cục đối lập rõ ràng, còn nói gì đến lúc có loại ác nhân gây họa như vậy! Chuyện này dẫn đến về sau Mộ Dung Anh Hùng bị Hồng Môn trận của Nam Cung thế gia giết chết, mà Nam Cung thế gia lại do Quyền Lực bang sai bảo. Mộ Dung Nhược Dung tuổi trẻ khí thịnh, muốn gây dựng nên một phen sự nghiệp, vì thế một mình tới Quyền Lực bang ám toán Lý Trầm Chu, phá vỡ không thành, bị Liễu Tùy Phong giết chết. Mộ Dung Nhược Dung cũng không thể trở về Cô Tô được nữa.

Mộ Dung Thế Tình nghe tin con trai bị giết trước, ba ngày sau mới có tin Lý Trầm Chu chết truyền tới.

Mộ Dung Thế Tình lúc đó đang ở trên tiệc rượu nghe tin con trai độc nhất bỏ mạng. Ông ta trào ra hai giọt nước mắt, nhỏ xuống chén rượu sắc như pha lê, qua chớp mắt lại nâng cười nó như cũ, vô cùng thoải mái, không hề có chút bi thương nào cả. Hôm sau ông tới chùa Hàn Sơn gặp một vị lão tăng bàn chuyện, liền đó tới chùa Linh Nham Hồ Khâu, vân du một ngày, đến ngày thứ ba cùng một đám danh nho bác học, võ lâm bậc đầu mở đại yến bên đình Thương Lăng Tô Châu, tiệc tới nửa chừng thì nghe tin Lý Trầm Chu qua đời.

Mộ Dung Thế Tình vỗ bàn khóc lớn ba tiếng, hát lên một khúc bi thương:

Chiêu chiêu tố minh nguyệt, huy quang chúc ngã sàng.

Ưu nhân bất năng mị, cảnh cảnh dạ hà trường.

Vi phong xuy khuê thất, la duy tự phiêu dương.

Lâm y duệ trường đài, tỷ lý hạ cao đường.

Đông tây an sở chí? Bồi hồi dĩ bàng hoàng.

Xuân điệu phiên nam phi, phiên phiên độc cao tường.

Bi thanh mệnh trù thất, ai minh thương ngã tràng.

Cảm vật hoài sở tư, khắp thế hốt triêm thường.

Trữ lập thổ cao ngâm, thư phần tố khung thương.

(*)Bài “Thương ca hành” một bài ca đời nhà Hán.

Ông vừa ngâm nga bi xướng vừa bước ra giữa đình, gạt lệ nói:

- Ô hô! Trầm Chu đã chết, Thế Tình sao phục sinh! Lý Trầm Chu đi mất rồi, thiên hạ khó tìm địch thủ! Các người ngày mai hãy cùng ta tới Kim Lăng bái tế hần.

Từ đó trẻ đi liền không rượu không tiệc, toàn thân héo khô, cực ít nói cười.

Mộ Dung Tiểu Ý là ái nữ duy nhất của Mộ Dung Thế Tình. Nàng đã sớm sắp xếp gọn hành trang, sai phái chọn người, chỉ chờ cha mình hạ lệnh xuống là có thể lập tức xuất phát. Nàng tuổi gần cập kê, thuần chân vô tà, xinh đẹp tuyệt luân, cầm kỳ thi thư họa, không gì không tinh thông. Càng lạnh lợi hơn là nàng giỏi quan sát phán đoán cha mình lúc vui lúc mừng, lúc nhớ lúc mong, cho nên nàng biết quyết định “tới Kim Lăng” của cha mình đã sớm được tính toán chuẩn bị từ trong lúc du lịch, yến tiệc, vui chơi, uống rượu, náo nhiệt ba ngày trước rồi.

“Tới Kim Lăng” không hẳn là một lần phóng viếng, mà là một lần “hành động”... Một lần tổng hành động của Mộ Dung thế gia với Quyền Lực bang.

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

Thanks

4. Bộ Hai: Tịch Mịch.

Bộ hai: Tịch tịch.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập:

Nguồn: tangthuvie

Theo Lưu Chú liên tiếp thắng lợi, Nhạc Phi cũng đánh bại Ngột Truật ở Yển Thành, hơn nữa còn tiến binh ép tới trấn Chu Tiên cách Phái Kinh bốn mươi lăm dặm. Trong trận đó Nhạc Phi dùng trường đao cán mây đại phá “Quả tử mã” của Kim Ngột Truật, khiến cho “Thiết phù đề” tung hoành khắp chốn từ khi nam xâm tới nay, bị giết đến thầy phơi đầy nội, mảnh giáp không còn.

Nhạc Phi theo trận này mà uy chấn hoa di, binh chỉ được thắng không được bại, từ câu nói của ông với chính con trai Nhạc Vân “Trận này tất thắng rồi trở về, nếu không chém đầu người trước” là có thể thấy. Thủ hạ trong quân ông là Vương Cương, dẫn năm mươi kỵ binh xuất trận nghênh địch, Vương Cương dùng mãnh đi đầu, chém tướng Kim Lý Đóa Quý Đồng rồi mới lui. Quân Kim từng từng dùng đại trận như thủy triều, khói bụi ngập trời mà vây giết đến, Nhạc Phi thân tiên sĩ tốt, giục ngựa xuất trận, giương cung mà bắn, liên tiếp giết mấy tướng, sĩ khí Nhạc quân tăng mạnh, không ai không lấy một địch trăm, không gì ngăn nổi.

Kiều tướng Nhạc gia quân Dương Tái Hưng, một thương một ngựa xông vào giữa quân địch tìm kiếm Ngột Truật không thấy, thương đâm mấy trăm người rồi về. Lại dẫn binh mấy chục người gặp phục binh quân Kim ở sông Tiểu Thương Lâm Đình, Dương Tái Hưng rơi vào trận địch, lúc đó Tiêu Thu Thủy dẫn một nhóm dân binh cùng nghĩa quân võ lâm ba trăm người tới cứu, chỉ khổ quân Kim số lượng gấp cả trăm lần. Dương Tái Hưng thân trong vòng vây, tả xung hữu đột như vào chốn không người, giết cho quân Kim người ngã ngựa đổ, không ai cản nổi, nhưng nhân mã quân Kim tăng mạnh, bao vây trùng trùng, Dương Tái Hưng một thương một ngựa giết quân Kim hơn hai nghìn người, trăm Vạn hộ, Thiên hộ, Bách hộ trưởng hơn trăm tên, anh dũng chiến tử. Nhóm Tiêu Thu Thủy cũng phần dũng tác chiến nhưng không cách nào cứu viện, ngược lại còn bị bao vây, cả đoàn người chiến đấu gian khổ, thương tích đầy đủ, trải tận phong sương, các hào kiệt võ lâm trung can nghĩa đảm có người chết trận, có người bỏ chạy, có người bị thương rút lui nhưng không có một ai bị bắt sống hoặc đầu hàng.

Tiêu Thu Thủy bị thương bỏ chạy đến Mạc Sầu Hồ từng ôm vết thương trước ngực, nói một câu”

- “Người như chúng ta, chỉ có sống hoặc chết, không có sống trộm hay sợ chết.

Nói dứt lời máu tươi đã trào ra từ kẽ tay, người cũng rơi phịch xuống ngựa.

Khi Tiêu Thu Thủy ngã xuống ở Mạc Sầu Hồ, Nhạc Phi cũng trong một ngày nhận được liên tiếp mười hai đạo kim bài triệu hồi về kinh, lúc đó hai phía Hàn Thế Trung, Trương Tuấn cũng đều phải rút về. Nhạc Phi vốn có thể “tướng bên ngoài có lúc không cần nghe lệnh vua”, dọc đường cũng có các bậc anh hùng hiệp nghĩa khuyên bảo, nhân dân nghe tin lại càng thất vọng cùng cực, dùi giã dất trể, đông đúc nghìn nghìn theo đại quân khởi hành. Có khổ dân không nơi giải bày, không ngờ còn chặn trước đầu ngựa Nhạc Phi, khóc lóc thảm thiết:

- Chúng tôi mang lương đội đỉnh, vận lương nghênh đón quân triều đình, người Kim biết cả. Hôm nay tướng công bỏ đi, chúng tôi chẳng còn đường sống nữa rồi.

Nhạc Phi chỉ biết ngẩng mặt lên trời thở dài, quay đầu về đông than:

- Thần mười năm công lao hủy trong một chốc, không phải thần không xứng chức, đều là Tần Cối lừa dối bệ hạ vậy!

Nhạc Phi cuối cùng cũng trở về vào tháng bảy năm Thiệu Hưng thứ mười, một tháng sau Kim Ngột Truật hủy ước nam xâm. Nhạc Phi hiểu rõ bị Tần Cối ghen ghét, dụng binh động chúng, khôi phục cương thổ, hôm nay giành được, ngày sau lại mất, dưỡng khẩu tàn dân, chỉ làm chuyện vô bổ vì thế cố xin từ bỏ binh quyền. Nhưng lúc đó quân Kim chưa bình hai đường xâm nhập, quân từ Xuyên Thiểm Hoài Tây báo gấp, Nhạc Phi một ngày nhận mười mấy lần chiếu chỉ, viện đông cứu tây, mệt mỏi khổ cực, chẳng ngờ những bản ngự trát đó ngày sau đều trở thành cái cớ để Tần Cối gian thần vu cáo Nhạc Phi rút binh mưu phản. Bấy giờ đã tháng mười, phủ Lâm An chốn chốn phù hoa, đêm đêm ca xướng, hoan lạc tìm vui, xưng thần cống nạp, chỉ có lòng cầu hòa, nào đâu có chí khôi phục? Trước Mạc Sầu Hồ, sâu càng sâu. Một người áo gai ngơ ngẩn ngồi bên Mạc Sầu Hồ, tịch dương ánh chiếu, nước hồ trong vắt thanh u, mặt hồ sóng nước lãnh đãng, trên bờ ẩn ước truyền tới tiếng thiếu nữ hái sen nhẹ nhàng nga. Có vài ba truyền thuyết liên quan đến “Mạc Sầu”, trong đó theo Đường thư nhạc chí ghi chép: “Mạc sầu lạc giả, xuất phát từ khúc nhạc Thạch Thành. Thạch Thành có thiếu nữ tên Mạc Sầu, giỏi nhạc ca dao Thạch Thành, trong lời hát có tiếng vong sầu, vì thế mà thành bài ca.” Cổ kim nhạc lục cũng viết: “Nhạc Mạc Sầu còn gọi là man nhạc, có mười sáu người múa, tám người chơi nhạc.” Ở đây nói, Mạc Sầu là thiếu nữ giỏi ca hát ở Thạch Thành.

Theo một truyền thuyết khác thì là “Mạc Sầu, người Đinh Châu, Thạch Thành”, theo như lời trong khúc nhạc Mạc Sầu, Nhạc phủ Thanh thương Tây khúc: “Mạc Sầu tại hà xứ? Mạc Sầu Thạch Thành tây, đỉnh tử đả lương tương, tá tống Mạc Sầu lai. Văn hoan hạ Dương Châu, tương tống Sở sơn đầu, trì thủ bảo yêu khán, giang thủy đoạn bất lưu.” Mạc Sầu ở đây là thiếu nữ Mạc Sầu ở Thạch Thành nước Sở.

Còn có một truyền thuyết nữa là theo Hà trung chi thủy ca của Lương Vũ Đế Tiêu Diễn: “Hà trung chi thủy hướng đông lưu, Lạc Dương nữ nhân danh Mạc Sầu.” Mạc Sầu ở đây thiếu nữ Lạc Dương.

Rút cuộc thì Mạc Sầu là ai, ai là Mạc Sầu? Đã không còn ai tìm hiểu nữa, ở thế giới bà sa, nơi bích thủy tiếp thiên, liễu duệ sinh từ này chính là Mạc Sầu Hồ.

Lúc này ráng tà đỏ sẫm, gió mát vi vu, làm sóng nước ánh lên ngàn điểm vàng óng. Tiếng ca theo gió từ đằng xa truyền tới:

- Mạc Sầu tại hà xứ? Mạc Sầu tại Hán Đường; Hán Đường bất khả văn, Mạc Sầu mạc bất sầu.

Tiếng ca tuy nhỏ nhưng cao vút gai người, như gió thu vượt đỉnh núi cao, lại mang theo chút u sầu, lưu luyến chốn nhân gian. Người áo gai ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy mấy chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng lướt tới, trên thuyền tay áo phấp phới, uyển chuyển dịu dàng.

Bấy giờ có mấy người bộ dạng như quan lại, đã uống say đến bảy tám phần, vừa hát hò vừa cười nói huyền ảo, đang đi lần theo đường mòn bên tiểu đình Mạc Sầu Hồ, nghênh ngang bước tới, một người “khắc” một tiếng, nhổ một bãi đờm xuống hồ.

Chỉ nghe có kẻ cười cợt nhả, nói:

- Mấy cô bé kia không biết đang hát tình ca gì, chúng ta tới tìm mấy đứa vui vẻ một chút.

Viên quan đi ở giữa nụ cười đầy vẻ dâm tà:

- Ở đây so với kim phần trong cung, tư vị hoàn toàn khác biệt nha...

Hai tên cùng bật cười suông sã, thị vệ cùng đám ton hót nịnh bợ xung quanh cũng nhanh nhẩu cười lớn tài bồi.

Quan viên đó mũi ưng mày rậm, cao hơn người khác một cái đầu, nhưng trong mắt mười phần tà dâm, xung quanh đều là quan Tổng. Nơi tiền phương giành giật từng tấc đất, máu loang vạ dẫm, sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, hậu phương lại chủ nghị hòa, gặp đám quan lại nước Kim tới thì hạ mình ton hót, không tiếc bắt dân nữ nhà Tổng dâng lên cho chúng hưởng lạc, so với cảnh tàn sát gian dâm nơi chiến hỏa lan tràn thì cũng là một nỗi bi thương khác.

Một tên thị vệ thấy người Kim kia có ý với mấy thiếu nữ hái sen, vội hươ tay hô lớn:

- Này, này, tới đây, tới đây...

Những thiếu nữ kia như không nghe thấy, tiếp tục ca hát. Người Kim kia nắc rượu một cái, ngồi xổm xuống đất, tiểu tiện ngay bên hồ, mặt khác người dâm dăng:

- Các người nghe, nghe xem...

Tiếng ca của các thiếu nữ dưới hồ du dương động lòng, hóa ra là do một thiếu nữ hát, những người khác đều dật hòa theo, bóng thuyền dập dờn đan xen giữa sóng nước, vạt áo phấp phới, tiếng ca vãn vút, có thể nói là thanh u chí cực.

Lúc này người Kim kia lại “ợ” một tiếng, nôn ra ồng ộc. Quan Tổng vội tới nâng đỡ, kết quả là bị nôn ra ô ւế đầy người, quan Tổng nhú nhú mày nhưng cũng không dám tránh né. Lại nghe tiếng hát ngân lên:

- ... Hữu sở tư, nãi tại Mạc Sầu Hồ. Hà dụng vấn di quân, song châu đại mội trâm, dụng ngọc thiệu liễu chi. Văn quân hữu tha tâm, lạp tạp tời thiêu chi! Dương phong dương kỳ hôi. Tòng kim dĩ vãng, vật phục tương tư! Tương tư dữ quân tuyệt. Hữu sở tư!

Đám Kim, Tổng kia tiếp tục cười đùa, nôn mửa, bỗng nghe có người quát lên:

- Yên lặng!

Tất cả ngẩn ra, thật sự không ra được ở Phủ Lâm An này lại có ai to gan như vậy, không ngờ lại dám quát bảo Kim triều Xu mật sứ cùng quan lại cao cấp của “Tứ hoàng đế” dừng hành nhạc? Đám người nhìn lại, chỉ thấy một người áo gai đang nhú mày ngồi bên hồ. Một tên thị vệ vung đao quát:

- Người là cỏ rác núi nào mà dám đến đây hô to gọi nhỏ. Không mở mắt ra mà nhìn xem, nhà người...

Còn chưa nói dứt lời đã bụp một tiếng, bị đánh bay xuống hồ, mới được nửa đường lại bị người đó vung tay bắt được, chỉ nghe người đó lẩm bẩm nói:

- Không thể làm bẩn nước hồ.

Lai tung người kéo tên thị vệ đó lên, vận lực ném đi, chỉ nghe đánh vù, không biết là đã bay tới tận đâu, bụp một tiếng, cũng không biết là rơi xuống chỗ nào.

Mấy tên thị vệ, quan viên còn lại đều cao giọng quát tháo, rút đao tới chém, người kia mỗi tay một tên, trong khoảnh khắc đã ném bay cả chín tên thị vệ đi đâu không rõ, sau khi rơi xuống đất liền không còn âm thanh gì nữa, chỉ còn lại sứ giả Kim triều cùng quan viên Tổng triều kia, viên quan nhà Tổng đã sợ đến hồn bay phách lạc, té đái vãi phân!

Người áo gai mỗi tay ném một tên, đến lúc ngẩng lên thấy hai người bọn chúng, bỗng nói:

- Giết các người chỉ bằng tay ta.

Sứ giả Kim triều quát lớn, bước lên một bước, tay khom trao đánh xuống, không ngờ lại là Đại lực Ung trao thủ!

Người áo gai phát tay, đã hóa giải thế tới, người Kim biết đây lúc sống chết trước mắt, đánh loạn đánh cuồng, liều mạng chiến đấu, quan viên triều Tổng thì lại quỳ dưới đất cầu xin liên tục. Nhưng mặc cho

người Kim kia tấn công thế nào, người áo gai chỉ giơ tay nhắc chân là đã dễ dàng hóa giải, tiếp tục nghiêng tai lắng nghe tiếng ca trong vắt.

Bỗng có một sợi vải màu xanh lục bắn tới, quần trúng vào cổ người Kim kia. Người Kim vung tay muốn kéo nhưng dây vải vụt thít lại, người Kim hai mắt trợn trừng, lưỡi thè ra ngoài, lập tức nghẹt thở mất mạng.

Dây vải đó lại quần qua, tròn vào cổ viên quan Tổng. Viên quan hét lên:

- Cứu mạng...

Tiếng kêu được nửa chừng thì tắt lịm. Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo, tao nhã, cười nói:

- Cậu sợ giết bọn chúng làm bẩn hai tay, vậy ta giết bọn chúng thay cậu, thế nào?

Tiếng nói chưa dứt, dưới gốc liễu đã có thêm một nữ tử mặc cùng trang, soạt một tiếng, dây vải như li miêu, chui tọt về trong ống tay áo nàng.

Người áo gai mỉm cười có chút mỏi mệt, tiếp tục ngưng thần lắng nghe. Nữ tử mặc cùng trang ưu nhã kia hỏi:

- Tiêu huynh đệ, cậu đang nghe gì vậy?

Người áo gai bàng hoàng đáp:

- Chị nghe, chị nghe, có phải là giống tiếng hát của Đường Phương không...

Nữ tử đó ngờ ngàng một thoáng, ánh mắt vụt sáng lên, nhưng trong mắt lại có chút ưu thương, lại có chút thấu hiểu, càng mang một chút thương tiếc, mỉm cười dịu dàng nói:

- Ta làm sao biết được, ta còn chưa có phúc như cậu được nghe tiếng hát của Đường cô nương...

Tiếng nói không ngờ lại thoáng vẻ chua xót.

Người áo gai đó chính là Tiêu Thu Thủy, người tung vải giết địch chính là Triệu Sư Dung. Hai người họ cùng Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Hồng Hoa, Ngô Tài trong Lương Quảng thập hổ, cùng với Trần Kiến Quý, hòa thượng Đại Đỗ, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Lâm công tử, Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Lý chiến đấu khắp nơi, trải mọi gian khó. Ngô Tài không tiếc thân mình xâm nhập vào trận doanh quân Kim làm nội gián, không may bị Lâm công tử hiểu lầm, truy sát năm trăm dặm, cuối cùng tại Biện Kinh đại bản doanh quân địch ngộ sát Ngô Tài, Lâm công tử cùng từ đó mà mai danh ẩn tích.

Đại hiệp Lương Đẩu cùng hai người Hận bất tương phùng, Biệt li lương kiếm Mạnh Tương Phùng, Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ly, lần lượt gia nhập vào hai phái Trương Hiến, Vương Quý. Trương Hiến, Vương Quý bị Tần Cối buộc tội mưu phản bắt giữ, thân chịu khổ hình. Trương Hiến đến chết không chịu khuất phục, Vương Quý thì bị ép làm chứng giả, sau việc đó liền không nghe tin tức hai người Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly nữa. Còn về Lương Đẩu, có người đồn ông nguyên là công khanh truyền đời, nhưng vì phản kháng quân Kim mà bị giải trừ binh quyền, đi theo Hàn Thế Trung vì cố gắng bảo vệ Nhạc Phi mà bị gian tướng coi như gai trong mắt, dằm trong tim, đóng cửa từ khách, tuyệt không bàn chiến sự, hai người thường cười lừa mang rượu, ngao du Tây Hồ cho qua ngày tháng.

Lúc này Mộ Dung Cung đã tử chiến, mấy người Đinh sắt Lý Hắc, Kim đao Hồ Phúc, Tật Hạc Thi Nguyệt, Đẩu sắt Hồng Hoa, Diêm Vương thân thủ Trần Kiến Quý, hòa thượng Đại Đỗ, Vua rắm Thiết Tinh Nguyệt, Mồm sắt Khâu Nam Cổ vẫn theo Tiêu Thu Thủy, hơn nữa còn được Tiêu Thu Thủy truyền thụ các loại võ công của Thiếu Lâm, Võ Đang, Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương mà võ công tăng lên mấy lần. Võ công Tiêu Thu Thủy hiện tại đã vượt xa ngày trước, trong trận đánh lôi đài Tương Dương, hắn được ba viên Vô Cực tiên đan cùng tám đại cao thủ dốc lòng truyền thụ, võ công đã ẩn ước có thể ổn thắng Song sí Nhất sát Tam phượng hoàng thủ hạ Liễu Tùy Phong, đến nay cộng thêm Thiếu Võ chân kinh cùng Vong Tình thiên thư do Tam Tài kiếm khách truyền thụ, võ công đã trên cả mấy người Thiên Chính Thiếu Lâm, Thái Thiện Võ Đang. Lúc này Triệu Sư Dung bên bờ Mạc Sầu Hồ, đã cùng Tiêu Thu Thủy chinh chiến nhiều năm. Trong đời nàng cũng đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh, gặp qua bao nhiêu việc đời, nam tử thế gian từng gặp gỡ cũng nhiều không đếm hết. Nhưng nàng cùng Tiêu Thu Thủy đánh đông dẹp tây, ban đầu là nhận lệnh của Lý Trầm Chu, mặt khác cũng là đồng tình với nghĩa quân, nhưng một đường chính chiến không ngờ lại không tự rút ra được, hơn nữa còn càng lúc càng lún sâu hơn... Năm xưa khi nàng

ở cùng với Lý Trầm Chu cũng là như vậy. Nàng vốn thông minh lanh lợi, ung dung cao nhã, xinh đẹp không gì sánh được, ngoài ra với âm nhạc, vũ đạo đều cực kỳ có thiên phú, xuất thân trong thế gia vương hầu, có thể nói là vô âu vô lo. Chỉ là trong một ngày mùa hạ, nàng bỗng nảy ra một ý tưởng kỳ lạ, cảm thấy việc ở nhà thêu thùa may vá, chờ đợi hôn sự đang đến gần với con trai độc nhất của Tể tướng... thực sự là một chuyện nhàm chán, vì thế nàng quyết định chạy trốn ra giang hồ...

Chẳng ngờ lại gặp phải Lý Trầm Chu. Nàng gặp Lý Trầm Chu, cũng là giữa ngàn người vạn người, chỉ cần gặp mặt một lần là cả đời không quên. Nàng từ bỏ vinh hoa phú quý gia đình, cùng cả vị hôn phu đang si mê chờ đợi, cùng Lý Trầm Chu xông qua giang hồ. Nàng thích ứng rất nhanh, huynh đệ của Lý Trầm Chu vừa kính trọng nàng, vừa thương yêu nàng, lại cũng sợ hãi nàng, nghe lời nàng. Sự nghiệp Lý Trầm Chu càng thận buồn xuôi gió. Nhưng trong đó cũng có vô số chuyện giang hồ phong ba quỷ quyết, nhân nhân quả quả, âm toán ác độc, đảo điên âm hiểm, cũng có những lúc trắng chí khó thành, lạc lõng vô kế nhưng cuối cùng cũng đều yên ổn vượt qua. Đến khi cơ nghiệp Quyền Lực bang đã yên ổn thì năm tháng thoi đưa, nàng và Lý Trầm Chu đã không còn là tình nhân trẻ trung nữa, tùy là một đôi tình lữ như thần tiên mà vô lâm vẫn truyền tụng nhưng nàng biết, âm nhạc của nàng, vũ đạo của nàng, sự nghiệp của nàng đều lần lượt trôi đi theo dòng tháng năm rồi. Nhang nàng vẫn đi cùng Lý Trầm Chu như thế, cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Ngoài Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong ra, mấy người Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Tiến Lục, Thương Thất, cứ lần lượt từng người, không phải phản bội thì là tử chiến, trước sau rời xa y, cũng rời xa luôn nhân thế. Thuộc hạ của Lý Trầm Chu, không cần biến là Bát đại Thiên vương, hay là Cửu thiên Thập địa, Thập cửu Nhân ma, cho đến đệ tử phân dã của Thập cửu Nhân ma, tất cả đều lần lượt ra... Chỉ có nàng vẫn vậy, nàng ở bên cạnh y, vẫn luôn ở bên cạnh y, chưa từng ruồng bỏ y, chung quy sẽ khiến cho Lý Trầm Chu có một ngày cảm thấy, khi nàng vì lý do nào đó mà không có mặt, sẽ cảm thấy kinh ngạc, sẽ cảm thấy không chịu đựng nổi đả kích này...

....Tất nhiên là nàng sẽ không bao giờ làm như vậy. Nhưng nàng sẽ nghĩ như vậy. Nghĩ như vậy sẽ khiến nàng muốn khiến tình quan trọng khi ở bên Lý Trầm Chu, mà còn gì quan trọng hơn là địa vị của nàng ở trong Quyền Lực bang? Vì thế trong Quyền Lực bang nàng bắt đầu hỏi đến rất nhiều chuyện... Thường phạt trong bang bang có được nghiêm minh rành rọt không? Trong bang có vì ngày càng lớn mạnh mà binh kiêu tướng loạn không? Tác phong đệ tử trong bang có vì văn dốt võ dát mà khiến người trong võ lâm coi như rác rưởi không? Triệu Sư Dung dần dần quan tâm đến tất cả những điều đó. Cho nên người trong võ lâm đều biết, bên cạnh Lý Trầm Chu có hai nhân vật rất tài giỏi, không thể trêu vào được... Chính là Triệu Sư Dung và Liễu Tùy Phong. Nhưng năm tháng của nàng đã trôi qua mất rồi, những chuyện nàng yêu thích muốn hoàn thành cũng đã trôi qua mất rồi... Cho đến khi nàng gặp Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy chỉ là một người bên Mạc Sâu Hồ dưỡng thương, tưởng nhớ đến Đường Phương. Nhưng khi nàng cùng hắn giết quân Kim, vì không để quân Kim hỏa thiêu một thôn trang, một nhóm mình đánh đến toàn thân nhuộm máu. Lý Trầm Chu cả đời giết người, thân không vương một chút máu. Lý Trầm Chu bình tĩnh ung dung, vô bi hỉ, Còn Tiêu Thu Thủy thì đại bi đại hỉ. Nhưng nàng luôn cảm thấy, mình và Lý Trầm Chu là một đám người đạo cốt tiên phong trên trời cao, không nên được phải hạ phàm để gặp một cuối có máu có thịt như thế. Nàng mấy năm nay cùng các huynh đệ mặc giáp chiến đấu, đã nảy sinh tình cảm sâu sắc với những người này. Ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, tại sao lại thích ứng nhanh như vậy, tại sao lại lãng quên như vậy... Nàng thậm chí còn hận tại sao mình lại như vậy. Tiêu Thu Thủy hoài niệm Đường Phương, vẫn luôn nhung nhớ trong lòng, không ngày nàng quên. Còn nàng và Lý Trầm Chu, phẳng phất như cao tình vong tình, lại không viết kỳ thực là vô tình.

Cùng chiến đấu với Tiêu Thu Thủy, đó là cảm giác lớn lao mãnh liệt, là đang sống, là chảy máu, là cao giọng nói cười, là hoa tay múa chân. Triệu Sư Dung từng nghĩ, Đường Phương thấy Tiêu Thu Thủy cùng mọi người đánh đồng dẹp tây, không biết sẽ có cảm thấy tức giận hay không? Nếu như có thì Đường Phương thật quá không hiểu Tiêu Thu Thủy rồi. Ai cũng biết, chỉ có Đường Phương mới có thể khiến Tiêu Thu Thủy thực sự cảm thấy vui sướng. Còn bản thân nàng thì sao? Chẳng lẽ chỉ là một nữ tử hỗ trợ một người đàn ông củng cố cơ nghiệp xong, lại đi giúp đỡ một thanh niên khác quật khởi lên sao? Bản thân nàng với Lý Trầm Chu, phải chăng cũng là như vậy?

.... Thế nhưng tại sao lại nghĩ đến những chuyện này, nghĩ đến mình, nghĩ đến Lý Trầm Chu, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, tất cả là để làm gì? Lúc này tiếng ca vẫn du dương truyền lại, Tiêu Thu Thủy đang toàn tâm toàn ý hoài niệm Đường Phương, cũng không chú ý tới biến hóa trong tình cảm của Triệu Sư Dung. Trong lòng hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ quay cuồng: “Ta phải vào trong Thục, ta phải tới Đường

môn đất Thục tìm đường Phương.” Tiêu Thu Thủy có lẽ là vì gió nổi, cũng có lẽ là vì liễu bay, cũng có lẽ là vì tiếng ca quen thuộc... mà nảy ra suy nghĩ phải đi tìm Đường Phương. Hắn đứng dậy, đi đi, lại lại, Triệu Sư Dung biết hắn đang suy nghĩ. Đôi mắt đen tuyền như đêm của Triệu Sư Dung dõi theo bước chân Tiêu Thu Thủy qua lại, chỉ thấy hắn lúc thì vui vẻ mừng rỡ, thoát cái lại buồn bã ủ ê, Triệu Sư Dung nhẹ giọng hỏi:

- Cậu muốn vào trong Thục?

Tiêu Thu Thủy vụt đứng lại, gãi gãi đầu, cười khan hỏi:

- Làm sao chị biết được?

Triệu Sư Dung khẽ vịn vào một cành cây, nói:

- Cậu lúc thì chợt vui, lúc lại chợt buồn, nếu nghĩ đến quốc gia đại sự thì chẳng có gì đáng vui, nếu như nghĩ tình đồ cá nhân, cậu trước nay không lo lắng... Không phải nghĩ tới Đường cô nương thì còn ai vào đây nữa!

Tiêu Thu Thủy bối rối đáp:

- Phải. Tôi muốn vào trong Xuyên.

Triệu Sư Dung chờ hắn nói tiếp, quả nhiên Tiêu Thu Thủy lắp ba lắp bắp tiếp tục:

- Nhưng mà không biết là... Nàng có chịu gặp tôi không... Quý củ Đường môn lại nghiêm khắc như vậy. Sắt mặt lại vụt hiện lên vẻ kiên nghị, chợt hỏi:

- Chị thì sao? Triệu tỷ tỷ, có muốn về gặp Lý bang chủ một chuyến không?

Triệu Sư Dung trong lòng chua xót, thầm nghĩ: “Bản thân chàng thì sao? Chàng cũng không tới gặp ta!” Vẫn gượng cười nói:

- Huynh ấy bận nhiều việc. Hai chúng ta đều tự làm theo ý mình, không can thiệp lẫn nhau, lâu cũng quen rồi.

Tiêu Thu Thủy phải phải bần đất trên quần áo, nói:

- Bây giờ tôi đi.

Triệu Sư Dung khẽ giật mình, hỏi:

- Bây giờ cậu đi luôn?

Tiêu Thu Thủy ánh mắt tỏa sáng, đáp:

- Hảo tỷ tỷ, đa tạ chị nói với tôi những chuyện đó. Bây giờ tôi sẽ lập tức xuất phát!

Triệu Sư Dung hai mắt dõi xuống đất, nói:

- Cậu nghe xong là đi luôn?

Tiêu Thu Thủy kiên nghị đáp:

- Phải.

Triệu Sư Dung nói:

- Một khắc cũng không chờ được?

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao phải chờ đợi?

Triệu Sư Dung ngần ngừ một thoáng rồi bỗng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, sóng mắt lưu chuyển, mỉm cười ưu nhã:

- Ít nhất cũng phải chờ tới đêm nay, ta bày một bầu rượu, cậu cùng mấy huynh đệ Thiết Tinh Nguyệt, Đại Đỗ gặp nhau tạm biệt.

Tiêu Thu Thủy thoáng suy nghĩ, lập tức hiện lên gương mặt của cả nhóm huynh đệ cùng vào sinh ra tử, trong lòng cũng thấy luyến tiếc, đáp:

- Như vậy cũng được, chỉ là làm phiền tỷ tỷ rồi... Làm phiền, đa tạ...

Triệu Sư Dung cười nhẹ, điều nàng đang nghĩ lúc này là ba năm trước, dưới lòi đài dốc Trường Bản, Chu Thuận Thủy muốn giết Tiêu Thu Thủy, mình dùng sát khí ép tới sau lưng Chu Thuận Thủy khiến lão không dám ra tay, xong việc Tiêu Thu Thủy cũng nói một tiếng đa tạ... Ba năm chinh chiến đã qua, chẳng lẽ vẫn toàn là những lời khách khí đó sao?

Tiêu Thu Thủy như không hề nhận thấy. Tiếng nhu hòa trong trẻo như sóng nước trên mặt hồ, càng lúc càng lan xa.

Trời không sao, có trăng.

Bờ hồ dương liễu.

Thiếp mời.

Khách: Vua rằm, Mềm sắt, Đầu sắt, Đinh sắt, Tạt hạc, Hảo nhân, Đại Đỗ, Kiến Quỷ.

Giờ: Tối nay.

Địa điểm: Bên hồ.

Làm gì: Tiễn Tiêu đại ca.

Kim Lăng Triệu Sư Dung kính mời.

(ai không đi là con cháu nhà rùa đen)

Kỳ thực cho dù Triệu Sư Dung không bỏ thêm câu cuối cùng thì chỗ có đồ ăn, có rượu uống, có Tiêu Thu Thủy, đám người này cũng sẽ đến, càng huống hồ là cho thêm câu cuối nữa!

Có món ăn còn chưa bưng lên đến nơi, người ngồi quanh bàn đã sớm nuốt nước bọt không biết bao lần.

Ba mùi hương thịt khác nhau của món “Tam ti” bốc lên nức mũi, lại thêm vị tươi của ốc hương, lưỡi dê xào càng khiến người ta thèm nhỏ dãi. Đối với Quảng Đông tam hồ mà nói, thứ khiến họ chú tâm nhất vẫn là bát “canh rần” kia, nhưng chỉ có thể trợn mắt nhìn, chảy nước miếng, bởi vì hai người Đinh sắt Lý Hắc cùng Trần Kiến Quỷ thủy chung vẫn không thấy xuất hiện. Mọi người thật sự là đói lắm rồi, trắng thanh gió mát, sóng nước rì rào cũng chẳng ai có tâm mà thưởng ngoạn. Thiết Tinh Nguyệt nuốt nước bọt đánh ực một cái, trong lòng thầm nghĩ:

“Mẹ nó chứ, tên da đen với Trần Kiến Quỷ chẳng lẽ là thâm trốn riêng với nhau à?”

Khâu Nam Cố càng đói tới mức kinh khủng, mắt thấy đã chờ đến hơn nửa canh giờ, thức ăn đều nguội cả rồi mà Lý Hắc và Trần Kiến Quỷ vẫn chưa tới. Hắn vươn mũi ra hít một hơi thật sâu, ai mà biết thức ăn mà Triệu Sư Dung nấu thật không thể ngửi suông được, một cú hít hơi này lại càng bụng đói thêm, nước miếng chảy tí tách cả ra bàn. Thi Nguyệt nhú mày, tránh ra nói:

- Cậu thật nên đeo cái yếm vào!

Khâu Nam Cố thật sự đói không chịu nổi nữa rồi, vỗ bàn đánh chát một cái, hô lên:

- Rõ ràng là đói bụng lại còn ra vẻ ăn no rồi, tôi không làm nổi! Mặc kệ nó, ăn trước tính sau.

Mọi người đều nâng đĩa lên, đang chuẩn bị gắp, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy mỉm cười lắc đầu, nhưng sang tỏ nguyệt trời tây, mặt thoáng vẻ lo âu. Mọi người trước nay luôn tuân theo nhất cử nhất động của đại ca, chỉ có thể mau chóng bỏ đĩa xuống. Tiêu Thu Thủy nhú mày, thấp giọng nói:

- Thật là kỳ lạ. Lý Hắc và Trần Kiến Quỷ sao còn chưa tới? Trần Kiến Quỷ có chuyện náo nhiệt tụ hội sao có thể không đến được? Lý Hắc trước nay nói lời giữ lời, thích chơi thích đùa, càng không thể vắng mặt được

Hắn nói đến đây, lại khẳng định thêm một câu:

- Bọn họ không thể nào không tới.

Lúc này Triệu Sư Dung bưng thức ăn đi ra, mùi hương bốc lên nghi ngút khiến cho tất cả đều ứa nước miếng, hòa thượng Đại Đỗ ghéech mũi ngửi ngửi, nhảy dựng cả lên:

- Là “Long sắt chưng hòa trung”, ăn ngon ăn ngon.

Triệu Sư Dung cười nói:

- Còn có “Lão miêu đôn chung”, đều là những món người Lĩnh Nam các cậu thích ăn nhất...

Nói tới đây, liếc thấy sắc mặt Tiêu Thu Thủy có chút lo âu, lại thấy hai chiếc ghế để không, trong lòng đã hiểu đến tám phần, hỏi:

- Sao rồi, Đậu đen và Kiến Quỷ còn chưa về à?

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng có tiếng hét lớn cùng mấy tiếng binh khí giao kích.

Chỉ thấy một người áo trắng như tuyết nhưng tay áo đến khuỷu là cụt, quần tới gối là hết, giống như bị người ta cắt đi mất, vô cùng quái dị, người đó cao lớn uy mãnh, mỗi lần xuất một kiếm là lại hét lớn một tiếng, kiếm trong tay lúc tối lúc sáng, khi tối hiện màu đỏ sậm, khi sáng đỏ tươi như máu.

Người đó cầm một thanh cổ kiếm, lực đấu hai người, chính là Lý Hắc và Trần Kiến Quỷ, bên cạnh còn có một người mình mặc trường bào màu lam, mặt không chút biểu tình chấp tay đứng bên quan chiến.

Thiết Tinh Nguyệt trông thấy tình cảnh như vậy, lập tức nổi giận, quát lớn:

- Tặc tử, hóa ra là tên tinh tinh lớn nhà mi hại đại gia ta không có cơm ăn, đại gia ta...

Bước lên muốn chia một chân giao đấu, Triệu Sư Dung khẽ nhún mình, phóng tới trước mặt Thiết Tinh Nguyệt ngăn hẳn lại, hạ giọng nói:

- Xem trước rồi tính.

Chỉ nghe vút vút mấy tiếng, huyết kiếm của người cao lớn chém ra, Trần Kiến Quỷ tay không đỡ lấy một đòn của đối phương, đối thủ không ngờ lại dùng thân kiếm phát ra chưởng lực “phách không”, Trần Kiến Quỷ không kịp thu thế, bịch bịch bịch, rồi lại bịch bịch bịch liên tiếp lùi lại sáu bước, nhưng vẫn không giữ vững chân được, không tự chủ lại lùi thêm một bước nữa, lưng đập sầm vào một gốc cây lên, quả lê rơi xuống ào ào như mưa đổ. Cùng lúc này, Lý Hắc âm thầm di chuyển, đã lên tới sau lưng người kia, vùng tay chộp thẳng vào huyết Thần Đạo trên lưng người đó.

Người kia hét lớn một tiếng, quay mình lại, dưới ánh trăng sáng bạc, mấy người Triệu Sư Dung trong lòng đều giật nảy. Người đó cao lớn như trâu nhưng lại là một ông lão râu tóc bạc trắng. Ông lão quay người, tay Lý Hắc bắt trúng vào ngực ông ta, kéo về không được, người đó vùng kiếm chém xuống.

Thi Nguyệt trông thấy rõ ràng, không khỏi kêu lên kinh hãi. Ai ngờ kiếm chém tới nửa đường, ông lão đột nhiên ngừng lại, nhìn chăm chăm vào Lý Hắc, lắc lắc đầu, rồi lại lắc lắc đầu, lăm lăm:

- Không được.

Đoạn phất tay, nói:

- Không được, ngươi không có binh khí, thắng ngươi cũng chẳng tính là anh hùng.

Bỗng tự thào một thanh trường kiếm đeo sau lưng, tung sang phía Lý Hắc quát:

- Kiếm này với ngươi đen trắng xứng đôi, ngươi lấy nó mà đấu đi!

Lý Hắc đón kiếm vào tay, rút trường kiếm ra. Thanh kiếm này dài hơn gấp đôi so với các kiếm khác, tới tận hơn bảy thước, thân kiếm trắng ngần, có khắc mấy chữ. Lý Hắc trợn to đôi mắt hạt đậu, đảo qua một vòng, lập tức ngẩn ra, nói:

- Bạch trư vương tử kiếm?

Triệu Sư Dung và Tiêu Thu Thủy đưa mắt trao đổi, thanh Bạch trư vương tử kiếm này là bảo kiếm của danh gia rèn kiếm Bạch Chu năm xưa. Bạch Chu tuy là thợ rèn nhưng kiếm pháp tự thành một nhà, võ công cực cao, tự xưng kiếm thuật vô song, tính tình cô độc trúc trắc, làm người cổ quái hoạt kê, lại thích mặc trường bào màu trắng, tự cho là thanh cao nho nhã, bộ dạng ưa phô trương, cho nên nên bị người ta gọi là “Bạch trư vương tử”, bảo kiếm thành danh của ông ta cũng bị kéo theo gọi là Bạch trư vương tử kiếm.

Vị đại sư Bạch Chu này về sau lại gặp một kiếm khách khác cũng thích mặc áo trắng, là Lận Tuấn Long chương môn Thanh Thành kiếm phái ngoại hiệu Thiên thủ Kiếm viên. Lận Tuấn Long tuổi tác cũng tương đương nhưng võ công đi theo đường linh hoạt phiêu hốt. Ông ta tuy cao tuổi nhưng khi đã ra tay thì mười gã thanh niên trẻ tuổi cũng không nhanh chóng bằng một mình lão nhân gia ông.

Võ lâm Tam đại kiếm phái là Hoán Hoa kiếm phái, Thiết Y kiếm phái, Thương Lãng kiếm phái. Hoán Hoa kiếm phái nhà họ Tiêu đã bị Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương hủy diệt, Thiết Y kiếm phái Ứng Khi Thiên bị Thái Thiện chân nhân Võ Đang giết chết, Thương Lãng kiếm phái thì là coi rỗi của Quyền Lực bang.

Trong những kiếm phái nổi danh khác có Thập Tự kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái, Nam Hải kiếm phái, Chung Nam kiếm phái, Thiên Sơn kiếm phái. Thập Tự kiếm phái Tôn Thiên Đình bị Chu đại thiên vương giết chết, Hoa Sơn kiếm phái Quảng Đậu Tử cũng chết dưới đao Nam Cung Vô Thương. Hải Nam kiếm phái quy phục Quyền Lực bang, Đặng Ngọc Bình trở thành Nhân vương, bại chết ở Hồng Môn, Thiên Sơn kiếm phái Vu Sơn Nhân cùng Lâu Tiểu Hiệp một người thoái ẩn giang hồ, một người bị Tiêu Thu Thủy giết, Chung Nam kiếm phái gần đây đã suy sụp. Kiếm phái đã hết, chỉ còn lại kiếm thủ thành danh.

Trong Quảng Tây tam sơn, Cổ Quân Sơn, Đỗ Nguyệt Sơn, Khuất Hàn Sơn lần lượt tử vong. Trong Thất đại danh kiếm, Tiêu Tây Lâu, Tân Hồ Khâu, Khúc Kiếm Trì, Đặng Ngọc Bình, Khổng Dương Tần đều đã bỏ mạng, chỉ còn Khang Xuất Ngư, Mạnh Tương Phùng. Còn về Thần Châu tam kiếm trước thời Thất đại danh kiếm, Tứ chỉ khoái kiếm Tề công tử, Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, Chương thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng đều đã qua đời. Đời sau Thất đại danh kiếm, Đao Kiếm bất phân Lâm công tử, Thiên Lang kiếm Tiêu Dịch Nhân, Hắc Bạch song kiếm Tiêu Khai Nhận, hai người sau đều đã chết, Lâm công tử cũng tiêu thanh biệt tích, lang bạt võ lâm. truyện copy từ

Cứ như vậy chỉ còn lại Thương Lãng kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái ẩn ước thành thế giằng co, chỉ là mấy năm nay võ lâm biến động, nhưng môn phái may mắn còn tồn tại uy danh thực lực đều kém xa ngày trước. Danh tiếng Hoa Sơn, Chung Nam, Thương Lãng thật sự còn kém xa Tam đại kiếm phái năm xưa. Lận Tuấn Long nguyên xuất từ Thanh Thành nhưng kiếm pháp tự tạo thành đường riêng. Lận Tuấn Long có thể nói là đã trải tận cay đắng giang hồ nhưng vẫn là một vị lão kiếm khách uy phong hào sảng, chẳng lẽ người áo trắng này chính là ông ta?

QC: Đao Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

Thanks

5. Bộ Ba: Anh Hùng Tịch Mịch.

Bộ ba: Anh hùng tịch tịch.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập:

Nguồn: tangthuvie

Linh đường này chẳng có gì khác biệt với các linh đường khác. Nếu như cố tìm ra xem có gì khác biệt thì chữ viết trên cờ phướn đều là bút tích của các danh gia thư pháp hạng nhất đương thời, loại bút lộ nào cũng có nhưng đó cũng chẳng có gì là khác thường. Người chết rồi, cũng chẳng nghe được người khác nói gì về mình nữa, nhưng cái điều chân thực nhất mà hắn được nghe trong đời là sự sống thì lại vì chết rồi mà không thể nghe được nữa.

Con người gọi cái thứ che đậy cái bọc da hôi thối của mình bằng đủ loại danh xưng, vừa gọi là linh cữu lại gọi là thọ mộc, cực kỳ trau chuốt, vừa vẽ chim thú lại thêm hoa cỏ, chẳng có ý gì khác ngoài chết rồi mà vẫn không cam tâm thực sự chết đi từ đó, vẫn muốn bảo tồn cái thân máu thịt này mà lưu danh vạn thế. Vì vậy các hàng quan tài đều đặt tên rất tao nhã, “Trường Sinh”, “Phúc Thọ”, đủ thứ.

Thế nhưng người chết thì vẫn đã chết rồi.

... Trừ phi có người chết rồi mà vẫn như chưa chết.

Tinh thần bất tử, lưu danh trăm đời, anh danh không giảm, cổ lai lưu tích; Hoặc là tiếng xấu vạn năm, đời đời phỉ nhổ, cũng có thể là khen chê lẫn lộn... Nhưng người chết rồi sao có thể sống lại được nữa?

Đương nhiên, cái chết của Lý Trầm Chu rõ ràng là có gì đó khác thường.

Linh đường này đích xác là không có gì đặc biệt, nếu nói có gì đó thật sự đặc biệt thì là con đường duy nhất thông tới linh đường... Hoa viên.

“Hoa viên” này là trọng địa một tay Lý Trầm Chu dựng lên lúc còn sống, nếu không được Lý Trầm Chu đồng ý, người tiến vào hoa viên ít nhất phải thông qua một trăm linh một điểm mai phục, trong đó sáu mươi tư loại cạm bẫy bắt sống, hai mươi bảy loại giết chóc.

Trong linh đường ngày trước có rất nhiều người, vì lúc sống Lý Trầm Chu đều ở đây nghe báo cáo các chuyện trên dưới trong bang. Trong sảnh có mấy bức tranh, nhưng lại chỉ có một cái bàn, một cái ghế.

Bàn làm bằng gỗ tử đàn loại tốt, rất cao, rất lớn, rất nặng, rất cổ, ghế ngồi cũng rất cao, khiến cho người ngồi xuống so với người đang đứng báo cáo còn cao hơn.

Người ngồi trên chiếc ghế này vốn là người vô cùng cao sang trong đám người.

Lý Trầm Chu thích nói chuyện cách người khác một cái bàn, y thích giữ khoảng cách với người khác, nhưng cũng thích giao tiếp với mọi người bằng trực giác.

Bây giờ y đã chết, chiếc bàn của y cũng biến mất.

Bàn của y đã được sửa thành quan tài, quan tài của bản thân y.

Người quyết định việc này là Liễu Tùy Phong.

.... Sau khi Lý Trầm Chu chết, Liễu Tùy Phong lập tức làm như vậy, chỉ có hai khả năng, trung hoặc cực bất trung.

Quyền Lực bang cho dù có suy sụp đến mấy thì tất cũng không đến mức không mua nổi quan tài. Liễu Tùy Phong làm như vậy rút cuộc là muốn hủy diệt đồ vật đại biểu cho quyền lực của Lý Trầm Chu hay là lấy vật phẩm mà Lý Trầm Chu yêu thích làm vật bồi táng, bởi vì cung kính ngưỡng vọng, không dám mạo muội giữ lại làm của riêng.

Không còn bàn, nhưng vẫn còn ghế.

Trên ghế không có người ngồi, là một chiếc ghế trống.

Đối diện ghế trống lại có một người.

Một người áo màu xanh nhạt, đứng trầm tư.

Hắn đang nhíu mày, im lặng nhìn chiếc ghế trống.

Những người bình thường tới “báo cáo” đều không có mặt. Con người sẽ luôn thay đổi, Lý Trầm Chu vừa chết, rất nhiều đã đổi thay rồi, cho dù là không đổi thì Liễu Ngũ cũng không cho họ tới.

Bởi vì họ có mặt cũng vô tác dụng.

Bởi vì người tới thật sự quá lợi hại.

Liễu Tùy Phong đứng nhìn chiếc ghế trống, đang tưởng nhớ người, hay đang suy tư thế sự vô thường, nhân sinh biến ảo bất định?

Lúc này, có sáu người từ trong hóa viên quanh cơ râm mát bước ra, sáu người đều thần sắc đậm bạc, ung dung, không hề có chút hoảng hốt.

Liễu Tùy Phong lặng lẽ nhìn họ tới, họ cũng bình tĩnh thông dong đi vào.

Liễu Tùy Phong đang nghĩ: Bang chủ vừa mới chết đã có người xâm nhập vào “hoa viên”. Người xông vào trong lòng thầm nghĩ: Kẻ nằm trong kia chính là bang chủ Quyền Lực bang đại danh鼎鼎, danh chấn thiên hạ sao?

Liễu Tùy Phong từ từ ngẩng đầu lên, người bước vào chậm chậm dừng bước.

Người tiếng vọng trong lòng chấn động, kẻ lông mày hơi nhíu, mỉm cười nhàn nhạt, giống như một thanh niên công tử này không ngờ lại là tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong khiến người ta nghe danh phải sợ hãi? Liễu Tùy Phong trong lòng có một cảm giác, những người này đáng vẻ cao nhã, tướng mạo đường đường, phong độ siêu trác, giữa chân mày thấp thoáng khí thế của cao thủ, ngoài trừ Mộ Dung thế gia, trên giang hồ không còn một nhà nào nữa.

Cảnh này bỗng khiến trong lòng hắn nổi lên một nỗi giận không tên.

Phần hận. Hắn xuất thân là một “cẩu tạp chủng” không ai cần tới. “Cẩu tạp chủng” cũng là cái tên mà hắn bị người ta gọi suốt đến năm mười hai tuổi. Hắn lúc nào cũng lẫn lộn trong bùn đất, tìm kiếm thức ăn trong rác rưởi, có lúc cùng ăn cơm thừa canh cặn với ăn mày, có lúc tranh giành xương gầy với chó dữ răng nanh nhọn hoắt.

Sau mười ba tuổi, hắn học được công phu, quay lại giết hết tất cả những kẻ gọi hắn là “Cẩu tạp chủng”, không cần biết là có ơn hay có oán, giết hết toàn bộ, không chừa một ai, từ đó về sau, hắn vươn mình biến đổi, trở thành “công tử”.

Nhưng một đoạn chìm nổi đó, hắn không thể nào quên nổi.

Lúc hắn nhỏ vừa bẩn thỉu vừa rách rưới, bò lê dưới đất, một vài khuê nữ đi qua, che mắt, kêu thốt, lui tránh, hoặc là chạy qua, dùng ánh mắt thương hại, chán ghét, đồng tình, nhìn hắn... Lúc đó hắn chỉ có một ý nguyện: Cưỡng gian tất cả đám thiếu nữ tự mình là thân kiều ngọc quý này.

Cho đến khi lớn lên hắn vẫn nghĩ như vậy, mãi đến lúc hắn gặp một chuyện khác còn khắc sâu vào trong tâm trí hắn hơn.

Hiện tại trong đàn điền hắn có một đám lửa thiêu đốt, thật muốn kéo thiếu nữ mặc áo lụa váy mỏng kia lại, xé nát y phục cô ta, lấy cô ta giải dục.

Nhưng hắn cũng biết thiếu nữ đó không dễ chọc. Trên giang hồ trong số các nữ tử vừa xinh đẹp vừa không dễ chọc, cô ta nhất định sẽ xếp trong ba vị trí đầu.

Thiếu nữ đó đương nhiên là Mộ Dung Tiểu Ý.

Mộ Dung Tiểu Ý đương nhiên không biết hắn đang nghĩ cái gì, nếu nhưng nàng biết, nàng sẽ có còn nghĩ thế này nữa hay không: Vị công tử nhìn như phong lưu nho nhã, siêu nhiên thế tục này chính là tổng quản Liễu Ngũ nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt, tay sát hại anh trai nàng Mộ Dung Nhược Dung sao?

Mộ Dung Tiểu Ý khe khẽ nhướn mày xinh: Tại sao chẳng giống hình tượng mình nghĩ chút nào?

Lúc này Mộ Dung Thế Tình nói:

- Nhà Mộ Dung ta tới đây có chín người. Một người chết trong hoa viên, hai người trúng mai phục. Còn lại sáu người, lão phu, tiểu nữ, “Thiết đảm” Bộc thiếu hiệp, cùng với “Mộ Dung tam tiểu” tới bái tế anh linh Lý bang chủ Lý Trầm Chu.

Mộ Dung tam tiểu là Mộ Dung Tiểu Thiên, Mộ Dung Tiểu Diệp và Mộ Dung Tiểu Kiệt, thuộc dòng nhánh của Mộ Dung thế gia. Mộ Dung tam tiểu nam mi thanh, nữ mục tú, không những võ công à người cũng tuấn tú, trong võ lâm cũng khá có danh tiếng. “Bộc thiếu hiệp” là Thiết đảm Đồ long Bộc Dương Bạch, người này từ nhỏ đã ở trong nhà họ Mộ Dung, lúc thiếu niên thanh danh đã không thua kém ai, bởi vì hắn thật sự giết chết một con “rồng.”

“Ngạo kiếm Cuồng long” Quỷ Quý.

Quỷ Quý chết, Bộc Dương Bạch có thể nói là danh chấn thiên hạ, trước mắt hắn là người có hy vọng nhất trong việc theo đuổi Mộ Dung Tiểu Ý.

Liều Tuy Phong nhíu mày, không lên tiếng. Mộ Dung Thế Tình lại nói:

- Đường nhiên, người cũng đã thấy, chúng ta từ xa tới đây, ngoài bái tế di thể Lý bang chủ ra, người còn nên mời chúng ta ngồi xuống một chút..

Liều Tuy Phong tùy tiện khoát tay, nói:

- Ở đây không có cái ghế nào khác, địa phương thì cũng rộng, ông tùy tiện mà ngồi.

Mộ Dung Thế Tình bật cười:

- Chỗ này có một cái ghế, tội gì phải ngồi chỗ khác.

Liều Tuy Phong bình thản đáp:

- Cái ghế này không phải để ông ngồi.

Mộ Dung Thế Tình nhướng mày, cười hỏi:

- Chẳng lẽ là để người ngồi?

Liều Tuy Phong cũng khẽ nhíu mày, đáp:

- Không phải.

Mộ Dung Thế Tình nheo mắt nhìn hắn, hỏi:

- Vậy thì để ai ngồi?

Liều Tuy Phong lắc đầu:

- Không ai ngồi cả.

Mộ Dung Thế Tình cười hỏi:

- Để ta ngồi một chút không được sao?

Liều Tuy Phong lắc đầu:

- Bang chủ mới có thể ngồi xuống chiếc ghế này.

Mộ Dung Thế Tình lại cười, khoe mắt ông ta gợn lên nếp nhăn như đuôi cá, nói:

- Vậy thì đúng rồi, ta chính là muốn ngồi xuống cái ghế này.

- Ta còn biết cái ghế này, tay vịn bên trái có một cơ quan, có thể mở ra tất cả tư liệu của Quyền Lực bang, tay vịn bên phải có một tấm địa đồ, có thể tìm kiếm tất cả kho tàng của Quyền Lực bang. Sau lưng có danh sách khổng lồ chế toàn bộ nhân thủ trong bang từ trên xuống, chỗ ngồi là thơ văn ghi chép cùng võ công bí kíp của bản thân Lý bang chủ... Người có thể nhường một chút, cho ta ngồi lên một lát không?

- Nếu có thể, đối diện chiếc ghế này có thể vĩnh viễn có người.

- Nếu như không thể, người cũng vĩnh viễn không nhìn thấy cái ghế này nữa.

Khi ông ta nói xong, mi mắt khép lại, ánh mắt lộ qua khe hở lại giống như kiếm sắc chỉ thẳng vào mặt Liễu Tuy Phong, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Liễu Tuy Phong không trả lời.

Hắn chỉ lấy móng tay bật móng tay, búng pụt pụt hai phát.

Mộ Dung Thế Tình vẫn luôn mỉm cười, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi Liễu Ngũ một lần. Ánh mắt ông ta giống như đang nhìn một con rắn độc ngẩng đầu, hơi thoáng lơ lửng là sẽ dễ dàng bị nó cắn chết.

Lúc này, trên linh đường, sau linh đường cũng truyền tới hai tiếng “lách cách”, “lục cục”. Mộ Dung Thế Tình lại cười, nụ cười ông ta giống như một con cáo, một con cáo già thông minh, thân thiện mà khả ái.

- Ta biết rồi, người đang gọi người.

- Người đang gọi Đạo vương và Thủy vương, hai người bọn chúng quanh năm canh giữ hai bên chiếc ghế này.

- Người nhất định là đang gọi bọn chúng.

Mộ Dung Thế Tình cười đến thấu tận xương:

- Hiện tại Quyền Lực bang ngoài bọn chúng ra đã không còn ai để gọi nữa.

Liễu Tuy Phong phảng phất như không nhìn thấy nụ cười đầy ác ý của ông ta, chỉ thản nhiên nói:

- Bọn họ là đủ rồi.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thế Tình vụt biến mất.

Vừa rồi ông ta vẫn còn cười, nhưng nụ cười của ông ta cơ hồ nói không còn là lập tức không còn nữa.

Một chút ý cười cũng không có.

Nhìn ông ta có nụ cười và không có nụ cười thực như hai người khác nhau.

Mộ Dung Tiểu Ý bước lên một bước:

- Kẻ này để con xử lý là được.

... Xử lý?

Liễu Tuy Phong sắc mặt bình đạm như nước, nhưng trong lòng lửa bốc bùng bùng: Xử lý! Đây chẳng phải là những lời năm xưa khi hắn giống như một con chó nằm bò bên đường, bị người ta tưởng lầm là thằng ăn trộm, từng nghe sao?

.... Nhưng ông chủ cửa hàng đó về sau bị hắn loạn đao phân thân, bà chủ cửa hàng đó cũng bị hắn ép cho phát điên, cả người trần truồng la hét chạy giữa phố.

... Bà ta cả đời không làm người được nữa.

Liễu Tuy Phong dùng tay phải nắm lấy tay trái, tay trái hắn đang run. Nhưng hiện tại hắn không thể run, hễ run là sẽ dễ đối phương nhìn ra được. Nhìn ra được là phải chết. Nhưng hắn không thể nhớ tới những chuyện đó, nhớ tới cảnh người phụ nữ đó cởi hết quần áo chạy ra người đường, hắn lại không tự chủ được mà phát run. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng gào thét: Triệu tỷ, Triệu tỷ... Chỉ có khi kêu gọi cái tên ấy, hắn mới có thể không run rẩy.

Nhưng hành động đó trong mắt Mộ Dung Tiểu Ý lại là sỉ nhục cực lớn.

Dung mạo nàng quyền rũ, chưa từng có nam tử nào dám ở trước mặt nàng mà nhắm mắt lại.

... Cho dù tận mắt nhìn mũi kiếm đâm tới cũng thà trở mặt ra nhìn nàng thì chết mới cam lòng.

Nàng thật muốn móc mắt kẻ này ra.

Có điều tuy nàng tức giận nhưng lại không tàn nhẫn như vậy.

Lần trước nàng giết một tên đại đạo hái hoa, ghê tởm đến tận ba, bốn ngày, sau đó cũng chẳng muốn giết người nữa.

Tuy nàng không tàn nhẫn nhưng nàng lại rất tự tin.

Bởi vì nàng tin chắc mình có bản lĩnh cao như thế.

Lúc này trong linh đường lại xuất hiện hai người, trên mặt người áo xanh có sát khí nhàn nhạt, hần cúi người nhìn Liễu Tùy Phong nói:

- Tổng quản, cô ả này để tôi lo liệu.

Liễu Tùy Phong khẽ gật đầu, Mộ Dung Tiểu Ý tức đến mặt phẫn đỏ bừng, cắn răng, đang định xuất thủ, ba người đã phóng ra, nói:

- Chị Tiểu Ý, chúng tôi đến lược trận.

Người nói chính là Mộ Dung Tiểu Kiệt, hần với câu “chị Tiểu Ý” này tựa hồ cũng có “Túy ông chi ý”, muốn bước ra làm người hộ hoa, giành lấy sự cảm kích của Mộ Dung Tiểu Ý, nhưng lời còn chưa nói hết đã thấy một mảng đao quang ập thẳng tới trước mặt.

Hần vội vàng nhảy tránh, ánh đao đuổi sát phía sau. Hần tránh qua một tầng đao quang, lại thấy vài tầng đao quang, tránh qua vài tầng đao quang, lại thấy ngàn vạn đao quang.

Đây gọi là “Đao ảnh như sơn”, thanh đao của Đạo vương chính là “Như Sơn bảo đao.”

Mộ Dung Tiểu Kiệt mắt sạch tiên cơ, mắt thấy không qua ba đao sẽ phải bỏ mạng dưới đao Triệu Thu Tức. Mộ Dung Tiểu Diệp, Mộ Dung Tiểu Thiên thủ tức tình thâm, vội vàng xông tới hỗ trợ, chẳng ngờ người còn chưa tới, hai luồng nước đã quần thẳng tới chỗ hai người.

Hai người vội vàng tránh né, giao đấu, bấy giờ mới biết đó không phải là nước mà là tay áo. Thủy vương hai ống tay áo bay múa, khóa chặt hai người, khiến họ không cách nào tới cứu Mộ Dung Tiểu Kiệt.

Đúng lúc này, chợt nghe “keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, Như Sơn bảo đao của Triệu Thu Tức bị một thanh đại đao khác chặn lại!

Đao này đen tuyền như mực nhưng lại sắc bén vô cùng, Như Sơn bảo đao vừa mới giao phong đã mẻ ra một miếng bằng hạt gạo.

Triệu Thu Tức thu đao lùi lại, quát:

- Đao tốt.

Bộc Dương Bạch cười lạnh, nói:

- Thanh đao này của ta là Vạn đao chi vương đao.

Triệu Thu Tức cũng hừ lạnh:

- Bản thân ta là đao trung chi vương.

Bộc Dương Bạch hét lớn:

- Xem đao!

Kim đao đại mã, ba đao liên hoàn, Triệu Thu Tức đao thế điêu toản, liên tiếp đỡ ba đao, cũng đổi ba thanh đao, ba thanh đao đó cũng đều bị chấn mẻ.

Bộc Dương Bạch chém ra ba đao, đang định đổi một hơi khí thì một luồng đao khí sắc bén đến cực độ đã ép tới, hần cố sức tránh né, ngực phải đã bị đối phương chém ra một đường dài nửa thước, máu tươi tuôn ra như suối. Hần định thần nhìn lại, chỉ thấy trên tay trái Đạo vương có một tầng ánh sáng vàng mờ nhạt, giống như đao khí, hần vô cùng kinh ngạc, kêu lên thất thanh:

- Thủ đao!

Triệu Thu Tức sắc mặt trang nghiêm, gật đầu nói:

- Người có Vạn đao chi vương đao, ta lại là Đao vương chân chính.

Tay áo trái Cúc Tú Sơn như sóng cuộn Trường Giang, tay áo phải như thác nước ào ạt, thủy chung vẫn quấn lấy hai cao thủ nhà Mộ Dung. Cùng lúc ấy, một bóng người lóe lên, một thân người thon thả tung ra hai ánh lụa dài, quét thẳng vào mặt Thủy vương.

Cúc Tú Sơn giật mình cả kinh, biết lợi hại, lấy hai ống tay áo trải rộng đẩy ra, lập tức bốn phương tràn ngập bóng áo, như gió nghênh cánh bướm, mây đón chim chuyền, vô cùng đẹp mắt. Đấu được mười bảy, mười tám chiêu, tay áo hai người giao nhau, quấn vòng lại một chỗ, cùng vận sức kéo mạnh, công lực hai bên triệt tiêu lẫn nhau, không kéo động được đối phương chút nào.

Nhưng sắc mặt cả hai người đều khê biến.

Trong lòng Cúc Tú Sơn vô kinh ngạc, Mộ Dung Tiểu Ý tuổi vẫn còn trẻ, tụ công đã linh hoạt như vậy, hơn nữa còn dùng nhu kinh khéo léo, hóa giải đại lực của mình. Trong lòng Mộ Dung Tiểu Ý cũng thầm chấn kinh, Thủy vương chỉ là một trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang mà đã có công lực như thế rồi, không ngờ có thể sử ra lực mạnh vô song như nước chảy, khiến mình không thể kéo động, lại càng không cách nào mượn lực trả lực.

Hai người đang giằng co khó phân thì bên phía Đao vương đã chiếm được tiên cơ, bỗng có bóng người nhoáng lên. Triệu Thu Túc đấu với người đó sáu chiêu, bị chấn đến hổ khẩu tê dại, Cúc Tú Sơn cũng cảm thấy một luồng lực cực mạnh, đẩy bay tay áo mình và Mộ Dung Tiểu Ý. Hai ống tay áo người đó bay vùn vụt, Cúc Tú Sơn tiếp được năm sáu chiêu liền cảm thấy trời đất xoay tròn, đứng tấn không vững, vội xoay người mười bảy, mười tám vòng tán lực đi, thiếu chút nữa thì trượt chân ngã nhào!

Triệu Thu Túc bấy giờ mới kêu lên kinh hãi:

- Thủ đao!

Hóa ra đối phương dùng chính Thủ đao để phá Thủ đao của hắn. Cúc Tú Sơn bên kia cũng hô lên:

- Thủy tụ!

Đối phương cũng dùng công phu Thủy tụ để phá Thủy tụ của y. Đối phương đó chỉ là một người, định thần nhìn lại chính là đương kim gia chủ Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Thế Tình.

Mộ Dung Thế Tình ra tay, dùng tụ tiêu tụ, lấy đao phá đao, chính tuyệt kỹ “lấy đao của người, trả lại cho người” của họ Mộ Dung đệ nhất thế gia Giang Nam, trong chớp mắt đã đánh bại hai Thiên vương của Quyền Lực bang!

Mộ Dung Thế Tình thu tay chấp sau lưng, Thủy vương và Đao vương đưa mắt nhìn nhau, mặt lợt như đất. Mộ Dung Thế Tình thản nhiên nói:

- Các ngươi đừng vội, muốn ngăn cản ta cũng phải xem thử ý tứ Liễu công tử tổng quảng của các ngươi đã.

Triệu Thu Túc cùng Cúc Tú Sơn nhìn lại, chỉ thấy Liễu Tùy Phong nhíu mày, ngón trỏ đặt ngang trên môi, bốn ngón còn lại đỡ dưới cằm, không những không có ý ra tay mà còn không thấy có ý kích động hay tức giận gì cả.

Ánh mắt Triệu Thu Túc bấy giờ mới thật sự co rút lại, run giọng nói:

- Ngài... Ngũ công tử.... ngài....

Cúc Tú Sơn ngập ngừng:

- Liễu tổng quản, bang chủ lúc sinh tiền, đãi ngài không bạc...

Mộ Dung Thế Tình mặt đầy ý cười nhìn Liễu Tùy Phong, ngắt lời:

- Vậy các ngươi có điều không biết rồi. Lúc trước bên cạnh Lý Trầm Chu còn có “Lão Thủy vương” Công Cộng Công, “Lão Nhân vương” Quan Cổ Thư, sau bọn họ một người thoái ẩn giang hồ, một người ở xa ngoài tái ngoại, bọn họ làm sao vậy? Chính là vì chỉ nghe lệnh bang chủ, không nghe lời tổng quản...

Mộ Dung Thế Tình cười khà khà:

- Vậy mà bang chủ các ngươi lại vô cùng tin tưởng tổng quản lão ngũ, liền lưu đầy một người đi, người còn lại thấy tình thế không ổn cũng thoái ẩn giang hồ, muốn cầu toàn thân... Lúc đó mới đến lượt Cúc lão đệ các hạ, cùng Nam Hải Đặng Ngọc Bình lên nhận chức...

Nụ cười Mộ Dung Thế Tình giống như cá quẫy, tuy mĩa mai nhưng lại khiến người ta dễ sinh hảo cảm. Ông ta tiếp tục nói, dư quang nơi khóe mắt khẽ liếc mũi chân hơi nhích lên của mình.

- Càng hướng hồ... Ta chỉ muốn ngồi xuống cái ghế đó thôi, đối với di hài bang chủ các ngươi... Thật sự không có chút bất kính nào, các ngươi sao phải khổ mà cặn nghĩ như vậy?

Đao vương Triệu Thu Tức và Thủy vương Cúc Tú Sơn mặt xám như tro tàn, thần sắc suy sụp, Liễu Tuy Phong lấy ngón trỏ khẽ xoa nhân trung, giống như không hề nghe thấy lời Mộ Dung Thế Tình nói chút nào.

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Ta không cần chỗ ngồi, ta chỉ cần đâm một đao vào tim người đang nằm trong quan tài kia. Một đao là đủ rồi.

Lúc này lại có mười người tiến vào.

Trong mười người này, chín người bước vào làm đại sảnh to lớn tràn ngập sát khí.

Chín người này bước vào, liền giống như cả một đội quân tiến vào.

Hơn nữa còn là một đội quân trấn giữ biên cương, quanh năm chinh chiến, giết người nhiều vô số kể.

Trong chín người này, chỉ có một người không có sát khí.

Người này miệng mang nụ cười, tuổi trẻ nhất, dáng vẻ cũng trẻ nhất.

Người này đi cuối cùng, đến khi hần tiến vào trong đại sảnh, Liễu Ngũ mới khẽ nhíu mày.

Người này chẳng có một loại khí gì cả, ngược lại mang theo chút hòa khí.

Chín người bước vào đều không có ai lên tiếng.

Nhìn dáng vẻ họ hình như đang đợi người.

Chờ một người thực sự có thể thay họ nói chuyện.

Quả nhiên thanh âm ban đầu lại vang lên, vẫn từ ngoài hoa viên truyền vào:

- Chúng ta mười người tới, mười người đều đến đủ.

Lời vừa nói hết, người đã bước vào trong.

Hoa viên rất rộng, khinh công người này thực sự cao đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

... Càng đáng sợ hơn là, từ lúc Quyền Lực bang có “hoa viên” đến nay, không phải là chưa từng có ai xâm nhập vào, chỉ là chưa bao giờ có mười người tiến vào mà cả mười người đều sống sờ sờ bước qua.

Mộ Dung Thế Tình lại cười khà khà, nói:

- Mặc đại hiệp gần trong gang tấc, nói chuyện lại có thể xa tận chân trời, nội công “Đường xa vạn dặm, bắt đầu từ dưới chân” quả là đã tu luyện tới cảnh giới tiên nhân hiếm có.

Mặc Dạ Vũ cười lạnh, khóe mắt liếc nhìn vỏ đao đen kịt bên hông, bình thản đáp:

- Có điều tuyệt kỹ thành danh của ta lại là đao. Đao pháp “Ngàn vạn đầu người, chém dưới tay ta.”

Mộ Dung Thế Tình dựng ngón cái, cười lớn:

- Hay! Hay! Cá và tay gấu khó mà được cả đôi, ta muốn ghế, ngài muốn quan tài, chúng ta đều có mục tiêu riêng, cùng đều mong ai cũng có phần, nước sông không phạm nước giếng, không chặn tài lộ của người khác.

Mặc Dạ Vũ cười lạnh, nắm chặt đao của mình, ánh mắt giống như điện chớp, lạnh lùng tàn độc nhìn Liễu Ngũ, nói:

- Người muốn giúp ta mở quan tài ra, xem xem Lý Trầm Chu chết thật hay là giả chết, hay là để ta một đao chém quan tài thành hai mảnh?

Chợt nghe có người vỗ tay, cười nói:

- Nghe các vị nói ta thấy thật khó xử, nếu như ta ghé ngồi cũng muốn, quan tài cũng muốn, không biết là... Không biết là sẽ có đặc tội chư vị hay không?

Mộ Dung Thế Tình, Mặc Dạ Vũ, Liễu Tùy Phong đều có chút chấn động, nhưng Mộ Dung Thế Tình khôi phục nhanh nhất, ông ta thở dài:

- Xem ra Lý Trầm Chu vừa chết, loại người nào cũng tới cả.

Liễu Ngũ Nghe những lời này, trên mặt bỗng tuôn hai dòng nước mắt.

Có ba người bước vào, một người áo xanh mũ cổ, một người già nua hết mức, một thanh niên dáng vẻ lười nhác. Người nói chuyện chính là thanh niên, hắn mặc một tấm trường bào màu trắng, trên trường bào đầy vết cáu bẩn.

Mộ Dung Thế Tình nhắm mắt than:

- Đến cả Đường thập lục thiếu cũng tới rồi. Lý Trầm Chu vừa chết, Quyền Lực bang liền thành mồi ngon.

Liễu Tùy Phong nghe câu này, đột nhiên siết chặt nắm tay.

Đường Quân Thu cười nhạt:

- Bây giờ ngoại trừ Chu đại thiên vương... Có vẻ những người cần tới đều đã tới rồi.

Mộ Dung Tiểu Ý lạnh lẽo nói:

- Muốn động thủ cũng nên động thủ rồi.

Đường thập lục thiếu bỗng buông một câu:

- Chỉ không biết Lý Trầm Chu chết thật hay là chết giả.

Trong mắt Mặc Dạ Vũ bỗng lóe lên hai luồng sáng lạnh, bàn tay nắm chặt chuôi đao màu đen lại siết mạnh thêm một chút, gân xanh nổi vằn.

Đường thập lục thiếu Đường Tổng lại bổ thêm một câu:

- Nếu như y chưa chết thì sẽ có thể như trước, vừa xuất quyền đã đánh chết hiền đệ Mặc Quyết Tuyệt của Mặc đại hiệp, vậy không phải chúng ta mới là con mồi sao?

Người trên giang hồ điều biết, em ruột Mặc gia Mặc Dạ Vũ, “Nhất khứ vô hoàn” Mặc Quyết Tuyệt chết dưới tay bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu. Khi Đường Tổng nói xong câu này, Mặc Dạ Vũ đã bắt đầu cất bước.

Một khi ông ta đã bước đi, không có một sức mạnh nào có thể ngăn cản được quyết tâm của ông ta. Ông ta nắm đao bên hông, tiến lên phía trước, tiến lên phía trước.

Mộ Dung Thế Tình bình thản nói:

- Lý bang chủ, ta chỉ cần ghé ngồi của ngài, ngài không oán được ta... Huynh đệ tốt Liễu Tùy Phong của ngài là người thông minh, hướng hồ, ghé trong thiên hạ vẫn còn nhiều, không chỉ có một chiếc này, hắn không cần phải tranh với ta... Triệu Sư Dung mê luyện Tiêu Thu Thủy, sẽ không trở về nữa... Lý bang chủ, ngài đã chết rồi, chém thêm một đao thì có làm sao, cũng chẳng làm ảnh hưởng tới toàn cục, thủ hạ của ngài cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không cần phải xen vào việc của người khác...

Ông ta cố ý nói ọi người nghe, mục đích là muốn những người còn lại của Quyền Lực bang đừng có nhúng tay vào.

Lúc này Mặc Dạ Vũ đã tới gần quan tài.
Ba mươi bước.
Ông ta thẳng lưng bước tới.
Chậm, nhưng vững chắc.
Sát khí của chín người kia cùng vụt biến mất.
Sát khí chỉ còn lại trên một mình ông ta.
Hơn nữa còn mạnh hơn gấp mười lần.
Hai mươi bước.
Hơn trăm ngọn nến trắng trước linh đường bị một luồng khí vô hình ép xuống, lưỡi lửa cúi rạp, chớp tắt liên tục.
Mặc Dạ Vũ lại không chút biểu tình.
Ánh nến lập lờ bất định, chiếu lên khuôn mặt đầy vết sẹo của ông ta, giống như trăm ngàn con rết đang ngo nguậy, cắn xé.
Ông ta muốn một đao bổ vỡ quan tài.
Ông ta muốn một đao chém đôi người trong quan tài thành hai mảnh.
Không cần biết người trong quan tài là người sống hay người chết.
Đại sảnh yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng một chiếc kim rơi, phảng phất như trong quan tài có tiếng tim đập của một cương thi, mọi người đang nghiêng tai lắng nghe vậy.
Nhưng mọi người đều không nghe thấy tiếng tim đập, ngay cả tiếng hô hấp cũng không có.
Sát khí của Mặc Dạ Vũ đã biến mất.
Sát khí đều tập trung trên tay ông ta.
Cánh tay nổi đầy gân xanh.
Tay ông ta, chính là sức mạnh.
Sức mạnh khổng lồ phá hủy tất cả.
Mười bước.
Khoảng cách chỉ còn lại mười bước.
Mặc Dạ Vũ đi thẳng một đường, phảng phất như vĩnh viễn không quay đầu.
Mọi người chỉ trông thấy bóng lưng ông ta, đều không nhớ ra nổi khuôn mặt ban đầu của ông ta nữa.
Nhớ không ra khuôn mặt ông ta, khuôn mặt trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn sự thật.
Ông ta muốn chém nát người trong quan tài, bởi vì người trong quan tài từng đánh nát mặt em trai ông ta, em trai duy nhất của ông ta.
Lý Trầm Chu không hề giết hắn, nhưng mặt hắn đã thành nỗi nhục nhã của nhà họ Mặc.
Con cháu họ Mặc chỉ có chết, không có nhục nhã, cũng không thể bị sỉ nhục.
Bóng áo choàng đen to lớn của Mặc Dạ Vũ giữa màn đêm trông giống như một con đại bàng khổng lồ.
Sát khí trên người ông ta đã biến mất.
Trên tay ông ta cũng không có sát khí.
Sát khí của ông ta đã di chuyển vào trong đao.

Ông ta tự tin, một đao này của mình chém xuống có thể phá nát tất cả.
Hơn nữa cho dù đao của ông ta không rút ra, ông ta cũng đã thắng rồi.
Chỉ mình ông ta mới biết, đã thắng ở đâu và tại sao.
QC: Đao Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

6. Bộ Bốn: Tráng Sĩ Bi Ca.

Bộ bốn: Tráng sĩ bi ca.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập:

Nguồn: tangthuvie

Ngày mười một tháng mười, một trong Đường môn Tam tuyết, Đường Tổng chết.

Nơi chết: Linh đường Quyền Lực bang.

Nguyên nhân chết: Xương mặt vỡ nát, trúng quyền mà chết.

Chết bởi: dưới tay bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu.

Ba ngày sau, Đường môn đất Thục, Đường lão thái thái nhận được tin báo này.

Lý Trầm Chu vừa xuất hiện liền đánh nát đầu Đường Tổng.

Lý Trầm Chu ra tay cũng giống như cách y làm việc, một khi đã quyết định thì vĩnh viễn không thay đổi, một khi đã hành động thì ổn thỏa, nắm chắc phần thắng.

Y vừa xuất hiện, Đường Tổng liền ngã xuống, y chạy tới chỗ Liễu Ngũ.

Liễu Ngũ vì di hài của y mà hi sinh một cánh tay, lại lấy thân bị thương ra ngăn cản ám khí của Đường Tổng.

... Tất cả đều vì Liễu Ngũ không biết y vẫn chưa chết! Lý Trầm Chu xông tới, đỡ lấy Liễu Ngũ, đúng lúc đó, một chuyện Lý Trầm Chu tuyệt đối không tưởng tượng nổi xảy ra!

“Ầm” một tiếng, quan tài vỡ vụn.

Một người từ trong quan tài phóng vọt lên, vung tay, bắn ra một đao hắc quang vào tử huyệt mi tâm Lý Trầm Chu.

Cho dù lúc này người ám toàn Lý Trầm Chu là Liễu Tùy Phong, Lý Trầm Chu cũng không đến mức hoàn toàn không có phòng bị.

Mà chính vì y vẫn đang âm thầm phòng bị - trong lúc tình cảm đang cực kỳ xúc động, vẫn phải dùng lý trí cân nhắc xem Liễu Ngũ có phải là đang dùng “khổ nhục kế” hay không – đó là điều bi ai của người làm lãnh tụ, cũng là cái bất đắc dĩ của người thân trong giang hồ, cho nên y ngược lại càng không thể phòng bị được những chuyện khác.

Càng hướng hồ, Lý Trầm Chu dù có cơ trí hơn nữa cũng không thể tưởng tượng được, “Lý Trầm Chu” trong quan tài lại ám sát y!

Y thậm chí không ngờ được rằng “Lý Trầm Chu” ngu ngốc kia vẫn còn chưa chết!

... Không những chưa chết mà còn cực kỳ nhẫn nại, đến tận lúc này mới ra tay toàn lực!

... Tuyệt như vậy! Là Đường Tuyệt! Kẻ này nhất định chính là Đường Tuyệt!

Đáng tiếc, lúc này Lý Trầm Chu biết thì đã quá muộn.

Đường Tuyệt là người!

Một người thông minh tuyệt đỉnh!

Nhưng cho dù là một người thông minh tuyệt đỉnh thì cũng chỉ là người. Người vốn không phải thần!

Người có sai lầm!

Lý Trầm Chu là một người tài hoa tuyệt thế, tính sai một bước, bị Đường Tuyết thừa cơ, nhưng Đường Tuyết cũng không thể ngờ được một chuyện!

... Liễu Ngũ!

Ám khí Đường môn sắc bén bá đạo, ám khí Đường Tổng càng xưng tuyệt giang hồ. Đường Tuyết cũng rất hiểu chính mình. Đường Tổng so với mình thì hơi non nớt một chút, nhưng đó không phải chỉ thành tựu ám khí mà là chỉ kinh nghiệm giang hồ.

Cho nên Đường Tuyết tin tưởng “tuyệt đối” với ám khí của Đường Tổng.

... Trong Đường môn, Tổng chung của Đường Tổng vẫn luôn là ám khí còn lợi hại hơn cả Đường hoa.

Cho nên Liễu Ngũ dù chưa chết thì cũng chắc chắn không thể bỏ dậy nổi.

Nhưng trong chớp mắt, Liễu Ngũ chẳng những bật dậy như điện giật mà còn vung tay, cánh tay duy nhất còn lại của hắn, phóng ra một viên lôi cầu!

Lôi cầu này chính là thứ hắn đánh vỡ trán Mặc Dạ Vũ!

“Lôi cầu” kịp thời đánh trúng “hắc quang” mà Đường Tuyết bắn ra!

Hai vật phát ra một tiếng nổ nho nhỏ, cùng lúc ấy, Đường Tuyết vụt quay người. “Muốn diệt Quyền Lực bang, trước phải giết Lý Trầm Chu”, “Muốn trừ Lý Trầm Chu, trước phải giết Liễu Tùy Phong”, câu truyền ngôn đó của giang hồ, hắn lần đầu tiên lĩnh hội được toàn bộ. xem tại

Khoảnh khắc hắn quay người, ám khí đều phóng ra hết.

Nhưng hắn không nên quay người.

Không có ai dám quay lưng lại với Lý Trầm Chu.

Nếu Lý Trầm Chu không được Liễu Ngũ kịp thời ngăn đỡ thì rất có thể đã chết dưới “hắc quang”, nhưng “hắc quang” vừa tắt, phản công của Lý Trầm Chu còn đáng sợ hơn “hắc quang” ba lần!

Đường Tuyết chợt cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn ập tới sau lưng, “chát” một tiếng, lục phủ ngũ tạng đều theo va chạm mà rời khỏi vị trí. Hơn thế nữa, ám khí mà hắn phóng ra đều mất chính xác, không ngờ lại đều bắn ngược về thân người hắn, Đường Tuyết kêu lên thất thanh:

- Quyền đầu!

... Quyền đầu của Lý Trầm Chu!

... Không nghĩ ngờ gì, quyền đầu của Lý Trầm Chu chính là hai nắm quyền nổi tiếng nhất trên giang hồ, trong võ lâm.

Quyền đầu này có thể đánh ra lực đạo đại hủy diệt như vậy, có thể nói là cũng không có gì đáng ngạc nhiên, điều đáng sợ là nó cũng có thể phát ra kinh đạo xảo diệu đến thế, khiến cho tất cả ám khí của Đường Tuyết tuy đã đánh ra nhưng lại bắn ngược trở về người hắn!

Chiêu này tối tuyệt!

Còn tuyệt hơn cả Đường Tuyết.

Ám khí của hắn vốn tuyệt từng nào thì tình cảnh của hắn lúc này lại tuyệt từng ấy!

Khi ám khí một người tự mình tỉ mỉ nghiên cứu, toàn bộ bắn ngược về bản thân mình, cảm thụ đó thật sự không thể chịu đựng được.

Đường Tuyết hiện tại chính là như vậy.

Ám khí của hắn chắc chắn phải chết, nhưng lại không thể lập tức chết... chỉ là mất đi tất cả mọi thứ: Sức phản kích, ý chí, sức chịu đựng, sức kiên trì, thậm chí cả việc đứng thẳng, khả năng khống chế đái ỉa, nước mắt cũng không còn nữa.

Ngày mười một tháng mười, một trong Đường môn Tam tuyệt, Đường Tuyệt chết.

Nơi chết: Như trên.

Nguyên nhân chết: Xương sống vỡ vụn, trúng ba trăm sáu mươi một ám khí của chính mình, tổng cộng bốn mươi một loại

Chết bởi: Lý Trầm Chu, Liễu Tùy Phong.

Bốn ngày sau, Đường môn trong Xuyên, Đường lão thái thái nhận được báo cáo như trên.

Liễu Ngũ nhìn thấy Lý Trầm Chu, yên lặng nhìn, không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy đầy mặt.

Hắn quỳ xuống, máu tươi trên tay cụt nhỏ từng giọt xuống đất, chớp mắt đã thành một vũng lớn, vô cùng thâm khốc, hắn khóc nói:

- Lão đại, huynh trở về rồi, đệ lại có thể đi theo huynh rồi.

Lý Trầm Chu cũng quỳ xuống, y cung kính chân thành nói:

- Lão ngũ, ta vẫn luôn trách lầm đệ, tưởng đệ là Đường Tuyệt cho nên giả chết lừa đệ.

Liễu Tùy Phong cúi đầu đáp:

- Là bản thân đệ không tốt, làm việc tất có điều gì xúc phạm đến lão đại... Bản thân đệ tuy quý kẻ đa đoan nhưng với bang chủ xưa nay không bao giờ dám lừa dối...

Lý Trầm Chu vươn tay đặt lên vai hắn:

- Ôi. Ai nói anh hùng không rơi lệ, tráng sĩ không bi ca? Hôm nay đệ vì ta mà mất đi một cánh tay, khiến ta cả đời cũng khó yên!

Liễu Ngũ rơi lệ nói:

- Lão đại xin đừng nói như vậy.

Lý Trầm Chu nói:

- Đệ đứng lên trước.

Liễu Ngũ đáp:

- Mời lão đại đứng lên trước, tại hạ mới dám đứng dậy.

Lý Trầm Chu mỉm cười, nói:

- Được.

Đỡ Liễu Tùy Phong cùng đứng dậy.

Lúc này đại cục đã ổn định, Tổng Minh Châu cùng Cao Tự Lan cũng đã tới, hai người kiềm chế Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Tiểu Diệp, người nhà họ Mặc tuy biết rõ không ổn nhưng vẫn đỏ mắt khổ chiến

Lý Trầm Chu sở dĩ tới muộn là vì ở bên bờ Mạc Sâu Hồ, giả làm bù nhìn rơm, tận mắt chứng kiến, chính tai lắng nghe, hiểu rõ tình sâu nghĩa trọng của Tiêu Thu Thủy và Triệu Sư Dung, cảm khái vô hạn, sau suyết nữa thì bị một cao thủ thủ võ công cao đến mức đến chính mình cũng khó đuổi kịp bóng lưng nhìn thấu, may mà y đã sớm bỏ đi trước một bước mới không bị vạch trần, nhưng vì thế y cũng không biết chuyện Tiêu Thu Thủy bị bắt giữ.

Lý Trầm Chu nói:

- Lúc đầu ta nghe Tú Sơn nói đệ trong trận ở Hoán Hoa, đã dùng cương phiêu giết chết Hòa Thượng đại sư, ta liền sinh nghi ngờ, thế gian hiện nay, nếu luận ám khí thử hỏi có ai bì được với Đường môn...

Liều Tuy Phong cười khổ đáp:

- Đệ quả thật là người của Đường môn.

Lý Trầm Chu thực sự sững sờ, kinh ngạc hỏi:

- Đệ nói cái gì?

Liều Tuy Phong thở dài:

- Sự phụ của đệ chính là trưởng lão Đường môn Đường công công.

Lý Trầm Chu ồ lên một tiếng, cuối cùng cũng bình tâm lại. Hóa ra sáu mươi năm trước, Đường lão thái gia tử rút khỏi giang hồ, chuyện trong môn hộ buông tay không quản, còn lại một nam một nữ, nam là “Đường công công”, nữ là “Đường lão thái”. Theo đạo lý, tự nhiên là Đường công kế thừa đại nghiệp, nhưng Đường lão thái lại là một người phụ nữ đặt nặng sự nghiệp, dã tâm rất lớn, bà ta không chút nào nhường nhịn, liền tranh đấu kịch liệt với Đường công. Đường lão thái trực xuất Đường công, lên làm gia chủ, gần sáu mươi năm nay, gia tộc đáng sợ nhất, thực lực mạnh mẽ nhất, tiềm lực lớn nhất trên giang hồ vẫn luôn do một người phụ nữ đứng đầu.

Đường công lưu lạc giang hồ năm mươi năm, Đường công cũng thành Đường công công, tuyệt kỹ ám khí của ông ta cũng không hề tầm thường nhưng thủy chung vẫn không dám tìm Đường lão thái thái quyết một trận tử chiến, có thể thấy thủ đoạn ám khí của Đường lão thái thái cao đến mức nào.

Đường công công uất ức bất đắc chí, đối địch với Đường môn thì cũng ngang với công kích người nhà mình, không thể nói xuôi nổi, nhưng ông tới với Đường gia cũng chẳng khác gì là thâm cừ đại hận, cuối cùng ông ta di hận khó trôi, buông tay về tây.

Nghe nói trước khi ông ta chết đã truyền hết tuyệt kỹ bình sinh cho đồ đệ duy nhất. Lý Trầm Chu chỉ không ngờ được rằng “đồ đệ duy nhất” đó lại là huynh đệ kết nghĩa Liều Ngũ đã theo mình nhiều năm.

Lý Trầm Chu bình tĩnh nói:

- Vậy cương phiêu đệ giết Hòa Thượng đại sư là “Khách xá thanh thanh” thần phiêu rồi?

Liều Ngũ cười khổ đáp:

- Làm gì mà dễ nghe được vậy, kỳ thực là “Khắc tử thiên thiên phiêu.”

Lý Trầm Chu gật đầu:

- Đường lão thái thái sáng chế ra một loại ám khí gọi là “Thiên thiên”, nghe nói rất lợi hại, một phiêu này hẳn là Đường công công nghĩ ra để khắc chế tuyệt kỹ của bà ta.

Liều Ngũ nói:

- Đường lão thái thái còn có một loại ám khí còn lợi hại hơn, gọi là “Vạn vạn”, thứ đệ đánh nổ “Hắc quang” của Đường Tuyệt lúc này chính là “Vạn nhất lôi chấn tử” chuyên phá “Vạn vạn”.

Lý Trầm Chu lắc đầu:

- Đáng tiếc nó đã vỡ rồi.

Liều Ngũ cay đắng đáp:

- Cho nên ba món pháp bảo của đệ cũng chỉ còn lại có hai.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Đúng rồi, người võ lâm đồn đệ có ba loại tuyệt kỹ, còn có một loại là...

Liều Ngũ bật cười:

- Lão đại lại muốn lấy cả bang ra đổi?

Lý Trầm Chu cười:

- Đúng là muốn....

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, trước khi lập bang, hai người trời nam đất bắc, không việc gì không dám nói, đến sau khi Quyền Lực bang lớn mạnh lại thành ra xa cách, cực ít có cơ hội mặc sức trải lòng như vậy nữa.

Liều Tuyền Phong ngăn lời:

- Huỳnh đừng nói nữa. Đệ không cần bang, bang là của lão đại, đệ chỉ cần đi theo lão đại và... Triệu tỷ tỷ.

Lý Trầm Chu nghiêm mặt nói:

- Đệ không cần bang cũng không được. Bang cũng là của đệ.

Liều Tuyền Phong nhìn trái ngó phải, cố ý đổi đề tài:

- Kỳ thực cái gọi là “Tam đại tuyệt kỹ” của đệ căn bản chẳng phải là “tuyệt kỹ” gì.

Liều Ngũ có chút xấu hổ, mở vạt áo ra nói:

- Huỳnh xem.

Hóa ra trong áo hắn còn có một tấm áo bó sát màu lục, Liều Ngũ nói:

- Sư phụ đệ bị trục xuất khỏi Đường môn, chẳng mang theo thứ gì, chỉ có một tấm Bách chiến thiết y này, ám khí lợi hại gặp nó cũng vô dụng, binh khí hạng nhất đụng phải nó, ít nhất cũng có thể tán đi quá nửa lực đạo.

Liều Ngũ lại khép áo xanh vào, cười nói:

- Đệ chính là dựa vào vật này thoát được quần tăng Nam Thiếu Lâm vây công ngày ấy, kể ra thì đúng là xấu hổ.

Trong mắt Lý Trầm Chu đầy ý cười, nụ cười của y hoàn toàn khác với nụ cười của Mộ Dung Thế Tình đã chết. Mộ Dung Thế Tình cười là nụ cười mỉa giống như hoàn toàn nắm giữ thế tình. Nụ cười của Lý Trầm Chu là nụ cười mỉm nhìn thấu thế tình, nhưng nụ cười của hai người cũng lại phảng phất giống nhau.

Nụ cười của Lý Trầm Chu nói ra thì gần như tương đồng với Yến Cuồng Đồ! Điều khác biệt duy nhất là một người thích mỉm cười, một người thích cười lớn, cười cuồng, cười dữ!

Lý Trầm Chu cười nói:

-Ồ, hóa ra là như vậy. Chẳng trách ám khí nhà họ Đường đánh không chết được đệ.

Liều Ngũ đáp:

- Không phải đánh không chết, chỉ là không đánh vào được. Tấm giáp này có thể giải độc phá độc, ám khí của Đường Tổng có tàn độc hơn cũng không làm gì được nó.

Lý Trầm Chu bỗng nghiêm mặt hỏi:

- Đây đều là tuyệt chiêu cứu mạng của đệ, tại sao lại phải nói cho ta biết?

Liều Tuyền Phong đáp:

- Mấy thứ này của đệ đều là đồ chơi vì lão đạo mà mới có, không nói với lão đại thì còn nói với ai nữa?

Lý Trầm Chu cúi đầu, hồi lâu sau mới nói:

- Huỳnh đệ, thiên ngày sau, của ta cũng là của đệ.

Liều Tuyền Phong ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh sáng, kiên định nói:

- Không, là của Triệu tỷ.

Lý Trầm Chu ngăn người, lập tức nói:

- Cửa ba người chúng ta.

Liều Tuy Phong ngáy ra. Lúc này gió chiều thổi nhẹ, Liều Tuy Phong thoáng cảm thấy mơ hồ. Phảng phất như trở lại một ngày hè của rất nhiều ngày hè trước đây, lúc đó hắn vừa bắn vừa hôi, ngoài ra còn không có chí khí. Ngày đó hắn tới trước một phủ đệ hoa lệ giàu có xin ăn, tự nghịch nước mũi mình, chỉ cần hít một hơi, hai con rồng xanh liền bay vào trong mũi...

Đúng lúc đó, một chú mèo nhỏ nhảy ra, lông mèo trắng tuyết, hai mắt linh động đáng yêu, hắn cùng mấy đứa bé ăn mày khác liền tới nghịch, chú mèo trắng muốn bị mấy cánh tay bẩn thỉu của bọn hắn làm chỗ đen, chỗ xám.

Bấy giờ, mấy tên gia đình áo xanh mũ vải quát mắng chạy ra, nói là đi tìm mèo, thấy mèo thành ra bộ dạng như vậy, liền chửi:

- Tiểu tạp chủng, mèo của tiểu thư nhà ta bị đám đầu heo các người làm ra thế này, ai da da...

- Mẹ nó đám tiểu tử tặc chủng! Thế này bảo bọn ta làm sao ăn nói với tiểu thư...

- Con mẹ nó, chặt tay đám tiện chủng này đi!

Đám người này tác oai tác quái quen rồi, bây giờ hô đánh hô giết, bắt lấy mấy đứa bé đánh đập tàn nhẫn. Những đứa bé khác kêu cha gọi mẹ, cuối cùng khóc lóc thảm thiết, cầu xin không ngớt, đám gia đình cũng chẳng để ý nhiều, đuổi bọn nó đi là xong. Duy có Liều Ngũ, hắn trước nay không cầu người cho nên cần răng chịu đựng, hai tên gia đình hung hăng đánh đập hắn một phen, lại thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi trừng trừng nhìn trả, không khỏi nổi giận, một tên phát tay nói:

- Giỏi lắm! Không kêu một tiếng, là anh hùng hảo hán rồi! Để ông đây đánh rụng răng người!

Liều Ngũ không nhẫn nhịn nổi, đám một phát vào giữa mặt, kẻ đó ôm mũi kêu rầm lên.

Mấy tên gia đình khác cũng vây lại, tay đám chân đá. Liều Ngũ khi đó còn chưa học võ công, tâm trí rất trưởng thành nhưng chỉ vờ vật lay lắt sống qua ngày, công phu quyền cước tuyệt không bằng được đám người này, lập tức bị đánh ập mũi sưng vù. Tên bị hắn đánh chảy máu mũi kia bảo hai người giữ chặt tay Liều Ngũ, kéo mở môi hắn ra, định đánh xuống một quyền...

Lúc này bỗng nghe có tiếng nữ tử quát lên:

- Dừng tay.

Nắm tay gia đình đó lập tức dừng lại. Liều Ngũ bị đánh đến mũi miệng tụt mấp, cổ cũng suýt bị bẻ gãy, hắn trông thấy hai bàn chân, đi đôi giày trắng như lông mèo, tiến về phía hắn. Váy lụa màu trắng cơ hồ chạm đất, mặt đất rất bẩn, hắn chỉ mong gấu váy không chạm xuống. Hắn không ngờ rằng, chân người cũng có thể đẹp mắt như vậy.

Nhưng giọng nói nữ tử đó lại càng dễ nghe. Nàng giúp hắn lau vết máu trên mặt, Liều Ngũ biết nữ tử đó cũng không lớn hơn hắn bao nhiêu, nhưng hắn không muốn nhìn thấy nàng. Nữ tử đó nhìn hắn một lúc, quay sang bên cạnh quát hỏi:

- Sao lại đánh hắn!

Gia đình đó lắp ba lắp bắp, rõ ràng là rất sợ hãi:

- Hắn... làm bẩn mèo của tiểu thư.

- Làm bẩn là phải đánh người sao?

Nữ tử đó hiển nhiên chính là “tiểu thư”, bởi vì nàng ta nói:

- Hừ! Là đề trút giận giùm ta à!

Trong lòng Liều Ngũ, giọng nói nữ tử đó thanh thúy dễ nghe giống như tiếng đàn cầm hắn vô ý va phải lúc nhỏ.

Đám gia đình khúm núm đáp:

- Không... Không dám...

Tiểu thư quát:

- Không dám còn không mau cút đi! Người ta tương lai sẽ là nam tử hán có chí khí!

Bọn gia đình lập tức tản đi, tiểu thư đó lại nói:

- A La, mau đưa hần tới hậu viện tắm rửa sạch sẽ, giao cho Phì mụ mụ rồi đưa hần tới gặp ta.

Gia đình đó chỉ có thể đáp dạ. Nữ tử áo trắng khoan thoai bước vào trong phủ, trong tâm kinh non trẻ của Liễu Ngũ chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt huyết trào ra, cơ hồ muốn phục xuống đất, quỳ lạy nàng ta.

Hần tuổi trẻ quật cường, vừa hận người ta kinh thường, lại sợ người ta thương tình, nữ tử đó vừa không kinh rě hần lại vừa không thương hại hần, mà nói hần là “nam tử hán tương lai có chí khí”, vì một câu nói đó, hần quyết ý phấn đấu.

“A La” đưa hần đi rửa mặt, đổi một tấm áo xanh, hần ngẩng ngốc không nói một tiếng, mặc cho gia đình xếp đặt, A La trong lòng rất chán ghét, nghĩ tên nhóc này dần dần, nhưng cũng không dám làm gì quá đáng.

Trong lòng Liễu Ngũ vẫn đang nhớ tới hình bóng xinh đẹp của nữ tử kia, khi nàng ta quay đầu bỏ đi, ánh nắng chói mắt, chiếu lên eo thon lưng gầy dưới lụa mỏng, mơ hồ có thể trông thấy thân thể như dương chi ngọc trác. Không biết tại sao, hần lại không hề có tâm mạo phạm, chỉ cảm thấy vô cùng yêu thích, vô cùng trân quý, vô cùng kính trọng!

... Hần muốn gặp nàng! Hần muốn trông thấy nàng lần nữa!

... Chỉ cần có thể ở cùng nàng, dù chết cũng cam tâm!

Bóng lưng thật mỹ lệ! Lúc này, gia đình kia giao hần ột bà bác béo mập rồi lau bầu bỏ đi. Bà bác ấy đang giúp hần thay y phục thì hần bỗng liếc thấy một bóng người lướt qua cửa, chính là nữ tử ấy. Vẫn là hình bóng xinh đẹp diễm lệ đó!

Trái tim hần đập thình thình, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bấy giờ lại có một người rón rén rụt rè bước vào trong phòng.

Công tử áo gấm đó đi vào, bà béo kia cười hì hì:

- Ồi chà, cô gia, tiểu thư đi qua đằng kia rồi.

Công tử áo gấm ngượng ngùng cười nói:

- Cái gì mà cô gia, ta còn chưa vào làm rě Triệu gia các vị.

Bà bác béo lại nói:

- Nói đùa nói đùa, đó là chuyện sớm muộn thôi mà... Tiểu thư và cậu là một cặp trời sinh, không gả cho cậu thì còn gả cho ai nữa.

Công tử đó người hà hà bước tới, nhét một thỏi vàng sáng bóng vào bầy tay béo núc đầy thịt của bà bác mập:

- Bác gái đúng là biết nói chuyện! Cái này thưởng bác...

Bà béo lập tức mặt mũi hớn hở, vội vàng tạ ơn không ngớt:

- Ồi trời, phần thưởng này quá quý rồi..

Bỗng nghe chát một tiếng, Liễu Ngũ chân đứng không vững, trán đụng vào giá cao, một chậu nước trên giá đổ rào xuống, xối hần ướt đầm cả người, áo xanh vừa mặc cũng biến thành màu đục.

Công tử áo gấm kia nhíu mày hỏi:

- Tên nhóc này là ai?

Bà béo sợ công tử áo gấm bất mãn, cũng chán ghét nói:

- Tên nhóc bẩn thỉu không biết từ đâu ra, tiểu thư còn muốn gặp hần nữa...

Công tử áo gấm khinh bỉ nói:

- Đuổi hần ra ngoài.

Bà béo có chút khó xử, đáp:

- Chuyện này...

Công tử áo gấm lập tức nói:

- Tiểu thư thân phận thế nào, sao có thể gặp mặt loại người hạ tiện này... Đuổi hần ra, tất cả mọi chuyện đều có cô gia ta gánh vác...

Bà béo lập tức toét miệng cười, cung kính kính:

- Dạ... Dạ...

Liễu Ngũ đương nhiên không cần bọn họ địa, phì một tiếng, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, chạy thẳng ra ngoài. Hần tuy bị nhục nhưng trong lòng lại đầy ấm áp. Một đường chạy ra, dọc đường hần như chỉ thấy làn da bóng loáng như cổ thiên nga, bóng lưng ẩn hiện sau làn vải mỏng, bàn chân thanh tú, giọng nói trong trẻo... Hần tuy tuyệt hết hi vọng nhưng quyết ý bắt đầu từ lúc này phải vươn lên, thành một anh hùng hảo hán tuyệt thế, đến khi xứng được với tiểu thư thì sẽ trở về, tìm nàng...

Hần vì mong ước đó, hần vì niềm tin đó mà sống.

Không cần biết là khổ sở đến thế nào, hần đều cắn răng chịu đựng.

Đầu tiên hần gặp Đường công công, sau hần gặp được Lý Trầm Chu.

Họ cùng nhau xông pha giang hồ, trải hết khó khăn gian khổ.

Hần không kể những chuyện đó với Lý Trầm Chu, cũng không có can đảm nghe ngóng tin tức Triệu tiểu thư.

Hần chỉ vui đầu vào sự nghiệp, vừa làm vừa nôn nóng... Mau, mau, mau, nhân lúc vẫn còn thanh xuân, cũng nhân lúc mình chí khí bay vọt, tìm được Triệu tiểu thư, mong đổi được một nụ cười của nàng với mình.

Sau bọn họ kết hợp bảy người, chính là “Quyền Lực thất hùng”, sáng bang lập đạo, trải qua không ít nguy nan sống chết, sóng to gió lớn, Quyền Lực bang đã lập rồi, bảy người lại chết mất năm.

Mà bây giờ hần tìm lại Triệu phủ thì Triệu tiểu thư đã biến mất rồi.

... Triệu tiểu thư không chịu lấy công tử áo gấm kia, theo một người mà cả gia đình đều phản đối, bỏ trốn.

... Từ đó về sau không biết đã đi đâu, hạ lạc bất minh. Liễu Tuy Phong xuất hiện, nhưng hần không giết A La, cũng không giết Phì mụ mụ, càng không làm hại công tử áo gấm. Lần đầu tiên hần bỏ qua cho người gọi hần là “tạp chủng”. Không vì tại sao, chỉ là mỗi lần nhớ tới Triệu tiểu thư, trong lòng hần lại có một cảm giác ấm áp ngọt ngào. Hần muốn lưu giữ tất cả mọi thứ lúc gặp nàng, không cần biết là tốt hay xấu, chỉ cần những người đó còn sống, hần sẽ có thể khẳng định mình đã thật sự đã trông thấy làn da và bóng lưng như ngọc đeo của nàng.

Hần thường xuyên phiêu hốt tới tìm những người đó, vì để thường xuyên gọi lại cảm xúc lúc gặp mặt nàng.

Quyền Lực bang càng lúc càng mạnh, thanh danh hần càng ngày càng cao, thần thái tuấn lãng, giống như hai người khác nhau, hần biết dù gặp được Triệu tiểu thư, nàng cũng sẽ không nhận ra tên nhóc bẩn như cá chạch năm xưa chính là hần. Nhưng hần lúc này quyền lực có rồi, danh tiếng có rồi, tiền bạc cũng có rồi, tại sao ngay đến một lần gặp mặt, chỉ một lần gặp mặt thôi cũng không có được!

Tầm áo xanh nàng cho hắn mặc, hắn thủy chung vẫn mang trên người. Vải thâm ngày trước nay đã nhiều chỗ sờn bạc.

Rồi sau hắn cuối cùng cũng gặp được Triệu tiểu thư.

... Khi bang chủ Lý Trầm Chu vui mừng hơn hở giới thiệu người mà y yêu thương nhất.

Triệu Sư Dung chính là Triệu tiểu thư.

Trái tim hắn lập tức đau đớn như bị kim sắp bóp chặt, nhưng hắn lại mỉm cười.

Hắn mỉm cười chào hỏi, Triệu Sư Dung đương nhiên không nhận ra hắn.

Nàng đương nhiên không biết người này cả đời vì nàng mà sống, vì nàng mà phấn đấu.

Bấy giờ Liễu Ngũ mới nhìn rõ nàng, giữa đám đông, nàng cao nhả thanh lệ như ánh nến chiếu sáng tường vách, còn hắn thì vẫn là con cá chạch lấm lem bẩn thỉu năm xưa.

Cá chạch chỉ thích hợp sinh sống dưới đáy bùn, vì thế hắn cũng không để cho nó xuất hiện.

Từ đó về sau, trong lòng hắn như có một chiếc khóa lớn, nhìn không thấy, chạm không tới, nhưng cũng không tháo mở được, thường xuyên bóp nghẹt, đè nén, hắn hành sự càng lúc càng tâm ngoan thủ lạt, trong tám ái tướng của hắn có năm người là nữ tử nhân gian tuyệt sắc, sau còn bị hắn giết mất hai người...

Nhưng những điều đó đều không thể hắn quên đi một bóng lưng.

Bóng lưng phẳng phất như rành rở lại như mơ hồ trong buổi chiều hè ấy...

- Lão ngũ.

Tuy những người khác đã chết rồi nhưng Lý Trầm Chu vẫn quen gọi hắn là lão ngũ.

- Sao đệ còn không cầm máu.

Nói đoạn vội điểm ra mấy chỉ, điểm vào mấy huyệt đạo trên cánh tay trái đã cụt của Liễu Tùy Phong. Lý Trầm Chu vội vàng giúp hắn băng bó, phần sau não hoàn toàn lộ ra trước mắt Liễu Ngũ, không hề có chút phòng thủ nào.

.... Đối với bang chủ Quyền Lực bang trước nay việc lớn đủ quyết đoán, việc nhỏ đủ thận trọng mà nói, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Liễu Ngũ trong lòng rối loạn, cuối cùng sực tỉnh, đáp:

- Phải, đệ không nghĩ tới.

Hiện tại chỉ cần hắn ra tay, lúc nào cũng có thể giết chết Lý Trầm Chu, mà đến tận bây giờ hắn mới hiểu ra, từ sau khi biết Triệu Sư Dung là vợ của bang chủ, sự trung thành cống hiến với Lý Trầm Chu, kỳ thật đã không phải là đối với Lý Trầm Chu nữa, mà là với...

Lý Trầm Chu đau đớn nói:

- Đệ vì ta, vì bang mà mất đi một cánh tay.

Liễu Tùy Phong bình thản đáp:

- Không có bang thì không có bọn đệ, không có bang chủ bọn đệ cũng không có mạng.

Lý Trầm Chu cuối cùng cũng băng bó xong vết thương, thở phào một tiếng, hỏi:

- Đệ hắn cũng đã nghĩ ra, nếu không phải ta cố ý cho bọn chúng đi vào thì sao có thể có nhiều người xông qua được hoa viên như vậy.

Hai mắt Liễu Tùy Phong chung quy cũng rời khỏi huyệt Ngọc Châm Lý Trầm Chu, thở hắt ra một hơi, đáp:

- Đúng. Không ngờ tới...

Lý Trầm Chu nhìn hắn, mỉm cười, nụ cười như núi xa, y nói:

- Đệ đang suy nghĩ, có phải không?

Lông mi y nhướn lên như mây mù:

- Ngay từ lúc bắt đầu, đệ đã luôn một mực suy nghĩ... Có thể nói ra không, để chúng ta cùng nhau giải quyết? Giống như quá khứ cùng nhau chiến đấu chống lại tất cả?

Liễu Ngũ cũng không biết tại sao, trong lúc mê mang lại hơi rụt vai, lách khỏi bàn tay đang đặt lên vai mình, đáp:

- Trong cuộc đời luôn có một số trận chiến chỉ có thể một mình đối mặt.

Lý Trầm Chu cũng không để ý tới, mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt lại biến thành xa xôi:

- Sư Dung chắc cũng sắp đến rồi...

Liễu Ngũ thoáng nghe thấy những lời này, trong đầu chợt nổ ầm một tiếng, lập tức tỉnh táo lại, hai má nóng bừng lên như lửa đốt, sau lưng lại ướt đầm như băng tuyết, giật mình cả kinh!

... Câu nói này của Lý Trầm Chu, là vô tình hay cố ý?

... Thật sự tất cả đều không giấu được Lý Trầm Chu?

Trong lúc hấn đang kinh nghi bất định thì Mặc TỐI đang quần đấu với Đào vương và Thủy vương đột nhiên xông tới.

Khi ông ta xông tới, Lý Trầm Chu đang chăm sóc vết thương cho Liễu Ngũ, quay lưng lại, Mặc TỐI vung đao chém xuống.

Ông ta sử dụng vô đao.

Nhưng vô đao của ông ta so với đao thật còn mạnh mẽ, mau chóng hơn!

Một đao này là công lực cả đời của Mặc TỐI... Mặc Dạ Vũ từng nói, nếu hấn tay không thì cũng chưa chắc đã tiếp được một đao toàn lực của Mặc TỐI.

Liễu Ngũ lại biết, Mặc Dạ Vũ không tiếp được, Lý Trầm Chu nhất định sẽ tiếp được.

Một người có thể đi theo một người khác lâu như vậy, đó là sự tin tưởng tối thiểu.

Lý Trầm Chu quả nhiên là tiếp được.

Y quay người đánh ra một quyền.

Một quyền đánh ra, vô đao đen tuyền của Mặc TỐI lập tức cuộn lại, cong queo như sắt vụn.

Lý Trầm Chu xưa nay không tin vào bất kỳ vũ khí nào, y chỉ tin tưởng nắm quyền của mình.

Nắm quyền mọc ở trên người, không giống như binh khí, lúc nào cũng phải mang theo, hơn nữa khi sử dụng nắm quyền còn cần dùng khí và quyết tâm rất lớn, bởi vì nắm quyền không giống như những binh khí khác, có thể vứt bỏ, cho nên khi xuất quyền phải có quyết tâm tất thắng và dùng khí tất tử, dùng khí đó khiến cho y ra quyền càng có sức mạnh.

Quyền của y chưa bao giờ gặp bất lợi.

Mặc TỐI biến sắc, biến thành khó coi như vô đao vụn trong tay ông ta, ngay trong khoảnh khắc đó, Thủy vương Cúc Tú Sơn đã tới sau lưng ông ta, hai ống tay áo quần lại, vòng vào quanh cổ ông ta.

Nhưng khi tay áo hấn còn chưa kịp thắt chặt lại, Mặc TỐI dù sao cũng là mãnh tướng trong đệ tử họ Mặc, vụt xoay người xông ngược vào giữa hai tay áo, đâm thẳng vào lòng Cúc Tú Sơn, thanh đao chỉ có chuôi của ông ta không ngờ cũng là vũ khí, đâm thẳng vào bụng Cúc Tú Sơn!

Lý Trầm Chu lắc mình, thân thủ nhanh như chớp điện, đã bắt trúng mạch môn Mặc TỐI!

Đúng sát na y bắt trúng mạch môn Mặc TỐI, y vụt giật mình!

Nội công người này tinh thuần đến cực điểm, vượt xa võ công biểu hiện ra ngoài!

....Tại sao lại như vậy?

.... Tất có âm mưu!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, kịch biến đã xảy ra!

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

Thanks

7. Bộ Năm: Anh Hùng Không Tịch Mịch.

Bộ năm: Anh hùng không tịch mịch.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập:

Nguồn: tangthuvie

Quyền Lực bang có nạn, sao Tiêu Thu Thủy lại không tới?

Tuy hẳn từng là tử địch với Quyền Lực bang nhưng trong lần hội ngộ trên Kim Đỉnh Nga Mi, Lý Trầm Chu có ơn tri ngộ với Tiêu Thu Thủy, hơn nữa với tính cách nghĩa hiệp của Tiêu Thu Thủy, vốn không thể nào để mặc Triệu Sư Dung đơn độc trở về chiến đấu.

... Càng hướng hồ Tiêu Thu Thủy cũng đang hoài nghi Liễu Tuyền Phong.

Lý do ọi chuyện chỉ là vì Tiêu Thu Thủy bị bắt, không cử động được.

Đúng như Lý Trầm Chu nói, trên đời này thực sự có rất ít người có thể không chế nổi Tiêu Thu Thủy.

Đáng tiếc, y vẫn tính sót mất một người: Yến Cuồng Đồ.

Có điều dù là Yến Cuồng Đồ muốn bắt Tiêu Thu Thủy bó tay chịu trói cũng phải sau hơn năm trăm chiêu. Vong Tình thiên thư, Thiếu Vô chân kinh của Tiêu Thu Thủy cũng chẳng phải để luyện suông, võ công hẳn đã cao hơn Liễu Tuyền Phong rồi, so với Lý Trầm Chu cũng xấp xỉ tương đương.

Yến Cuồng Đồ không hề biết chuyện đó.

Nhưng ông ta biết Tiêu Thu Thủy tính cách quật cường. Trong trận tại thành Đường Dương, Yến Cuồng Đồ nhận thấy người này thả bị đánh chết chứ không bao giờ chịu khuất phục cho nên ông ta vừa ra mặt đã dùng tập kích khổng chế Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vì nghĩ tới Đường Phương, đang trong lúc kích động liền bị Yến Cuồng Đồ khổng chế, cho đến bây giờ Yến Cuồng Đồ vẫn chưa biết võ công Tiêu Thu Thủy đã vượt xa ngày trước.

Yến Cuồng Đồ là kỳ nhân võ lâm nhưng lại chẳng phải cao nhân có phong phạm tiền bối gì. Ông ta trước nay không chịu lễ tục trói buộc, bắt được Tiêu Thu Thủy là lập tức bỏ đi, cũng chẳng quan tâm xem có quang minh chính đại hay không.

Ông ta điểm huyết Tiêu Thu Thủy, xách hần chạy gấp một chập, trên đường đi, Tiêu Thu Thủy tự nhiên là gấp đến muốn chết. Cuối cùng đến một ngọn núi đỉnh cao tận mây, trên dốc bên sườn núi, Yến Cuồng Đồ đột nhiên đứng lại, nói:

- Ta phải đi tiểu.

Ném phịch Tiêu Thu Thủy xuống đất, tự nhiên bước sang một bên đi tiểu.

Huyệt đạo Tiêu Thu Thủy bị Yến Cuồng Đồ nặng tay phong bế, Á huyết lại không bị điểm, chỉ là Yến Cuồng Đồ chạy nhanh cả đường, gió tấp kịch liệt làm hần không cách nào mở miệng mà thôi. Bây giờ dừng

lại, Yến Cuồng Đồ ném mạnh hấn đi, người bị va đập đau đớn nhưng cũng không để ý nhiều được nữa, vọt miệng chửi lớn:

- Yến Cuồng Đồ! Ông làm vậy là có ý gì? Mau thả ta ra!

Yến Cuồng Đồ ghé mắt nhìn lại, hỏi:

- Làm sao? Người cũng muốn đi tiểu à?

Nói đoạn so so hai vai, rùng mình một cái đã tiểu tiện xong xuôi, vỗ vỗ tay quay lại, nói:

- Người muốn đi tiểu thì ta cởi quần giúp người, cứ đi luôn ở đây cũng được. Nếu muốn đi nặng thì giải huyết tay trái, dù sao thì cũng phải chùi mông.

Tiêu Thu Thủy giận đến xi khói:

- Ông không đủ gan thả ta ra có phải không? Uống là tiền bối danh động giang hồ!

Yến Cuồng Đồ khề nhướn hàng mi như lửa cháy, cười hà hà đáp:

- Cái “danh” đó à? Không nhắc cũng được! Người trên giang hồ thấy ta là muốn giết, cái danh thối đó ta không gánh vác nổi! Người muốn giết ta chỉ phí miệng lưỡi mà thôi! Ta không thả người là sợ cái tính bướng như lửa của người, đánh không lại người là lại đòi tự sát, ta giữ người lại là có chuyện cần dùng!

Tiêu Thu Thủy tức nghẹn lời nhưng linh cơ máy động, lại nói:

- Ta đảm bảo không tự sát, có gì thì công bằng nói, ông thả ta ra trước có được không?

Yến Cuồng Đồ cười đáp:

- Người dùng cách nào cũng không lừa được ta đâu. Ta đã không chế được người rồi cần gì phải mạo hiểm như vậy nữa, chẳng may người tự tuyệt kinh mạch, ta ra tay có nhanh cũng vô dụng, ta không mắc câu đâu. Mà cái đó thì có gì công bằng với không công bằng, ngày trước các môn phái lớn cộng với người của Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương cùng ám sát vây giết ta, ta cũng chẳng đòi tới hai chữ công bằng!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được lại mắng:

- Uống công ta cứu ông ở dốc Trường Bản, cái loại người không biết tốt xấu!

Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Hay! Hay! Hay! Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt! Trong trận dốc Trường Bản ai mượn người cứu ta? Bây giờ cứu thì cũng đã cứu rồi, vốn là quân tử ra ơn không cầu báo đáp, người nhắc lại chuyện này là muốn ta báo đáp người chăng? Ha ha ha... Nếu người đã cứu ta thì ta sẽ báo đáp người, ta đưa người đi cũng là để báo đáp người đó, chuyện này tự có phần tốt cho người...

Tiêu Thu Thủy phì một tiếng, bình thường hấn cũng không nóng nảy thế này, chỉ là đang vội muốn tìm Đường Phương, chỉ cảm thấy lửa giận bùng bùng, quát:

- Ai hy vọng ông báo đáp! Mau thả ta ra, ta phải đi tìm Đường Phương...

Yến Cuồng Đồ à lên, làm bộ làm tịch nói:

- Đường Phương à? Là cái cô bé mặc áo xanh đeo mặt nạ đó phải không... Khả khả khả, chờ ta qua đó ột đao xử cô bé ấy trước.

Tiêu Thu Thủy biết cá tính Yến Cuồng Đồ, chẳng có gì là không dám làm, vội vàng ngậm miệng. Yến Cuồng Đồ thấy có tác dụng lại hung hăng bồi thêm một chập:

- Người còn muốn đi ta sẽ giết nó trước, nhất định sẽ giết nó! Chỉ cần người đi theo ta, ta cũng không làm khó người, cả Thiên hạ Anh hùng lệnh cũng trả cho người luôn!

Tiêu Thu Thủy khổ sở nói:

- Ta không cần cái gì của ông cả, nhưng ông không được đụng đến Đường Phương.

Yến Cuồng Đồ quát lớn:

- Được! Quân tử nhất ngôn!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Chỉ sợ ông nói mà không giữ lời!

Yến Cuồng Đồ hai mắt trợn trừng:

- Yến mỗ ta cái gì không nói nhưng không giữ chữ tín thì không phải là người!

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Chỉ cần ông nói lời giữ lời, muốn ta đi đến đâu không thương thiên hại lý, ta đi cùng ông tuyệt không bỏ trốn, ông hà tất phải khóa huyết đạo ta!

Yến Cuồng Đồ đáp:

- Người làm người ta có thể tin tưởng, ta điểm huyết người không phải vì sợ người bỏ trốn mà là không muốn người ra tiền Cuồng Đồ ta làm việc xưa nay không cần người giúp, cũng không muốn người ta lăm mồm!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Vậy ông cần ta đi cùng để làm gì?

Hai mắt Yến Cuồng Đồ thoáng qua một chút mê luyến, đáp:

- Nơi đầu tiên cần tới, có mặt người có lẽ sẽ có chút tác dụng...

Tiêu Thu Thủy bất ngờ:

- Ta không ra tay cũng có tác dụng?

Yến Cuồng Đồ không đáp, chỉ lăm bầm nói:

- Còn hai chỗ khác... Đến cả ta cũng không nắm chắc được mười phần... Nếu như ta chết, bọn chúng tất cũng tổn hại nặng, người muốn bỏ trốn đại khái cũng có trở ngại. Như vậy ta muốn nói với người một số chuyện, ngoài ra còn muốn người nhắc lại những lời đó ột người...

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Tổng cộng phải đi ba nơi?

Hắn thực sự thấy chấn động, chiến dịch ngay cả võ lâm đệ nhất kỳ nhân Yến Cuồng Đồ cũng không nắm chắc được chiến thắng, rút cuộc là chiến dịch như thế nào? Yến Cuồng Đồ muốn nhắc lại hắn những chuyện gì? Muốn hắn chuyển lời lại cho ai?

Yến Cuồng Đồ lặng lẽ gật đầu, tay chắp sau lưng nhìn về đằng xa.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được lại hỏi:

- Là ba nơi nào?

Yến Cuồng Đồ khẽ cười, duỗi vai một cái, đáp:

- Trước tiên chúng ta tới phủ Lâm An, miếu Quan Đế bên cạnh quan đạo.

Tiêu Thu Thủy lại để ý thấy đôi mày trắng của ông ta từ đầu đến cuối vẫn không giãn ra.

Yến Cuồng Đồ nói xong lại nhắc Tiêu Thu Thủy chạy nhanh một chặp. Bấy giờ vầng trăng cong cong đã lên cao quá đầu, Yến Cuồng Đồ chạy tới trước một ngôi miếu, gió thu thổi gấp, lá vàng hắt hiu, trước ngôi miếu tàn phá chỉ có những gốc cây gãy guộc. Yến Cuồng Đồ nói:

- Người trong phủ Lâm An ngày đêm ca múa, quân sĩ nơi biên thành da ngựa bọc thây coi như chết uống, chỉ đáng thương linh vị Quan nhị gia cũng không ai tế bái!

Tiêu Thu Thủy nghe mà nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy Yến Cuồng Đồ tuy như điên như cuồng nhưng có lúc nói chuyện cũng mang chút đạo lý, lại nghe Yến Cuồng Đồ bồi hồi nói:

- Người đang tuổi trẻ tráng, giống như gốc cây giữa ngày xuân, còn ta thì đã thu lạnh rồi, khi tuyết đổ xuống chỉ có bị chôn vùi thôi.

Nói tới đây bỗng ngừng mặt lên trời cười lớn, chỉ nghe một trang “phốc phốc phốc”, vô số kinh phong lướt qua, Tiêu Thu Thủy cả kinh, hóa ra là tiếng cười làm kinh động một đàn quạ trên cây, rào rào vỗ cánh bay vào màn đêm. Tiêu Thu Thủy không khỏi trong lòng phát lạnh, chưa kịp suy tư thì Yến Cuồng Đồ đã vụt hạ giọng quát:

- Im lặng!

Vụt một tiếng, nhanh như sao băng phóng vào trong bụi cỏ bên đường. Sau một thoáng, Tiêu Thu Thủy liền nghe thấy tiếng vó ngựa phi gấp.

Chỉ thấy hai thốt ngựa khỏe màu hung phóng thẳng tới miếu Quan Đế. Người trên ngựa trang phục tùy tiện, chất vải thô tháo, ngoài ra còn không có yên, do tốc độ quá nhanh mà người gần như rạp sát xuống lưng ngựa, cả hai người đều hai tay bám chặt lấy bờm ngựa. Hai người vừa tới trước miếu, ngựa liệt lập tức dừng lại, hí dài lên một tràng, hai người tung người nhảy xuống, hướng về phía ngôi miếu tàn tạ, dập đầu ba cái vang dội.

Từ dưới ánh trăng nhìn ra, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy đó là hai đại hán mày thô mắt sáng, thân uy lẫm lẫm, Yến Cuồng Đồ lại thấp giọng lầu bầu:

- Không ổn, không ổn, hai tên tiểu tử khốn kiếp này làm hỏng đại sự của ta mất!

Bỗng nghe một người mặt có bột xanh, quỳ bái xong liền hướng miếu Quan Đế nói:

- Quan nhị gia, lão nhân gia ngài nghĩa khí trung can, danh lừng thiên cổ, anh em tôi hôm nay tới đây chỉ cầu một tâm nguyện, chỉ cần có thể bảo vệ tướng quân, anh em họ Luyện tôi dù chịu thiên đao vạn quả cũng cam tâm tình nguyện.

Hắn nói mấy câu tuy không cao giọng lớn tiếng nhưng lại vô cùng chân thành.

Một đại hán khác thì không nói gì, chỉ nắm chặt cương đao bên hông, tay nổi đầy gân xanh.

Đúng lúc này, lại nghe một tràng tiếng lục lạc thanh thúy vang lên “leng keng, leng keng”. Tiêu Thu Thủy không khỏi khẽ nhú mày, bởi vì tiếng lục lạc rộn rã này vô cùng đối lập với cảnh tượng ngôi miếu khô sứt. Chỉ thấy bên mặt Yến Cuồng Đồ, hàng mi như lửa đốt khẽ nhướng lên.

Hai đại hán họ Luyện đưa mắt nhìn nhau, cùng nói:

- Tới rồi.

Đại hán mang bột xanh rất nhanh nhẹn, dứt khoát, kéo đại hán râu xồm vào trong bụi cỏ, chỉ lộ ra hai đôi mắt lấp lánh hữu thần, chăm chú nhìn tình hình trước miếu.

Không lâu sau, tiếng “leng keng, leng keng” đã tới gần, còn xen với tiếng bước chân, tiếng vó ngựa hỗn tạp. Lại qua một lúc, trên quan đạo xuất hiện ba thốt ngựa, có mười mấy người mặc quần áo bó chèn tiền hô hậu ứng, chỉ nhìn qua bộ dạng thuần thực mau lẹ của họ là biết đây là người võ lâm được huấn luyện kỹ càng.

Ba kỵ sĩ kia lại hoàn toàn khác biệt. Người đi ở giữa, ngựa mang yên vàng, khí phách phi phàm, cương, hàm đều được chế tác tỷ mỉ, người trên lưng ngựa mặc áo choàng màu vàng, mặt nhỏ mà dài, hai mắt nhỏ như đậu xanh, da vàng ệch đến gần xám, trên yên ngựa có treo một chiếc lục lạc, cứ đi một bước lục lạc lại kêu lên trong trẻo, khiến cho người trên yên càng thêm oai vệ.

Hai người hai bên trái phải hẳn đều hoàn toàn bị quý khí của hắn che lấp. Người bên trái cưỡi một con ngựa ô đen tuyền, chỉ có phần đuôi trắng như tuyết, chân ông nở, là ngựa nhanh hạng nhất. Người trên lưng ngựa thân trên để trần, cơ bắp cuộn cuộn như rễ cây, đầu trọc mặt vuông, mắt như chuông đồng, môi mỏng như giấy, ngồi trên ngựa trông cao lớn như một ngọn núi. Nhìn như vậy, người mặc áo vải vàng thuộc tộc Nữ Chân, còn người này là dũng sĩ Mông Cổ.

Người thứ ba đi ngay sau hai người kia, khom lưng cười bồi, dáng vẻ khúm núm, lại là người Hán. Người thứ ba này Tiêu Thu Thủy lại nhận ra được, chính là nghĩa tử của Chu đại thiên vương bị Lam phượng hoàng đánh lùi trên cầu tại cổ thành Trường An ngày trước... “Thiết quy” Hàng Bát!

Tiêu Thu Thủy thấy hàng bát bộ dạng bợ đỡ nịnh nọt không khỏi nổi giận. Ba thốt ngựa từ từ tới gần, người áo vàng giật cương, ngựa hí dài một tiếng, lập tức đứng lại, gõ móng “lọc cọc, lọc cọc” mấy bước. Người Nữ Chân đó hỏi:

- Ở đây phải không?

Hắn nói chuyện tuy bình đạm nhưng ngữ khí lạnh lùng, chỉ nghe thôi cũng đủ khiến người ta phát run, lại mang theo một loại uy nghiêm làm người khác phải sợ hãi.

Hàng Bát sán tới cười nói:

- Phải, phải, chính là chỗ này, Nhị thái tử vừa nhìn đã nhận ra được thật là tài năng, nhãn quang tốt...

Người Nữ Chân đó đưa mắt nhìn hắn, đột nhiên hỏi:

- Người gọi ta là gì?

Hàng Bát ngẩn người, bị hắn nhìn đến phát lạnh, vụt tỉnh ngộ, khổ sở tự tát vào mặt mình, nói:

- Dạ, dạ, tôi lại gọi nhầm rồi, Nhị...

Người nữ chân trừng mắt, lạnh lùng như điều hâu, Hàng Bát lại giật mình thon thót, nói:

- Nhị... Nhị công tử...

Người Nữ Chân khẽ hừ một tiếng, nhạt nhẽo nói:

- Nể mặt Chu Thuận Thủy, tha ngươi vô tội. Còn tái phạm thì cẩn thận ta lấy cái mạng chó của ngươi! Đám người Hán các ngươi, coi các ngươi thành người là lại không biết tốt xấu!

Câu này chữ cực kỳ độc địa, Hàng Bát lại như được đại xá, vội vội vàng vàng bái tạ. Tiêu Thu Thủy chỉ thấy Yến Cuồng Đồ bên mai, trên huyết thái dương, đuôi lông mày lại khẽ động. Người Nữ Chân nói:

- Ở đây chờ hắn tới là cách tốt nhất, người Hán các ngươi có một câu, “ôm cây đợi thỏ” đúng là trường hợp này.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy câu “ôm cây đợi thỏ” dùng vào lúc này có vẻ không thỏa đáng lắm, nhưng lại thấy Hàng Bát giờ ngón cái lên, cao giọng tán thán:

- Nhị... Nhị công tử đúng là bác học uyên nguyên, hay cả mấy câu nói thô lậu của Hán tộc cũng đều thông hiểu rõ ràng...

Người Nữ Chân kia quát:

- Nói bừa! Trước nay ta vẫn luôn rất ngưỡng mộ văn hóa Đại Hán, vậy mới theo phụ vương chinh chiến tới tận đây, chính là vì mỗi phần mỗi tấc văn hóa, sao có thể nói câu nói thô lậu!

Nói đoạn ngựa mặt lên trời thở dài:

- Nếu nước Đại Kim ta có được thiên hạ, văn hóa rộng lớn tinh hoa này sẽ thuộc về chúng ta.

Nói đoạn chấp tay, ngược nhìn trăng sáng, trầm tư.

Tiêu Thu Thủy nghe người Nữ Chân nói như vậy, trong lòng cảm thấy lời hắn cũng không phải là không có đạo lý, ít nhất so với với Hàng Bát thân là người Hán thì còn đáng quý hơn nhiều, nhưng lại cảm thấy rất không tỏa sáng. Người Kim nếu hâm mộ văn hóa quốc thổ người Hán thì sao phải khổ chinh chiến lâu năm, khiến cho tàn dân khổ ải, đồng ruộng hoan tàn, sinh linh đồ tán như thế.

Hàng Bát lại nói:

- Tôi thấy mục tiêu sắp tới rồi, chúng ta nên mai phục kỹ trước, giết cho hắn không kịp trở tay.

Người Nữ Chân ngược nhìn trăng sáng hồi lâu, quay đầu lại đáp:

- Hần vốn cũng là tướng quân tốt trời sinh thần vĩ, nếu chịu quy phục Kim quốc, chúng ta sẽ như hổ thêm cánh, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. Ba vị tiên bối Vạn Lý, Thiên Lý, Bách Lý có chuyện không thể tới được, ta cũng không nắm chắc thành công bắt giữ được hần!

Hàng Bát lại cười nói:

- Hần tuy có chút thanh uy nhưng so với Nhị thái... Không, không, không... Nhị công tử, Nhị công tử thì còn kém... Còn kém nhiều thế này.

Hàng Bát vừa nói vừa dùng ngón cái và ngón trỏ tay trái so so.

Người Nữ chân cười lạnh:

- Bỏ đi, nước Đại Kim ta hân tướng vô số nhưng chưa từng có được anh hùng bất thế như vậy. Hừ hừ, “vô tướng không sợ chết, văn quan không tham tài”, ha! Ha! Ha! Đáng tiếc nước Tống đều ra loại nhân tài như ngươi!

Hàng Bát bị nói có chút hổ thẹn nhưng liền lập tức cười hì hì nói:

- Loại người như tôi cũng chẳng có gì không tốt... Ít nhất cũng có thể giúp Nhị thái... Nhị công tử, làm một chút... việc nhỏ.

Người Nữ Chân cũng không để ý lắm:

- Nói vậy cũng đúng.

Vỗ vỗ vai Hàng Bát, tên Thiết quy này thực là được thương thành sợ. Người Nữ Chân hừ một tiếng, nói:

- Chúng ta ở trấn Chu Tiên bị Nhạc tướng quân đánh cho nước chảy hoa trôi, thất bại thảm hại, tử thương vô số, máu chảy thành sông, nhưng kính hần là một vị anh hùng, chỉ muốn hần hồi tâm chuyển ý, quy thuận Bắc triều... Người nước Tống các ngươi lại chỉ hận không thể dồn hần vào chỗ chết, mười hai tấm kim bài triệu hồi vẫn chưa đủ, còn muốn trên đường đi đuổi tận giết tuyệt...

Trong đầu Tiêu Thu Thủy như nổ ầm một tiếng, máu huyết sục sôi. Ba tiếng “Nhạc tướng quân” như từ trên trời rơi xuống, lập tức khiến hần nhớ lại năm xưa tại Kiếm lục Hoán Hoa phái, gặp Nhạc thái phu nhân và Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, đã đặt “gặp Nhạc Phi” là chí nguyện cả đời, chẳng lẽ người sắp tới là... Chỉ nghe Hàng Bát nói:

- Nhị công tử có điều không biết, họ nhạc đó với Kim quốc chính là cừ địch bình nhung giao chiến, với quan viên triều đình tôi cũng là kẻ thù thế không đội trời chung. Ai đứng vững chân được, bên kia tất phải ngã xuống.. Thử nghĩ, Tần tướng gia của chúng tôi sao có thể tha được cho Nhạc tướng quân!

Người Nữ Chân thoáng ngẫm nghĩ, cười nói:

- Nước Tống lớn như thế, đất đai giàu có như thế, lại không dung nổi một Nhạc Phi, chẳng trách hảo hán đều chết hết cả. Không ngờ ngươi cũng có chút thông minh vặt, nắm bắt cục thế cũng khá chuẩn đấy chứ.

Hàng Bát gãi đầu cười nói:

- Những chuyện khác tôi không giỏi, theo Chu đại thiên vương lâu như vậy, thuận nước chuyển đà, nhìn rõ cục thế, cái đó không phải Hàng Bát tôi tự khoe mà đúng là vài phần bản lĩnh thực.

Người Nữ Chân khẽ thở dài, lại nói:

- Nhạc Phi đã nhận chiếu, thâu đêm suốt sáng đi về Lâm An, về tới triều đình, Tần Cối muốn chém muốn giết thế nào đều không thành vấn đề, chỉ cần phụ vương ta hạ lệnh một tiếng, Tần Cối còn không răm rắp nghe lời ư! Sao phải khổ sai người của người tới chặn giết, lại ba lần bảy lượt khẩn cầu phụ vương phái ta tới hỗ trợ?

Hàng Bát nghĩ rằng người Nữ Chân thật sự đang hỏi ý hần, tự thấy mình trên đường biểu hiện xuất sắc, có hy vọng thăng quan phát tài, lập tức không chút giấu giếm:

- Nhị công tử nói rất đúng... Có điều trong kinh sư còn không ít vây cánh của Nhạc Phi, bọn chúng hoặc cướp ngục hoặc kéo quân, tóm lại là sẽ tìm cách cứu Nhạc Phi. Đặc biệt là đám không biết thức thời Hàn

Thế Trung, Lưu Kỳ, nói không chừng sẽ liên hợp với nhau, nếu có dị động gì thì thực không ổn. Tần tướng gia không thể không nhìn xa tính trước, diệt cỏ tận gốc, ngoài ra cũng tiên hạ thủ vi cường...

Người Nữ Chân nói:

- Nhạc Phi vạn dặm bồn ba coi như là uống công về rồi.

Hàng Bát đặc ý đáp:

- Nếu hần bị chúng ta ám sát ở đây, ngày mai không về tới Lâm An, tướng gia vừa khéo có thể khép cho hần cái tội “kháng lệnh”, lỗi cả nhà hần ra chém!

Tiêu Thu Thủy nghe mà tâm mạch căng phồng, trợn mắt muốn rách, lòng bàn tay đổ mồ hôi ròng ròng. Yển Cuồng Đồ lại khóa luôn cả Á huyết của hần, chỉ thấy ông ta đầu tóc bạc dựng người, lại không có hành động gì.

Người Nữ Chân lại nói:

- Kế hoạch tốt, người Nam triều các ngươi tác chiến sợ chết, nhưng lại quỷ kế đa đoan, Nhạc Phi lần này có thể nói là chết không minh bạch chút nào.

Hàng Bát cười đáp:

- Kỳ thực những chết không minh bạch nhiều chẳng kể hết. Mấy ngày gần đây, trên đường có người mưu cứu Nhạc Phi, đều bị chúng tôi hoặc cầm quân triều đình, thủ hạ tâm phúc của tướng gia giết hết toàn bộ, những người thăng quan phát tài cũng nhiều lên vô số! Nếu như Nhạc Phi biết chắc chắn khiến hần đau lòng muốn chết... Có một trấn dân chúng tập hợp nhau lại trên quan đạo chờ Nhạc Phi, kết quả bị bọn tôi giết hết giết sạch, người trong một thôn thi thể trải đến năm sáu dặm...

Người Nữ Chân nói:

- Người Tống các ngươi thủ đoạn cũng thật sự tàn độc! Nhưng ngươi nghĩ bọn ta không biết sao? Các ngươi gian dâm giết chóc, lại cướp bóc đốt phá, xong việc lại đổ lên người bọn ta, chuyện này các ngươi làm đã quen rồi nhỉ.

Hàng Bát ngăn người, nhất thời không biết nói thế nào, chỉ có thể lấp bấp:

- Nhị thái... Nhị công tử thần thông quảng đại, chúng... Chúng tôi...

Người Nữ Chân cười nói:

- Kỳ thực cũng chẳng sao cả, Chu lão tiên sinh giúp chúng ta mở đường dọn lối, lập được công lớn, hôm nay nếu thành công tự nhiên cũng có trọng thưởng.

Hàng Bát vội vàng phù phục xuống, vái tạ:

- Thuộc hạ vạn tạ Nhị thái tử... Không không không... Nhị công tử đại ân.

Dập đầu không ngớt, người Nữ Chân mỉm cười;

- Đúng đây, chỉ không biết trận này có được công đức viên mãn hay không? Ai, người Tống các ngươi khó khăn lắm mới được một dũng tướng, nhưng lại đến cả chờ đợi vài ngày, đợi tới kinh sư mới định tội tru sát cũng không chờ nổi, ai.

Hàng Bát đứng dậy nói:

- Đội ngũ lần này là tinh binh của Thiên vương. Nhạc Phi quen chinh chiến sa trường, loại ám sát vô lâm này hần chắc chắn không ứng phó nổi. Điểm ấy Nhị công tử có thể yên cả một trăm cái tâm... Còn về Nhạc Phi về triều, tướng gia là sợ “đêm dài lắm mộng”... Càng hướng hồ... hướng hồ tướng gia đã sớm điều tra chi tiết Nhạc Phi, kẻ này không tham tài, không lạm quyền, không giết sai một người, không cậy công một việc, căn bản không cách nào trị tội...

Người Nữ Chân nghe tới đây, ngẩng mặt lên trời cười lớn, trung khí tràn ngập, khiến cho ngựa cứu đều rục rịch bất an:

- Xưa nay gian thần giết trung thần, cần gì có tội? Chỉ cần phụ vương ta gặt đầu một cái, tể tướng các người muốn giết trung thần lương tướng chẳng qua chỉ là chuyện bình thường như ăn cơm uống rượu mà thôi. Chỉ cần triều đình muốn làm, biến người thanh cao trung hậu thành kẻ đại gian đại ác, trối trước cử thành mặc cho người cắt xẻ lăng trì cũng chẳng khó khăn gì.

Người Nữ Chân này vốn là nhị thái tử của Kim Ngột Truật, do hâm mộ văn hóa triều Tống mới lấy nước làm họ, tên hán là Mộ Hạ. Hiện tại nước Kim binh mạnh thế lớn, ngay cả người Mông Cổ kiêu dũng thiện chiến, mỗi năm cũng đều phải tiến cống tộc Nữ chân, người Mông Cổ trầm mặc ít nói trên ngựa kia chính là dũng sĩ, Hạo Đặc Lôi. Hai người này là sứ giả được Kim Ngột Truật đặc phái tới giám sát người Tống chặn giết Nhạc Phi.

Kim Mộ Hạ nhìn sắc trời, nói:

- Xem ra Nhạc Phi cũng sắp tới rồi.

Hàng Bát đáp:

- Nhạc Phi tiếp mười hai tấm kim bài, không ăn không nghỉ, cha con cùng luôn đêm chạy về, tất sẽ vừa mệt vừa yếu, phục kích hẳn ở đây thật không gì tốt hơn. Chúng ta mai phục ở đây trước...

Bỗng nghe một tiếng quát lớn, người Mông Cổ hoa tay múa chân, nói lớn một chập, một người mặc áo chống nước, bên trong lộ ra quan phục triều đình, bước lên trước nói:

- Dũng sĩ Mông Cổ nói, ngài không muốn mai phục đánh lén.

Hàng Bát giậm chân:

- Ai da, Nhạc Phi này tuy đã là nỗ mạnh hết đà nhưng cũng không thể khinh thường được, sao có thể giao đấu trực diện? Như vậy không phải tự tìm khổ sao... Luật tam thúc, ông cố khuyên hẳn đi.

Người phiên dịch này vốn là đời dao thị vị triều Tống, Luật Tĩnh Toàn, hôm nay cùng tới đây muốn chặn giết Nhạc Phi, lập tức làm theo lời Hàng Bát, giải thích với người Mông Cổ. Người Mông Cổ vẫn lắc đầu không chịu, Hàng Bát bắt đầu chỉ biết nhìn sang Kim thái tử. Kim Mộ Hạ trầm ngâm một lúc, chung quy vẫn hướng người Mông Cổ nói mấy câu, nhìn dáng vẻ người Mông Cổ thì vẫn không phục nhưng cũng không dám nói nhiều nữa. Mông Cổ hiện tại đang bị nước Kim uy hiếp, lúc nào cũng có thể xuất binh tấn công, người Mông Cổ sao dám đắc tội làm liên lụy tới cả nước? Kim Mộ Hạ nói:

- Được rồi, chúng ta ẩn nấp đi rồi tính.

Lúc này chợt có một trận gió thổi qua, cát bay cỏ động, từ trong miếu truyền ra một âm thanh nghe qua giống như tiếng rên rỉ, Hàng Bát chửi:

- Cơn gió quái quỷ!

Đang định chỉ huy thuộc hạ ẩn nấp ở bên miếu thì Kim Mộ Hạ bỗng lên tiếng:

- Chờ đã.

Hàng Bát ngăn người, Kim Mộ Hạ nói:

- Bằng hữu trong đóng cỏ, các vị muốn tự mình đi ra hay là muốn bọn ta lôi ra?

Chỉ nghe vút vút hai tiếng, hai đại hán nhảy ra, người mặt có bớt xanh quát lớn:

- Quân gian tặc, không ngờ lại dám mưu hại Nhạc nguyên soái, Luyện Hồng Thăng ta liều với người!

Đại hán râu ria đầy mặt cũng mắng:

- Cầu tặc khốn kiếp, hạ lưu vô sỉ, Luyện Tuấn Hiền ta thay Nhạc gia gia mở đường!

Nói đoạn một người vung chùy sắt, một người cầm ngân câu hò hét xông tới, hai ba chục tên áo đen thân hình khê động, nhanh chóng lập thành trận thế, bao vây lấy hai người, Hàng Bát cười quái dị:

- Ta cứ tưởng ai, hóa ra là “Luyện thị song hùng” cự bộ của Dương Tái Hưng, ha ha ha. Đã vậy vừa hợp để chúng ta mài dao, làm nóng một chút!

Hai người này chính là giặc cướp được Nhạc Phi thu phục, sau tác chiến kiên dũng, từng lập nhiều công lớn cho Tống triều, là thuộc hạ của Dương tướng quân Dương Tái Hưng. Đám gian nhân Tần Cối sợ Nhạc Phi tập hợp sức mạnh chúng sinh cho nên khi điều binh khiển tướng cố ý phân tán những hãn tướng dũng sĩ tác chiến anh dũng này, đẩy tới dưới trướng những tướng lĩnh bất tài, khiến họ không có đất dụng võ hoặc bị mượn cớ trừ đi. Luyện thị song hùng bị đẩy tới Nam Hải, mắt thấy tướng lĩnh hèn kém bất tài, huynh đệ chiến hữu mười người thì đến tám, chín đều bỏ mạng không rõ ràng, bị phần cùng cực, không thể nhẫn nhịn nổi liền phản quân kỷ bỏ trốn. Nghe Nhạc Phi đại thắng ở trấn Chu Tiên, hai người mừng rỡ khôn xiết, vội vã lên đường tới ủng hộ, muốn cùng phản công, báo thù mối hận Tĩnh Khang. Chẳng ngờ trên đường đi lại nghe tin Nhạc Phi đã bị ban chiếu điều chuyển, huynh đệ họ Luyện vô cùng đau đớn, liền muốn ở trên đường này chờ đợi Nhạc tướng quân, cầu xin vì nước trăn trọng, thề chết đi theo.

Ai biết hai người nghỉ lại trong khách điểm, vô tình lại nghe được tin tức đám người Hàng Bát muốn phục kích Nhạc Phi liền nấp trước ở bên miếu, chờ Nhạc tướng quân tới thì lên tiếng cảnh báo, để gian kế của đối phương không thực hiện được. Chẳng ngờ Kim Mộ Hạ cũng là một nhân vật lợi hại, không ngờ lại phát hiện được hành tung ẩn nấp của họ.

Hai người lúc này đã sớm nghĩ thông suốt, chỉ cần một trận tử chiến, liền được một tên là một tên, liền được hai tên là một đôi.

Yến Cuồng Đồ thân hình khế động, đang muốn ra tay thì đột nhiên kỳ kinh bát mạch trong thân thể đau đớn như bị vạn mũi khoan xuyên phá, thương thế nhất tề phát tác, trước mắt tối sầm, suýt nữa thì ngất xỉu.

Hóa ra Yến Cuồng Đồ mấy chục năm trước tiểu ngạo giang hồ, từng bị cao thủ mười sáu môn phái lớn cùng cả thuộc hạ của Chu đại thiên vương và Quyền Lực bang lúc đó chỉ mới vừa quật khởi, vây công. Yến Cuồng Đồ thân mang trọng thương phá vây mà chạy, mười mấy năm nay mai danh ẩn tích không qua lại trên giang hồ. Khi ông ta xuất hiện tại đại hội lôi đài thì võ công đã vì liệu thương hộ thể mà mất đi ba phần. Sau đại hội lôi đài, Yến Cuồng Đồ một lần nữa bị thương nặng, ông ta tuổi tác đã cao, muốn lành lặn là chuyện rất khó khăn, chỉ có tiêu hao công lực đến kinh người mới miễn cưỡng tạm thời khắc chế, vết thương cũ lúc nào cũng có thể tái phát, hơn nữa còn thương mới chồng thương cũ, một khi bộc phát thì không thể thu thập nổi.

Yến Cuồng Đồ thấy giờ tuổi tác đã cao, gần đây lại hay nháy mi thổ dốc, khó mà sống lâu được, trong lòng nôn nóng muốn hoàn thành vài tâm nguyện cho nên bất chấp tất cả, trước khi có thể hoàn toàn khắc chế được nội thương đã lại xuất hiện, công lực lại giảm đi hai phần. Võ công của ông ta lúc này không bằng được một nửa lúc đỉnh cao.

Lúc này Yến Cuồng Đồ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, mang theo đau đớn chạy xuôi chạy ngược trong kỳ kinh bát mạch, từ trên xuống dưới không chỗ nào không rối loạn bế tắc, Đới mạch chạy vòng quanh thân một vòng, huyết nằm quanh eo lưng, trạng như dây lưng lại càng huyết mạch đảo lộn, chảy ngược khó chịu. Ông ta hai mắt trợn trắng, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, tất cả ám khí âm độc cùng chưởng lực trùng phải cùng nhất tề bạo phát, có thể nói là nội ngoại giao tập.

Yến Cuồng Đồ cố sức bình ổn tâm niệm, dùng pháp môn chỉ quán, từ “Chế tâm chỉ” cho tới “Thế chân chỉ” ép phục chân khí chạy loạn, huyết mạch đảo ngược. Hiện tại tính mạng chỉ treo trên sợi tóc, chỉ biết dùng tu vi giữ mạng của bản thân mấy chục năm nay để áp chế. Ông bây giờ lúc thì như mặt trời giữa trưa, nổi lửa rèn thép, tay cầm than đỏ, thân nhập hồng lè, toàn thân đầm đìa mồ hôi, lúc lại như trời đổ sương tuyết, băng phong vạn dặm, chân ngập hố tuyết, lòng ôm băng lạnh, toàn thân lại đóng một tầng băng mỏng.

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh thấy vậy mà lòng nóng như lửa đốt, nhưng huyết đạo đang bị khóa, biết rõ Yến Cuồng Đồ đang trong lúc mấu chốt nguy hiểm nhưng lại không cách nào hỗ trợ.

Quay đầu nhìn lại trong trường, tình huống lại càng khẩn cấp.

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tich-mich-cao-thu>